

Vương Gia Bá Đạo

Contents

Vương Gia Bá Đạo	2
1. Tiết Tử:	2
2. Chương 1-1	2
3. Chương 1.2	5
4. Chương 2.1	8
5. Chương 2.2	9
6. Chương 3.1	11
7. Chương 3.2	13
8. Chương 3.3	15
9. Chương 4.1	16
10. Chương 4.2	18
11. Chương 5.1	20
12. Chương 5.2	23
13. Chương 6.1	27
14. Chương 6.2	28
15. Chương 7.1	30
16. Chương 7.2	32
17. Chương 7.3	34
18. Chương 8.1	36
19. Chương 8.2	38
20. Chương 9.1	40
21. Chương 9.2	42
22. Chương 9.3	44
23. Chương 10.1	46
24. Chương 10.2	48
25. Chương 11	50
26. Chương 12.1	56
27. Chương 12.2	58
28. Chương 13.1	60
29. Chương 14.1	66
30. Chương 14.2	68
31. Chương 15.1	70
32. Chương 15.2	73
33. Chương 16.1	76
34. Chương 16.2	78
35. Chương 17.1	80
36. Chương 17.2	83
37. Chương 18.1	85
38. Chương 18.2	87
39. Chương 19.1	88
40. Chương 19.2	91
41. Chương 20	94

Vương Gia Bá Đạo

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình, xuyên không, cổ trang, sủng
Nguồn: vivian187. wordpress. com.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-gia-ba-dao>

1. Tiết Tử:

Đêm đã điểm 12 giờ, cô gái vội vàng băng qua nơi ngã tư không người, tâm trí nàng bây giờ vô cùng sợ hãi, vào chính thời gian này, một thân một mình trên đường là không chút an toàn nên nàng cố bước thật nhanh trở về nơi nàng đang cư ngụ.

Nàng băng qua hai ngã tư đường, vòng qua một khúc quanh, tiến về con phố quen thuộc hằng ngày, nhưng sau đó nàng dừng lại cả người – không có đèn? Đèn đường hai bên đều không phát sáng.

Đây là con phố duy nhất trở về nhà, nàng nhất định không thể không đi vào.

Nàng cố gắng kiềm nén nỗi lo sợ không yên, miễn cưỡng bước về phía trước – nàng vốn dĩ không phải là người nhát gan, nhưng giờ khắc này đây, ngộ nhỡ xuất hiện một tên dân tộc lợi dụng đêm tối vắng người mà tấn công, thì nàng, một nữ tử yếu ớt sẽ kêu trời không thấu, kêu đất không hay.

Thật đáng giận! Bởi vì nàng đói bụng, nên ra ngoài mua đồ ăn thôi lại gặp những chuyện đáng sợ như thế này.

Bây giờ chưa phải quá nửa đêm, đèn đường thế nào đã bị tắt? Nơi này chính là thành phố Đài Bắc mà.

Đi được vài bước, đột nhiên có một lực hút mạnh kéo nàng về phía trước, nàng rất kinh hãi, chưa kịp kêu to thì đã bị hút vào bóng đêm mịt mù.

Ngay sau đó, đèn đường đồng loạt lại phát sáng, nhưng hơi ối bóng dáng nàng đã chẳng thấy đâu.

Nhưng vào lúc này, một nam tử trung niên vừa chạy tới đầu phố, chán nản nói, “Chết tiệt! Không kịp rồi, vào giờ này sao lại có người ở đây? Không gian nơi này cùng “nơi đó” còn chưa được sửa chữa hoàn toàn a.”

Hắn rầu rĩ bước đi – không được, nếu việc này truyền ra ngoài, hắn sẽ bị xẻ thịt lột da, chết không toàn thây, còn..... Vẫn là phải đi một chuyến, đem cô bé kia nhanh chóng trở lại đây.

Hắn dứt khoát quyết định như vậy, thân ảnh lập tức biến mất.

2. Chương 1-1

Vương triều Phượng Tường, Vĩnh Hằng năm thứ 1

Kinh thành –

“Người vừa mới nói cái gì? Sửa niên hiệu?” Bên trong xe ngựa vang lên một giọng nói lạnh lùng.

“Đúng vậy thưa Cửu gia.” Người kia cung kính trả lời.

Tiếp đến, bên trong xe lại hoàn toàn im lặng, không chút tiếng động – cái người được gọi là Cửu gia đang hơi cúi thấp đầu, vờn ve mấy sợi lụa tua từ chiếc đai lưng, đôi mắt rũ xuống, làm cho người khác không xác định được là hắn đang nghĩ gì.

Qua một hồi lâu, nam nhân kia mới mở miệng hỏi lần thứ hai, “Đổi thành gì?”

“Vĩnh Hằng nguyên niên.” Hạ nhân không dám chần chừ liền trả lời. (nguyên niên là năm thứ 1 của mỗi triều đại)

Hắn nhướng mày kinh ngạc, đôi môi hồng hồng thoáng nở nụ cười xinh đẹp như một cánh hoa khê hé nở, “Ân hừ, thực sao – thật là thú vị a. Thái Bình, người nói xem có phải hay không?” (Vivi: óe , đang tả nam nhân hờ trời = =)

Kể hạ nhân tên gọi Thái Bình kia không dám đáp lời, chỉ dám quỳ dưới chân chủ tử, đầu cúi thấp, hai tay đặt lên bắp đùi đang run rẩy liên tục – căn cứ theo kinh nghiệm lâu nay của bản thân, chủ tử không phải là hỏi hắn, mà chỉ đang độc thoại một mình, nếu bây giờ hắn bạo gan lên tiếng trả lời, chỉ sợ cái giá phải trả là tính mạng của chính mình.

Sau đó, nam nhân kia dừng lại hành động suy nghĩ và nói năng bất nhất của mình, lên tiếng cười châm biếm, mắt cũng không buồn nhướng lên, “Vĩnh hằng? Hừ, cái lão sắp chết kia còn tin bản thân sẽ không bao giờ già sao, hắn muốn đời đời chiếm lấy vị trí kia sao? Quả thật là chuyện nực cười. Hắn tính toán quyết định sửa lại niên hiệu là muốn chứng tỏ cái gì đây. Thị uy quyền lực, ra oai phủ đầu sao? Hắn là cái người gần như sắp nằm trong quan tài rồi, chỉ còn thiếu mỗi việc nhắm mắt xuôi tay...” Lời nói bỗng dừng lại.

Vẫn đang quỳ nơi đó, Thái Bình nơm nớp lo sợ khi nghe những lời phàn nàn của chủ tử....à không phải nói là lời huấn thị mới đúng. – mặc dù chân đã quỳ đến tê rần nhưng vẫn cắn răng không dám hó hé; nhưng hiện tại tiếng nói phía trên hoàn toàn mất, bao trùm chỉ là một sự im lặng đáng sợ.

Hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc, chủ tử từ này giờ vẫn thao thao bất tuyệt như Hoàng Hà vỡ đê, như thế nào bây giờ... Tuy rằng thắc mắc như thế nhưng hắn vẫn không có đủ dũng khí ngẩng đầu lên tìm hiểu.

Dựa theo quy củ của hoàng triều, nô bộc thừa chuyện cùng chủ tử phải quỳ xuống đất, mặt phải nhìn xuống đất, hai tay đặt trên đùi, nói chuyện không được xưng ta, phải xưng là tiện nô; ánh mắt không được hướng nhìn thẳng vào mắt chủ tử, nếu không sẽ phạm tội bất kính.

Nếu đã phạm vào những điều tối kỵ trên, chủ nhân hoàn toàn có quyền sinh sát, cho dù là giết chết hắn đi thì pháp luật cũng không truy cứu.

Mặc dù biết như thế, nhưng Thái Bình vẫn...vẫn rất là tò mò.

Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Chủ tử đã ngừng lại dường như quá lâu rồi. Lâu đến nỗi hai chân hắn giờ đây đã hoàn toàn mất tri giác, hai lòng bàn tay đã ướt đẫm, lâu đến nỗi hắn cảm thấy không khí trong cỗ xe này ngày càng trở nên ngột ngạt, oi bức – hiện tại đang là giữa mùa hè, mặc dù bên trong xe đã có bố trí vài tảng đá lạnh, nhưng mồ hôi từ trán hắn vẫn tuôn không ngừng.

Đến cuối cùng, hắn thật sự đã không thể nhịn hơn nữa, quyết liều mạng hiể cho dù mất đầu, hắn khê nghiêng đầu, đưa mắt lên lút nhìn theo ánh mắt của chủ tử đang hướng ra ngoài cửa sổ xe – chiếc rèm che phủ đã bị vén lên, ánh nắng chói chang hắt vào gương mặt đang chăm chú bên ngoài đó, dường như tạo thành một vầng sáng bao quanh khiến người không thể nhìn rõ từng đường nét cử chỉ trên khuôn mặt kia.

Thái Bình cố rướn người, nghiêng đầu tránh ánh sáng để có thể nhìn rõ chủ nhân mình, nhưng người bên kia lại đột ngột cử động.

Hắn sợ tới mức lập tức cúi đầu trở lại, ánh mắt nhìn chăm chăm xuống sàn xe, cố gắng giữ hơi thở đều đều, trong lòng vô cùng sợ hãi chủ nhân sẽ phát hiện hành động mạo phạm vừa rồi của hắn.

May mắn thay tư thế của hắn hoàn toàn hoàn hảo, vô luận là góc độ cúi đầu, hay hai tay để trên đùi, hoặc tư thế đang quỳ, so với lúc đầu cũng không khác biệt lắm cho nên hắn vẫn... bình an vô sự.

Nam nhân khẽ lướt mắt quan sát hắn, nhưng chỉ dừng lại nhìn một thoáng rồi chuyển đi, hướng ánh nhìn trở về phía cửa sổ, mở miệng hỏi, “Người có người được mùi gì không?”

“Ân?” Thái Bình phản ứng có hơi bất ngờ.

“Bổn vương đang hỏi chuyện người đó.” Nam nhân vẫn như cũ đang nhìn ngoài cửa sổ, nhưng giọng điệu đã trở nên gay gắt nóng nảy.

Thái Bình nhất thời tỉnh ngộ, bối rối trả lời, “Vâng... Vâng ạ... Nô tài nghe...” Lập tức nháy mũi, ra sức mà ngửi, hít được từ ngoài đang truyền đến một hương thơm, “Ân – là có một mùi gì đó....như là... mùi đồ ăn vậy.” Và cái mùi vị này quả thật rất hấp dẫn, không giống bình thường.

Nam nhân liếc nhìn hắn một cái rồi bật nói, “Nói nhảm,” sau đó hắn tự mình ngửi lại một lần nữa, xác định bản thân không sai rồi mới quay đầu truyền lệnh, “Dừng xe.”

“Tuân lệnh.” Thái Bình không dám có chút chần chờ, lập tức gõ mạnh vào thùng xe rồi hét lớn, “Dừng xe.”

Tên mã phu phía trước lập tức kèm ngựa giữ lại, những con ngựa bị giật đột ngột nên bước đi hơi chao đảo, chiếc xe thoáng lung lay, rồi mới dừng hẳn lại.

Nam nhân đi lướt qua Thái Bình, trực tiếp mở cửa bước xuống xe, Thái Bình nhanh chóng bước xuống, theo sát phía sau chủ nhân.

Nam nhân không ngừng đi về phía trước, ước chừng được khoảng hai mươi mấy bước, thì trông thấy một quán nhỏ, mùi thơm kia nhất định chính từ nơi này phát ra.

Nam nhân liền hướng theo quán mà tiến đến, vừa lúc đó chủ quán đang bận rộn tiếp khách nên không để ý đến hắn, nhưng hắn đã âm thầm quan sát nòng, vừa nhìn thấy thân ảnh cùng dung mạo cô chủ thì trong nháy mắt hắn khẽ giật mình.

Thái Bình vẫn đang theo sát phía sau, mắt cũng đảo qua nhìn vị chủ nhân kia rồi thái độ cũng kinh ngạc như chủ tử hắn.

Chủ quán đang thoăn thoắt tiếp khách, ngẫu nhiên xoay người về hướng nam nhân kia, ánh mắt tình cờ nhìn vào nhau.

Nàng cũng giật mình sửng sốt nhưng trong thoáng chốc đã lấy lại bình tĩnh, lập tức đi về phía hắn cười cười thân thiết gọi mời, “Hoan nghênh, hoan nghênh, vị khách này xin mời vào trong thượng tọa, mời nếm thử thức ăn ở nơi này, cam đoan là khi ngài trở về nhà vẫn nhớ hoài không quên mùi vị của nó -”

Nói xong, nàng liền chỉ vào bảng thực đơn viết trên tấm đá đen treo ở tường, mỗi chữ viết đều nghiêng ngả xiêu vẹo, khó có thể phân biệt được, rồi nàng xấu hổ tiếp lời, “Ai! Chữ viết của ta quả thật là rất xấu, mong khách quan đừng chê cười.”

Thái Bình nghe xong thiếu chút nữa đã không nhịn được mà bật cười to – chữ viết này không thể chỉ nói là xấu, quả thực không thể nói đây là chữ viết được, căn bản trên tường chỉ là một mảnh đá đen trầy trụa dơ bẩn.

Nàng vốn không đọc được tâm tư của hắn, khẽ háng giọng, một lần nữa nhoẻn miệng cười, “Điểm đặc biệt ở quán này... là có 2 dạng thực đơn, một là cả một bữa ăn thịnh soạn, hoặc là từng món riêng biệt, nếu khách quan kêu cả một bữa ăn thì sẽ gồm có 3 món, nhưng nếu ngài ngại vì lượng đồ ăn quá nhiều, một lần không thể ăn hết, thì có thể kêu chỉ một món chính, cho dù là kêu loại thực đơn nào thì mỗi món ăn vẫn chứa đủ 5 vị ngũ sắc, như vậy lại vừa có thể tiết kiệm bớt tiền. Ngài thấy như thế nào, đã quyết định chọn thực đơn nào chưa ạ?” (Vivi: dịch cái đoạn này mà muốn khóc ròng)

Nam nhân chỉ lạnh lùng ngồi nghe nàng nói, quan sát nàng một lúc lâu rồi mới chậm rãi mở miệng, “Người là người ngoại lai sao?”

“Ân?” Nàng tuyệt đối không lường tới việc sẽ nghe được cái từ đó, ngập ngừng một lúc rồi mới ôn hòa nói, “Ta biết các người đều có thái độ như thế đối với người ngoại tộc.”

Hắn nhướng mày ngạc nhiên, thật không tin được nàng sẽ có biểu hiện trấn tĩnh như thế, sau đó hắn đưa mắt liếc nhìn bốn phía, hương thơm kia vẫn lan tỏa trong không khí, bộ dáng của các khách nhân khác... có thể nói là hoàn toàn mê mẩn, tận hưởng thưởng thức, mỗi khuôn mặt đều đỏ hồng lên, tinh thần hưng phấn như vừa mới chạy được trăm dặm.

Có người nào mà chỉ dùng bữa nhẹ lại trở nên như thế hay không? Chỉ nhìn một lần là đã biết có điều bất thường, như thế nào mà nữ nhân trước mắt này không bị mọi người vạch mặt phát giác chứ?

“Người đã biết tội chưa?” Hắn bình tĩnh nhìn nàng.

“Cái gì?” Về mặt nàng ngu ngơ, ngỡ ngàng. Người này không phải đến đây để ăn cơm sao?

Hắn bắt đầu đánh giá diện mạo của nàng – mái tóc đen dài xõa nhẹ trên đôi bờ vai, hai gò má hơi gầy gầy, đôi môi nhỏ nhỏ nhưng căng mọng, còn về phần dáng dấp, thân hình nhỏ xinh, trước sau bằng phẳng, một thân váy hoa sam yểu điệu phát phơ, cứ như thể gặp một cơn gió mạnh lập tức sẽ ngã xuống.

Nhưng điều đáng chú ý nhất là làn da trắng xanh tái nhợt của nàng thì quá nổi bật, những người trong nước hầu hết đều có màu da hơi ngăm ngăm đen, hoặc có màu nâu gỗ, mái tóc chủ yếu là màu đỏ hoặc vàng, một số ít thì có màu xám bạc, đồng tử của đôi mắt phần lớn là màu xanh lá, dáng vẻ hoàn toàn không giống như nàng, đôi mắt đen tuyền nhưng lại long lanh trong suốt, mặc dù trước giờ không phải là hắn chưa từng thấy qua người ngoại tộc, nhưng nàng thì... “Tiểu cô nương, người tên họ là gì?”

Nàng vẫn còn chưa nhận thức rõ được tình huống hiện tại, ngơ ngác đáp, “Ta họ Ôn, tên Nhuận Ngọc.”

3. Chương 1.2

“Tốt, Ôn cô nương, người tàng trữ vật cấm trái phép, vi phạm luật pháp, bổn vương có quyền tịch thu đóng cửa quán của người, hơn nữa tài sản thu được nhất định phải sung công, giao nộp cho quốc khố, về phần bản thân người thì bổn vương sẽ giao cho nha môn thẩm lý và ra phán quyết, kết quả cuối cùng là giết hay tha sống còn phải xem nha môn xử trí thế nào.” Vừa nói dứt lời, hắn chăm chú quan sát phản ứng của nàng.

Quả nhiên Nhuận Ngọc lập tức nhảy dựng lên kêu to, “Người nói xằng nói bậy.”

Thực tế vừa rồi tinh thần của nàng đang hoảng loạn, nhưng chỉ vừa nghe tới cái gì chém giết, tha sống thì ba hồn bảy vía lập tức được triệu hồi về, toàn tâm đối kháng với cường địch trước mắt.

Hừ! Người này đúng là không phải đến đây để ăn cơm. “Người nói ta tàng trữ vật cấm trái phép, xin mời đưa ra vật chứng.”

“Chúng có chính là mùi thơm này.”

“Mùi hương?” Nàng ngẩn người, quả thật mũi có thể ngửi thấy những mùi vị mê người, “Đầu người có vấn đề sao? Ta bán thức ăn, nấu nướng tự nhiên sẽ phát ra mùi thơm.” Nàng không cam lòng mà ra sức biện giải yếu ớt.

“Lời cô nương nói không sai, nhưng thức ăn không cần phải thêm vào “tân la diệp”, đúng không?” Hắn liếc nhìn nàng, xem thử nàng còn gì để nói nữa.

Nàng lại ngây ngây ngẩn ngẩn cả người, bắt đầu lắp bắp thì thào, “Hóa ra...hóa ra thứ kia...gọi là “tân la diệp” à!” Có thể, có thể, có thể... nàng dùng nó để làm gia vị cho món ăn, chỉ nghĩ đơn giản là nó sẽ giúp nàng tăng thêm hương vị để hấp dẫn thực khách đến quán ngày càng đông, nàng cũng vì nhu cầu cuộc sống thôi...

Hắn thỏa mãn khi nhìn thấy bộ dáng ngây ngốc của nàng, “Tân la diệp là thứ cấm dân chúng cất chứa, chỉ có trong hoàng cung mới được ngoại lệ! Thứ đó có chứa một chút thành phần thuốc mê, mùi vị cay nồng kích thích vị giác con người, làm cho người ta đã ăn một lần thì không thể ngừng mà muốn ăn thêm lần nữa, bỏ không xong mà cai cũng không dứt, lâu ngày về sau, khi đã tiếp thu một lượng quá nhiều vào cơ thể sẽ ăn mòn tâm phế và xương cốt (tâm phế là tim phổi), cuối cùng dẫn đến suy kiệt mà chết, những điều này triều đình đã thông báo phổ biến cho dân chúng, không lẽ không ai đề cập cho người biết sao?”

“Nghiêm trọng như vậy...” Nàng quay đầu về phía sau nhìn một lượt, lúc này mới phát hiện đại bộ phận khách nhân đều là những gương mặt quen thuộc – một thángh ghé quán có ba, bốn lượt, thậm chí cả mười, mười hai lượt, hoặc có cả những người ngày nào cũng tới, nàng còn tưởng là do tay nghề nàng lão luyện, thì ra...”

Nguyên lai là do cái thứ gọi là “tân la diệp” thu hút mọi người tới! Hơn nữa, hơn nữa, khách nhân tựa hồ... nàng nhất thời trợn to hai mắt, như thế nào mà từng người, mặt mũi đều trở nên đỏ hồng như thế – nàng chính là bán thức ăn, chứ không hề bán rượu a! Xem ra, xem ra... thực sự có vấn đề...

“Có vẻ như cô nương đã tin tưởng lời bốn vương nói.” Sau đó hắn xoay người hướng về phía gia nô mà gọi, “Thái Bình.”

“Dạ có nô tài.”

Hắn lấy từ trong ngực áo ra một chiếc bình sứ nhỏ rồi giao cho Thái Bình phân phó, “Người đi tìm một cái lu nước, đem thuốc bột trong bình sứ này rắc vào rồi hòa chung, sau đó rót ra cho mỗi người uống một ly, như vậy sẽ không có chuyện gì nữa.”

“Tuân lệnh, nô tài lĩnh mệnh.” Thái Bình nhanh chóng tiếp nhận bình sứ, đi thực hiện công việc được giao.

Sau khi nhìn thấy tên nô tài rời đi, hắn mới quay người nhìn về phía Nhuận Ngọc lạnh lùng nói, “Cô nương.”

“Ân?”

“Người muốn theo bốn vương đi một chuyến đến nha môn? Hay muốn bốn vương xử lý tại chỗ?”

Giải quyết ngay tại chỗ? Nàng kinh hãi lùi bước – người này có ý tứ gì đây?

Hắn nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của nàng, lạnh lùng nhếch miệng, “Cô nương, người nghĩ mình còn một con đường sống để đi sao? Tàng trữ cấm dược là một tội, buôn bán cấm dược cũng là một tội nữa, gây hại cho người khác lại là một tội không thể tha, ba tội cộng lại thì người có mười cái đầu cũng không đủ để chém, còn chưa tính tới người lại là một kẻ ngoại lai.”

Nàng đương nhiên là hiểu ra ý tứ của hắn, cả người lập tức run rẩy – nửa là vì khí nộ, nửa là vì lo sợ.

Nàng biết dân chúng nơi này đối với người từ nước khác đến không mấy cảm tình niềm nở, nhưng cái loại người trắng trợn muốn đưa nàng vào chỗ chết như vậy thì lần đầu mới gặp.

Nàng cố gắng kềm nén sự hoảng sợ, cứng rắn nói, “Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, mặc kệ người là ai, cũng không thể chưa qua nha môn thẩm án, phán xét mà có thể áp dụng tư hình theo ý người.”

Hắn vừa nghe có chút kinh ngạc liền nói, “Thật sự người không biết bốn vương là ai sao?”

Tuy hắn đã rời kinh khá lâu, bây giờ mới nhận lệnh trở về, nhưng chỉ dựa vào thanh danh hiển hách của hắn thì người đời không ai là không biết – chẳng lẽ nàng chỉ đơn giản là một người nước ngoài thôi sao?

“Tại sao ta cần phải biết? Chúng ta căn bản là chưa từng gặp mặt qua!” Giọng điệu thật chắc chắn – nhưng chuyện này là đương nhiên, quê quán của nàng ở cách đây vạn dặm, nàng như thế nào có thể từng gặp qua hắn, chuyện này không có khả năng!

Trừ phi hắn đã từng đi qua quê nhà của nàng, nếu thật sự là thế, thì nàng còn phải tiếp cận hắn để thỉnh giáo làm thế nào có thể trở về, bởi vì nàng là... Nàng luôn ôm ấp hi vọng nhưng rốt cuộc vẫn không thể trở về.

Hắn thấy nàng nói năng không chút lễ độ cũng không chút lưu tâm, nhưng tiếp tục nhìn nàng với vẻ khinh miệt, lạnh lùng mà nói, “Tốt lắm, người nghe cho kĩ, bốn vương tên là Liễu Húc, là con thứ 9 của đương kim hoàng thượng, mọi người đều gọi bốn vương là Cửu gia; mấy năm trước bốn vương phụng chỉ đông chinh, bình định bộ tộc Liêu phiến, hôm nay hồi kinh phục mệnh, không ngờ... không ngờ lại có thể gặp một cô nương hèn mọn không chút gia giáo như người, tâm tình tốt đẹp của bốn vương hoàn toàn đã bị người phá hủy hết.”

Thái độ, vẻ mặt của hắn vô cùng kiêu căng, gương mặt nhìn nàng cứ như nhìn một con kiến trên mặt đất.

Thì ra... thì ra là vương tôn quý tộc, chẳng thể trách... chẳng thể trách hần dám làm nhiều việc hung hăng, càn quấy, nàng hôm nay coi như đã gặp nạn lớn, có lẽ chết tại đây vẫn là thoải mái sung sướng hơn, nếu bị dẫn tới nha môn, chắc chắn sẽ phải chịu nỗi khổ xác thịt, người ta nhất định sẽ không tha cho nàng – như là dùng kẹp lớn, dùng gậy đánh, dùng roi quất, hoặc tệ hơn là dùng sắt đã nung đỏ ấn vào người... Thậm chí khoét mắt, cắt thịt đều có thể xảy ra! (Vivi: tỷ tưởng tượng ghê wa = =)

Nghĩ tới những điều đó, toàn thân đều lạnh cả lên, hai hàm răng nàng cũng run lập cập.

Nàng sợ nhất chính là phải chịu đau đớn xác thịt.

Đau dài chi bằng đau ngắn, nàng cảm thấy như ai xé nát tâm can, nhắm mắt, cao giọng nói: " Nếu đã rơi vào tay người, cũng chỉ trách ta kém may mắn, chi bằng người "bạch đao tử tiến, hồng đao tử xuất"*, để ta vui vui sướng sướng còn hơn. Thế nào hử?" (*câu này dùng trong Hồng lâu mộng, nghĩa là dùng 1 đao giết chết cho xong)

Nếu hần cứ kéo dài lời thôi, hành hạ nàng cho tới nửa sống nửa chết, thì dù có phải hóa thành lệ quỷ, nàng cũng sẽ tìm hần trả thù.

Liều Húc thấy hào khí của nàng vẫn ương ngạnh, không khỏi bật cười mà nói, "Chẳng lẽ người nghĩ rằng người chết đi thì sẽ hết chuyện sao?"

Nàng nghe vậy bỗng mở mắt ra nhìn hần.

Hần lại nói, "Người đang nghĩ cái gì thế hử? Hừ, với tư cách của người thì chưa xứng đáng để bổn vương phải tự mình ra tay. Nếu có phải chết thì người chỉ có cách tự sát, bổn vương từ trước tới giờ không giết người vô dụng."

Người này nói chuyện đúng là thật cay độc a! Hỏa khí trong lòng nàng bắt đầu trỗi dậy và bốc lên ngàn ngọn – may mắn là bộ dạng của hần cũng không phải là tệ lắm, uhm, chính xác không sai! Nàng ngơ ngác một chút rồi âm thầm đánh giá hần.

Gương mặt hần cực kì tuấn tú, đôi mắt màu lục sâu thẳm thẳm hút hồn, lại trong suốt như một viên pha lê quý giá, làm nổi bật mái tóc màu xám bạc lấp lánh, nhưng mang thập phần lạnh lùng, hơn nữa đôi môi mỏng của hần mỗi khi mím lại chỉ thấy như 1 đường chỉ, nói một cách tổng quát, bề ngoài của hần toát lên vẻ lãnh đạm vô tình.

Nàng cho rằng nếu so sánh hần với tuyết, thì chắc chắn đây sẽ là một khối băng hoàn mỹ – tuy rằng nước da của hần hơi ngăm đen, nhưng dưới ánh trắng, một thân trường bào có vẻ dường như rất tiêu soái... Không! Phải nói là rất chói lọi, tỏa sáng, cho dù hần có đứng lẫn vào đám người đông đúc, khẳng định là vẫn dễ dàng nhận biết được, bởi vì hần có khí chất sang trọng, quý phái, vẻ bề ngoài xuất sắc đó dễ dàng lừa gạt được người khác...

Khoan đã, nàng hiện tại không phải là đang ca ngợi hần chứ? Hần là muốn giết nàng a! Nàng cần phải suy nghĩ để thoát thân a!

"Như thế nào?" Vẫn là vẻ mặt kiêu căng đó.

"Cái gì như thế nào?" Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hần, quyết chí không khiêm nhường trước hần, dù sao hần cũng cho nàng là một người vô dụng, thái độ đó rõ ràng đang sỉ nhục mình, căn bản nàng không cần cư xử hòa nhã.

"Nên nói cho ta biết đi chứ?"

"Người muốn ta nói cái gì?"

"Ai là người cung cấp nguồn hàng cho người?" Hần cuối cùng hỏi thẳng vào vấn đề.

"Người cung ứng?" Nàng khẽ cau mày, không hiểu hần đang hỏi vấn đề gì.

Sắc mặt hần trầm xuống, lạnh lùng mà nói, "Đừng giả ngu với ta! Thứ "tân la diệt" này vốn dĩ triều đình đã không cho phép dân gian tàng trữ, cũng không phê chuẩn cho ngoại bang nhập vào, thứ người đang giữ chắc chắn là hàng lậu trái phép, chỉ cần là hàng phi pháp, nhất định sẽ có người cung ứng. Nói! Rốt cuộc là ai lại có lá gan lớn như vậy?" Nói xong lời cuối, ngữ khí của hần càng trở nên hung ác quyết liệt.

4. Chương 2.1

Nhuận Ngọc khoát tay, “Ta không hiểu người đang nói cái gì.” Ngừng một chút lại nói tiếp, “Đây không phải là hàng lậu, là do ta chính tay trồng.”

Hắn thất thanh nói, “Cái gì?”

“Ta nói, tất cả đều do ta trồng.” Nàng nhấn mạnh lần nữa.

“Không có khả năng này được.”

“Làm ơn đi. Người xem ta có phải người mua nổi hàng lậu không?” Nàng nổi cáu đến trợn trắng mắt – ngay cả tiểu hài tử 3 tuổi cũng biết muốn mua được hàng lậu ngoài đường, trong tay không có từ vài trăm đến vài ngàn lượng vàng là không được, huống chi chỉ dựa vào một cái quán ăn nho nhỏ, có thể kiếm được nhiều đến vậy sao? Đợi đến kiếp sau đi!

Hắn nhất thời im lặng – tiểu cô nương trước mắt quả thật không giống như dạng người giàu có, chỉ là...

Thấy vẻ mặt hắn vẫn đầy hồ nghi, nàng thở dài nói, “Đi theo ta”. Nàng xoay người, hướng về phía gian bếp bên trong, hắn cũng lèo đèo theo sau.

Nàng đi đến guồng nước, ngồi xổm xuống đất, từ bên dưới ô ra một chậu sành, trong bồn chứa một lớp đất dày màu mỡ, mấy cây hoa đỏ đỏ cùng chồi non xanh xanh thay nhau đâm mọc phát tán ra một mùi hương thoang thoảng, “Đây, người xem.” Nàng trực tiếp đưa tới trước mặt hắn.

Hắn thật không thể tin được vào những gì mắt đang chứng kiến – theo hắn biết, khí hậu và đất đai nước này không thích hợp cho “tân la diệp” sinh trưởng, tiên hoàng còn đặc biệt mời riêng một vị sư phụ tài giỏi từ nước ngoài sang để vun trồng, tổng cộng gần mười năm đã vượt qua muôn ngàn khó khăn mới có thể khai nhụy được những chồi đầu tiên, về sau chỉ cung cấp riêng cho hoàng cung, chuyên dùng để chữa bệnh hoặc trị thương.

“Người trồng loại này mất bao lâu?” Hắn không thể không bật lên lời hỏi.

Nàng nghiêng đầu ngẫm nghĩ, tính toán toán, sau đó trả lời không chắc chắn, “Đại khái là khoảng 2 tháng.”

Từ cái hạt giống này sao, mặt hắn tái xanh, đồng tử mở to, thất thần hỏi, “Đã nở hoa... chỉ trong hai tháng? Trước kia chuyên gia phải hao phí hơn mười năm?”

Nhuận Ngọc chứng kiến vẻ mặt hốt hoảng của hắn, cảm thấy rất băn khoăn – kì thật loại cây cảnh đồ chơi này cũng không quá khó trồng, chỉ cần nắm được bí quyết, thu hoạch ắt rất dễ dàng, không nghĩ tới nó ở quốc gia này lại hiếm như thế... lại còn phải mua từ hàng lậu.

Hắn định thần lại quay qua nhìn nàng, trong khi nàng cũng đang chăm chú quan sát hắn.

Lúc này trong lòng hắn đã mau chóng thảo ra một kế sách tuyệt hảo, gương mặt sáng rực, niềm nở thân mật cười hỏi nàng, “Người muốn thoát tội không?”

“Cái gì?” Nàng bị gương mặt tuyệt mỹ kia hấp hồn, thoáng chốc bản thân – thật là, nam nhân này bộ dạng thật là quá xuất sắc.

“Người hiện tại thân đang mang tội, tội chết ắt khó thoát được, bốn vương hiện tại đang hỏi người, người có muốn sống sót không?”

Nàng không chút do dự liền gật đầu, “Có, đương nhiên là có. Nhưng mà... tại sao người lại muốn giúp ta?”

Vẻ mặt tươi cười của hắn lập tức chuyển sang vô cùng cảnh giác – nam nhân này thay đổi thái độ cũng nhanh quá chứ. Vừa rồi còn đang bộ dạng phải bắt nàng chết để tạ lỗi với thiên hạ dân chúng, hiện tại lại đang diễn bộ mặt Phật tử từ bi giải cứu cho nàng... Tên này nhất định là ác quỷ hiện hình!

Hắn không để ý tới sự nghi hoặc của nàng, hỏi thẳng, “Người rốt cuộc muốn sống hay chết?”

“Ta đương nhiên là muốn giữ mạng sống. Nhưng mà...” Nàng thật sự là không dám tin vào hắn.

“VẬY là tốt rồi. Đi theo ta.”

“Đi theo người?” Nghe qua vậy, nàng cảm thấy não bộ như tê liệt.

Hắn quay đầu, hét một tiếng, “Thái Bình.”

“Dạ có nô tài.” Thái Bình sớm đã hoàn thành công việc được giao, đang đứng một bên đợi lệnh.

“Đem xe ngựa tới đây.”

“Nô tài tuân lệnh.” Sau khi trả lời, hắn lập tức rời đi.

Không lâu sau, xe ngựa đã tới trước mặt hai người. Thái Bình đang quỳ trong xe, kính cẩn chờ đợi chủ nhân.

“Lên xe đi.” Hắn đẩy nàng tới.

Nàng do dự thoáng chốc, nhưng cuối cùng ý chí cầu sinh vẫn chiến thắng, rốt cuộc nàng cũng leo lên xe; về phần Liễu Húc, trên mặt hắn hiện lên một nụ cười lạnh lùng nham hiểm, nhìn thấy nàng đã lên xe, hắn cũng nổi gót theo sau.

Khi cửa xe được đóng lại, toàn bộ hết thảy mọi việc.... từ đây sẽ thay đổi...

5. Chương 2.2

Phủ Thái tử -

“Đại ca, lão Cửu đã hồi kinh.” Một nam tử ngồi trên chiếc ghế vân gỗ trong phòng khách, trên tay phất phơ cây quạt trông có vẻ không chút hoảng hốt, lâu lâu vẫn không quên dừng lại hớp một ngụm trà.

“Lão Tam, ta đã biết.” Vị nam tử ngồi đối diện hắn đáp lời, hai mắt âm trầm u ám, hai bàn tay không ngừng nắm lại thành nắm, mở rồi lại nắm, nắm rồi lại mở, xem ra tâm tình của hắn không mấy bình tĩnh.

“Bây giờ thì tốt quá rồi! Đại ca, lúc trước chúng ta tiễn hắn một đoạn đến chiến trường phía đông là muốn mượn tay giúp mình kết liễu hắn, không nghĩ tới... vận hắn lại tốt như vậy, có thể toàn mạng trở về, lại còn lập công lớn, lần này hắn hồi kinh là phụng mệnh Phụ hoàng về lãnh thưởng, xem ra địa vị của lão Cửu trong lòng Phụ hoàng lại nâng thêm một bậc, người thân là thái tử, chẳng lẽ bây giờ không có ý kiến gì khác sao?” Tâm tình hắn bây giờ cũng không tốt hơn tên kia là bao – lúc trước hắn cùng Thái tử lập mưu giết giết cho Phụ hoàng đem lão Cửu phái ra chiến trường, mục đích là phá bỏ thế lực của lão Cửu ở kinh thành, tốt nhất là hắn đi luôn không trở về, thuận tiện bài trừ luôn mối họa từ bọn tâm phúc của hắn, nhưng trăm ngàn lần không nghĩ tới khả năng....

Người tính không bằng trời tính, rốt cuộc bản lĩnh lão Cửu quá lợi hại, không chỉ trấn áp được vùng biên giới phía Đông, mà còn sang bằng bộ tộc Liêu phiên đã nhiều năm xâm lược bờ cõi nước ta! Thật là khiến người ta tức chết mà.

“Kế sách của ta?” Thái tử cười lạnh một tiếng, “Hắn hiện tại là hộ quốc công thần, là mục tiêu đáng chú ý của dân chúng, ta còn tính được cái gì? Xác định được chắc chắn Phụ hoàng sẽ tự mình khen thưởng hắn, nếu lúc này ta còn nói lời dèm pha, người bên ngoài sẽ tưởng ta đây làm ca ca mà lại ghen tị với thành tựu của đệ đệ mình.”

Liễu Phong nghe xong càng thêm phần sốt ruột. “Nhưng mà... đại ca biết lần này lão Cửu hồi kinh tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là để lãnh thưởng, hắn nhất định sẽ nghĩ biện pháp để phản kích, nếu chúng ta không sớm chuẩn bị đối sách, thì không biết lúc nào lão hổ kia sẽ quay lại cắn người đâu.”

Liễu Phong thân là con thứ ba của Đường kim hoàng thượng, được xưng tôn là Tam gia, nhưng không hiểu vì sao hắn luôn không vừa mắt lão Cửu, luôn tìm cách gây trở ngại, sắp đặt hãm hại, cho nên hắn dựa thế vào Thái tử, bởi vì Thái tử đối với lão Cửu cũng thập phần kiêng kỵ, đến nay thì hai người này đã cùng nhau liên thủ nhiều năm.

“Xem ra là chúng ta cũng phải sớm chuẩn bị.” Thái tử giương mắt nhìn đệ đệ, trong phút chốc cũng không hề chớp mắt.

Liễu Phong lập tức hiểu ngay ý tứ của đại ca, liền gật đầu, “Đúng vậy! Chúng ta cần chuẩn bị, dù có phải liều mạng với hắn. Lão Cửu luôn cay nghiệt vô tình, lần trước chúng ta dàn xếp mưu đồ, lần này hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua, sớm muộn gì nhất định cũng sẽ trả thù.” Nói đến cùng, cái chết dường như đã tiếp cận đến trước mắt bọn hắn.

Thái tử làm sao mà không hiểu được đạo lý đó – trận này nếu ai thắng thì người đó nhất định sẽ là chân mạng thiên tử, cho nên lão Cửu nhất định phải chết. Hắn tuyệt đối không cho phép địa vị của mình bị lung lay, cho dù là đệ đệ của hắn cũng không thể tha thứ.

“Lão Tam, ngươi có biết Phụ hoàng sửa niên hiệu chứ?” Âm điệu Thái tử cứng nhắc vô tình.

Liễu Phong sửng sốt một chút, không hiểu vì sao đại ca lại mau chóng chuyển sang chủ đề khác, vẫn đáp lời, “Phụ hoàng công khai hạ chiếu sửa niên hiệu là Vĩnh Hằng, trong thiên hạ ai ai mà không biết, ai ai mà không hiểu.”

Còn nhớ rõ khi biết tin hắn chỉ nhún nhún vai, không lời bình luận, hiện tại đại ca lại đặc biệt nhắc lại, “Chẳng lẽ Phụ hoàng lại có ý tứ gì khác sao?”

“Có ý tứ khác hay không thì ta không dám nói, nhưng ta có thể khẳng định một điều.” Ánh mắt Thái tử lóe sáng, như có một ánh nền thấp lên từ sâu thẳm bên trong.

“Là điều gì?”

“Phụ hoàng vẫn chưa nghĩ tới sẽ trao quyền.”

“Nhưng hắn đã hơn 80 tuổi rồi.” Liễu Phong nhin không được phải nhíu mày.

“Đúng vậy. Ta cũng biết, nhưng ngươi ngẫm nghĩ lại đi, Vĩnh Hằng tiêu biểu cho điều gì? Không nghĩa nào khác ngoài thật dài, thật lâu, nghe nói mấy năm trước Phụ hoàng sai người lên núi tìm kiếm linh đơn diệu dược để trường sinh bất lão.”

Liễu Phong chen vào nói, “Mấy thứ kia đều là giả thôi đại ca.” Hắn luôn luôn không tin có loại tiên đơn kì quái này.

“Mặc kệ là có hay không, Phụ hoàng mấy năm nay tuy là có lúc bệnh đau, nhưng vẫn rất lâu mà chưa chết...” Lời này nói ra dường như có chút hơi quá đáng.

Liễu Phong nuốt nuốt nước miếng, muốn nói gì đó nhưng lại ngưng.

Thái tử không để ý tới vẫn tiếp tục nói, “Tam đệ, ngươi nghĩ lại xem, ta làm Thái tử đã bao nhiêu năm rồi? Tiếp tục chỉ e rằng có ngày sẽ bị phế bỏ. Thời gian dài như vậy khó có việc gì có thể bảo toàn tốt, hơn nữa Phụ hoàng ngày càng tin tưởng lão Cửu...”

“Ngươi nói là... Phụ hoàng có ý định... phế ngươi?” Liễu Phong không tin tưởng mà hỏi lại.

Thái tử phất tay áo, đứng lên, âm điệu hung hãn, “Thật không muốn đến nông nổi như thế, chúng ta vẫn sẽ tiếp tục cố gắng không ngừng, có phải không?” Dứt lời, hắn quay đầu nhìn về phía đệ đệ.

“Đó là đương nhiên.” Liễu Phong ưỡn ngực trả lời, “Đại ca, ta chỉ tin nhiệm vụ, những người khác đều xéo hết một bên đi. Nếu muốn ta nhận thua với cái lão Cửu bạc tình kia, chỉ bằng chém một đao cho ta chết.”

Thái tử vừa nghe, vẻ mặt kích động, cầm lấy tay hắn, giọng khàn khàn nói, “Huynh đệ, đại ca có lời này của ngươi thì về sau tránh không phải lo âu nữa. Từ nay nếu có kế hoạch gì, đệ nhất định phải giúp ta một tay.”

“Điều này cần gì phải nói nữa đại ca, ngươi có khó khăn, đệ đệ nhất định phải giúp đỡ ngươi, nhưng mà đại ca cũng đừng quên, nếu bỏ ta ra thì vẫn có lão Tứ, lão Ngũ đang cùng phe với ngươi.”

“Thật ra ta chỉ tin tưởng lão Ngũ thôi, còn về phần lão Tứ thì... Rốt cuộc ta vẫn không cảm thấy yên tâm về hắn.” Thần sắc Thái tử xuất hiện nét nghi ngờ.

Liễu Phong biết đại ca đang lo lắng điều gì liền cười ha hả mà nói, “Người yên tâm, lão Tứ và lão Cửu mặc dù cùng một mẹ sinh ra nhưng tình cảm rất nhạt nhẽo, giống như vị lạt của ly trà vậy, đại ca người không cần phải bận tâm nhiều quá.”

“Nếu như người đã nói như vậy...”

“Đại ca, hiện tại không phải là thời điểm nghị kị lẫn nhau, về sau chúng ta cần hợp mặt nhiều với lão Tứ, lão Ngũ để soạn thảo kế sách mới được.” Cứ cho là lão Cửu được thánh ân tốt độ, nhưng chỉ nhờ vào trí óc của ba người bọn hắn, không tin là chúng ta không thể thắng, hừ!

“Ân, nói vậy cũng đúng. Chỉ tiếc là hai người bọn họ vừa nhận lệnh tiến cung để hầu hạ Phụ hoàng, không tiện gặp mặt trò chuyện.”

“Hừ! Lão già kia đã hơn 80 tuổi, mà vẫn luyến tiếu cuộc đời như vậy.” Liễu Phong bĩu môi khinh thường, ánh mắt phát ra một tia chán ghét.

“Đúng vậy a.” Thái tử không chút suy nghĩ liền phụ họa, đồng thời từ đáy lòng hắn cũng vô cùng căm hận.

Hai người cũng nhìn ra phía cửa sổ, cây cỏ xanh tốt mơn mẩn phát triển cũng như ý đồ của bọn họ vậy.

Phượng Tường vương triều, Vĩnh Hằng nguyên niên, mưa thuận gió hòa; nhưng nội bộ lục đục, gió giục mây vần*... (ý nói sóng gió cuộn cuộn, đấu tranh liên miên).

6. Chương 3.1

Sau một hồi xem xét, nàng xác định biệt viện này thật là lớn – mặc kệ là nàng di chuyển như thế nào, rẽ ngoặt bao nhiêu lần, tới lui liên tục, thì vẫn không thể đi được hết không gian chỗ này.

Nàng đến đây trú ngụ hôm nay đã là ngày thứ ba rồi, Liễu Húc an bài cho nàng ở dãy nhà bên Tây Sương – cách gian nhà chính của hắn một đoạn thật dài, như vậy có thể hiểu hắn rõ ràng không muốn nàng lộ diện ra ngoài.

Kì thật nàng cũng không để ý chuyện đó, với thân phận hiện tại thì quả là khó có thể tự nhiên đi lại trước mặt người khác, vì thế nàng chỉ cần quen thuộc đường đi xung quanh các gian nhà phụ cận để thuận tiện dạo chơi là đủ rồi.

Nàng mang suy nghĩ này trong lòng, lần đường ra các hành lang uốn khúc từ từ thông thả đi dạo, nhưng nào đâu biết đi một hồi đã ra khỏi cửa Tây Sương ...

Không thể nhận ra đường trở về a!

Giống như bây giờ nàng đành đứng giữa một ngôi đình nào đó trong sân trước, phán đoán nên theo phương hướng nào để trở lại, mới có thể thoát khỏi tình trạng lạc đường hiện tại. “Thực sự kì quái a, đến cả nửa người cũng không có!”

Nàng nhìn quanh bốn phía một hồi, mới phát hiện được ngoại trừ nàng ra đến chút hơi người cũng không có – nơi này là phủ đệ của quý tộc vương gia, đáng lý tôi tớ phải đông đúc từng bầy, tùy ý nơi nào cũng có thể nhìn thấy, tại sao đến một thân ảnh cũng không có?

Nàng nghiêng đầu suy nghĩ, hắn là Liễu Húc đã sắp xếp! Chắc chắn hắn đã cho toàn bộ hạ nhân lui đi, chỉ để lại mình nàng –

Nghĩ tới hắn, nàng liền cảm thấy cả người không được thoải mái.

Ba ngày nay, hắn giống như hoàn toàn biến mất, chưa từng đến xem qua nàng, cũng không giải thích vì sao phải mang nàng tới nơi này, cứ như vậy mà phân phối nàng đến Tây Sương biệt viện trú ngụ.

Nàng từng thăm dò thử Thái Bình để xem tình trạng hiện tại là thế nào, nhưng miệng hắn ngậm chặt như vỏ trai vậy, thật là khó cạy được một câu, một chữ nào, làm cho nàng có cảm giác mình giống một con ruồi ngậy thơ tự lao đầu vào chỗ chết... giống như bây giờ chẳng hạn, nàng đang lo lắng sợ hãi không xác định được mình đang ở đích xác là nơi nào trong phủ.

Nàng đặc biệt khẳng định trăm phần trăm Liễu Húc mời nàng tới đây không phải để làm khách thông thường.

Hơn nữa, loại người như hần cũng có khách thăm viếng sao? Không phải nàng muốn hạ thấp giá trị của hần, như xem bộ dạng của hần, cả ngày đều trưng ra cái mặt lạnh như băng, luôn dùng đôi mắt đe dọa trầm lặng nhìn người khác, rõ ràng chính là đang khuyến cáo mọi người tốt nhất là nên tránh xa hần ra một chút.

Lấy điển hình làm ví dụ tốt nhất là tên nô tài Thái Bình của hần, mỗi ngày đều khấn trương theo bên cạnh hần, nếu không phải cúi đầu thì cũng là quỳ hần xuống đất, mở miệng lên tiếng thì đều là nô tài này, nô tài nọ, nàng hoài nghi nếu thật số mệnh hần ti tiện rẻ mạt như trong lời nói, cho dù có một ngày mất đầu thì đó cũng chẳng phải chuyện lớn gì đúng không?

Nơi này với quê hương của nàng thật quá bất đồng đi, chế độ phân biệt giai cấp tôn tin khiến nàng vô cùng khó xử, nàng nhắm mắt lại, cảm giác được suy nghĩ, quan niệm của mình đang bị quấy nhiễu hỗn loạn.

“Người đang làm cái gì ở đây?”

Thình lình từ phía sau vang lên một câu hỏi với âm điệu lạnh lùng, nàng hoảng hốt, lập tức mở mắt xoay người lại nhìn.

Người này không phải Liễu Húc thì còn có thể là ai khác được?

“Ta nhớ rõ đã từng nhắc nhở qua là không phép người chạy loạn, người như thế nào mà không nghe lời?” Mặt hần nén giận ra sức chất vấn.

Sáng sớm hôm nay, hần đi đến phòng nàng tìm người, nhưng kết quả là không thấy ai; hần lập tức đi tìm khắp nơi, rốt cuộc phát hiện nàng đang đứng ngây ngốc ở đây, mắt thì đang nhắm chặt lại, mơ hồ suy nghĩ điều gì đó.

Nàng bị vẻ giận dữ của hần làm sợ hãi, rụt rè nói, “Ta, ta không có chạy loạn!”

“Nơi này đã không còn là phạm vi của Tây Sương biệt viện.” Hần lạnh giọng nhắc nhở.

“A? Thật vậy sao? Ta không biết.” Đầu óc nàng trở nên choáng váng, dường như cả chính mình đang đứng ở chỗ nào cũng không biết.

Liễu Húc thấy bộ dạng nhút nhát của nàng, càng thêm chán ghét trong lòng, nói thẳng thừng, “Nhuận Ngọc, bốn vương không phải mời người đến đây làm khách, người có biết không?”

Đúng vậy, hần có quyền yêu cầu ra lệnh cho nàng, tính mạng của nàng là do hần cứu về, nếu không nàng đã sớm trở thành vong hồn dưới luật pháp của hoàng triều.

Nàng vừa nghe, trong lòng như có ngàn mũi kim đâm chích một lượt, khẽ nhíu mày, “Ta đương nhiên biết, Cửu gia, cho nên lão nhân gia ngài có gì phân phó xin mời lên tiếng nói thẳng đi! Đỡ phải làm cho tiểu nữ tử ta mỗi ngày lo lắng suy nghĩ, chỉ sợ ngài đem ta đến kỹ viện đầu phố mà bán, muốn ta lấy bán thân kiếm tiền cho ngài, cung cấp cho chi tiêu của vương phủ.”

Hừ! Đối với người tổn hại mình, nàng không nhất thiết phải khách sáo – dù sao nếu hần muốn chán ghét nàng thì cứ tự nhiên, không lý do nào bắt nàng phải thích hần, phải cố sức làm cho hần vui vẻ. Quả nhiên đôi mắt xanh kia lập tức quét tới người nàng, trừng trừng nhìn thẳng vào mặt nàng, mà nàng cũng không vừa, mở to đôi đồng tử đen nhìn đáp lễ, trong một lúc hai người cứ như vậy mà giằng co căng thẳng.

Một hồi lâu sau, hần thu lại ánh mắt đó rồi thản nhiên nói, “Ta có vài lời muốn nói với người.”

Ồ? Hần làm sao vậy? Hần cũng không phải là tiểu hài tử, mà lại cùng nàng trừng mắt đấu nhau lâu như vậy, “Vậy nói mau đi.” Về mặt nàng đầy hăm hực, rốt cuộc quyết định sẽ chán ghét hần.

“Nơi này không tiện nói chuyện, chúng ta trở lại phòng người đi.”

“Cũng đúng, bắt quá ta không biết đường trở về phòng đi như thế nào.” Nàng nhún vai, không cho rằng chuyện hần nói chỉ vài câu là xong.

Hắn liếc mắt nhìn nàng một cái, không đáp lời, xoay người hướng về phía hành lang bên trái mà bước tới, nàng vội vàng theo sát phía sau.

Cứ như vậy đông loan tây chuyển 18 khúc quanh, hai người kẻ trước người sau không nói câu nào, nhưng trong lòng Nhuận Ngọc thì phiền não rất lớn – haiz, thật không được, biệt viện này quá lớn, nàng không có biện pháp nào nhớ kỹ được hết lộ trình đường đi lại, lần tới ra cửa, khẳng định thế nào cũng lạc đường, nếu có người rành rọt ở đây hướng dẫn kỹ đường đi nước bước cho nàng là tốt rồi, nhưng mà... nhưng mà người này cố tình đến cả một nô tì cũng không cấp cho nàng.

Nàng nghĩ lại có lẽ là hắn cố ý, thích xem nàng bị lạc đường, sau đó tìm cơ hội chống đối nàng. Trong lòng nàng thập phần khó chịu, nhưng không thể làm gì được hắn.

Không lâu sau, Liễu Húc dừng chân lại, nàng ở phía sau nghiêng đầu nhìn lên trên, hóa ra đã đến nơi cần đến.

Hắn đẩy cửa phòng đi vào, nàng cũng theo vào.

Sau khi vào trong, nàng cân nhắc quay lại đóng cửa, về phần hắn, đã sớm đến ngồi trên chiếc ghế khắc hoa văn cạnh cửa sổ, ánh mắt đang sầm soi nàng.

Nàng quay người lại, tình cờ gặp phải ánh mắt của hắn, trái tim khẽ đập loạn nhịp, nhưng nhanh chóng cố giữ lại bình thường.

Hiện tại, hắn ngồi ngay ngắn bên cửa sổ, ánh sáng vàng rực rỡ chiếu vào, mái tóc màu bạc dường như sáng lấp lánh hơn, hai gò má xương xương, đôi mắt xanh lục đang chiếu cố thẳng vào người nàng, bước chân nàng có chút rụt rè hẳn, dường như đã bị ánh mắt ấy cuốn hút, đôi mắt ấy từ từ di chuyển khắp nơi, chiếc trường bào sáng lóa dưới ánh trăng hôm trước đã bị thay bằng một chiếc áo bào đen viền chút đỏ oai phong, chỉ có thể nói hắn quả thật... quả thật rất xuất sắc. (Vivi: ôi trai đẹp, ta muốn a~)

Nàng âm thầm tán thưởng – tuy rằng nam nhân này tính khí vô cùng xấu xa hiểm ác, nhưng chỉ với bộ dáng bên ngoài lạnh lùng tiêu soái thôi cũng đủ làm người ta mê đắm, không còn ý muốn xoi mói hắn.

Ở cổ hương của nàng, người có khí như hắn cũng không được là mấy ... quá là hấp dẫn người.

“Người đã nhìn đủ chưa?” Vẫn vẻ lạnh băng đó, hắn mở miệng cất lời.

“Ách, thật là ngại.” Nàng có chút khó xử, bối rối, vội vàng chuyển tầm mắt chỗ khác.

Không được, không được, không thể tiếp tục nhìn xuống người hắn, hờn của nàng như muốn bị hắn câu đi luôn rồi.

“Có thể nói chuyện nghiêm túc được rồi chứ?” Hắn nhếch môi nhìn nàng.

“Chuyện nghiêm chỉnh? Ách, đúng rồi, được, nói nhanh đi, người muốn ta làm cái gì?” Nàng hoàn toàn không dám nhìn hắn.

“Ta nghĩ ta muốn người giúp ta trồng tân la điệp.”

7. Chương 3.2

Nghe vậy nàng chột dạ lại, giương mắt nhìn về phía hắn, “Người không phải nói tân la điệp chỉ có hoàng cung mới có quyền chất chứa, những người còn lại thì không được phép làm việc đó sao? Chẳng lẽ Cửu gia người được ngoại lệ?”

“Không phải.”

“Vậy sao người còn...”

“Ta cần tân la điệp.” Hắn nói như đinh đóng cột, ngữ khí cứng cỏi.

“Người muốn ta trồng trộm sao?” Nàng không dám tin nên ra sức kêu gào.

Hắn bình tĩnh nhìn nàng không nói, chứng minh cho phán đoán của nàng là đúng.

“Không thể được.” Nàng gầm lên giận dữ – người này rõ ràng là muốn dồn nàng tới đường chết. “Vạn nhất nếu bị phát hiện thì sao?”

“Tử.” Hắn dứt khoát ngắt gọn một từ. (Tử = Chết, ai ko hiểu thì pó tay rồi nhé)

Nàng nhìn hắn với đôi mắt hình viên đạn, “Là ngươi chết? Hay vẫn là ta phải chết?” Nàng cơ hồ cười lạnh thành tiếng.

Hắn nhất thời không đáp, nửa ngày sau mới lên tiếng, “Đến lúc đó tính sau.”

Đến lúc đó tính sau? Ha ha, hà tất còn phải bàn bạc chi nữa. Hắn là vương công quý tộc, còn nàng chỉ là dân đen mang tội, đến lúc sự việc bị bại lộ, hắn nhất định có đủ năng lực tự bảo vệ mình, nhưng còn nàng thì sao? Xác định chắc chắn sẽ bị người kéo đến giữa chợ, công khai xử trảm, mà hắn... hắn tuyệt đối sẽ không cứu nàng, nàng tin chắc như vậy.

Nhìn ra vẻ mặt không cam nguyện của nàng, hắn lại nói, “Nếu ngươi không chịu, thì hiện tại bốn vương sẽ lập tức xử tử ngươi!” Khuôn mặt của hắn đằng đằng sát khí.

Nàng mở to mắt trừng trừng nhìn hắn – hắn lại có thể một con đường sống cũng không chừa cho nàng, nhất định dồn ép nàng vào chỗ chết, không cho nàng con đường thoái lui.

Bỗng dưng nàng nghĩ ra được điều gì, vội vàng nói, “Được thôi, nhưng mà ngươi không phải nói tân la diệp chỉ do hoàng cung cất giữ, ngươi là người của hoàng thất, lại là con trai ruột của đương kim hoàng thượng, có thể được xem là người trong cung a. Làm sao mà phải lén lút làm việc đó?”

Liều Húc phát tay áo, đứng dậy trả lời không kiên nhẫn, “Chuyện đó sẽ rất phiền toái! Huống chi từng nhánh cây ngọn cỏ trong hoàng cung đều thuộc về hoàng thượng, ta mặc dù là hoàng thân quốc thích, cũng không thể dùng tiền vào việc khác, cho dù là muốn dùng đến cỡ nào...Như tân la diệp chẳng hạn, muốn trồng phải xin ý chỉ của hoàng đế, phải được hoàng thượng cho phép thông qua, hơn nữa...”

Hắn dừng lại một chút, nhìn về phía nàng.

Nàng cảm thấy toàn thân chợt lạnh buốt, dờ dẫm hỏi lại, “Hơn nữa.... hơn nữa thế nào?”

“Hơn nữa trong cung chỉ cất giữ một lượng nhỏ, bốn vương cần là số lượng thật lớn, đại lượng, ngươi có hiểu không?” Trong đó hai từ “đại lượng” đặc biệt được hắn nhấn mạnh nhiều lần.

Đại lượng? Cổ họng nàng cảm thấy thật khô khốc, khó khăn lắm mới lên tiếng nổi, “Ngươi đòi hỏi là bao nhiêu?”

Hắn thông thả nói, “Ít nhất có giá trị mấy ngàn hoặc mấy vạn lượng hoàng kim.”

Nàng nhất thời không nói ra lời – đó là một số tiền quá lớn rồi a!

Nàng lắc đầu, mặt trắng bạch, “Cho dù ngươi...ngươi muốn ta...trồng nhiều như vậy...tính kĩ phải cần mảnh đất thật lớn, ngươi đã nghĩ qua chưa?”

Miệng hắn thoáng qua một nụ cười nhẹ, hắn vỗ vỗ vai nàng rồi đáp, “Ngươi đừng lo lắng, kì thực phía sau Tây Sương là một khu đất trống, tất cả đều là tài sản của bốn vương, ngươi đi nhìn thử xem, nếu muốn cái gì hoặc thiếu cái gì lập tức lên danh sách giao cho bốn vương, ta sẽ cho người đi làm là được.”

Đến nước này, nàng hoàn toàn không còn chút sức lực nói được gì nữa. Nhưng lòng vẫn có một chút không cam nguyện, nàng vẫn muốn tiếp tục đấu tranh – giống như cá trước khi chết cũng ráng giãy giụa.

Nàng cắn răng nói, “Ta không còn lựa chọn khác đúng không?”

“Không có.”

“Nếu ta nói không làm?”

Khuôn mặt hắn trở nên thâm hiểm, thông thả bước tới bên nàng, nhẹ nhàng nói, “Bốn vương từng nói qua, giết chết ngươi là một việc dễ như trở bàn tay.” Nói xong, hắn dịu dàng nâng tay phải lên, vuốt nhẹ trên đầu nàng, “Tốt lắm, hiện tại trả lời cho bốn vương biết, ngươi quyết định làm hay không?”

Nàng nuốt nuốt nước miếng, vẻ mặt tái nhợt kinh hãi – nếu hấn đánh ra một chưởng từ trên đỉnh đầu nàng, không nghi ngờ gì nàng ắt hấn chết ngay lập tức.

Nàng nghĩ như vậy liền hướng mắt nhìn lên lòng bàn tay đang đặt trên đầu mình trong khi vẻ mặt Liễu Húc vẫn âm trầm không thay đổi.

Hấn đúng là độc ác mà! Nàng hít sâu một hơi, nhớ lại từ nhỏ đến lớn chưa từng va chạm qua với một người thâm hiểm như thế – ở cố hương của nàng, mỗi người đều là đáng vẻ khách khí lễ độ, không hề giống như người nơi đây...

Cố hương, cố hương của nàng. Nàng thật là nhớ... nhớ quá!

Không thể chết được, dứt khoát nàng không thể chết, và cũng không muốn chết, nàng quyết tâm xác định, “Hảo, ta làm.”

8. Chương 3.3

Bảy ngày sau...

“Như thế nào?”

“Cái gì như thế nào? Người đều đã thấy rồi a.” Nàng trả lời cũng không thèm quay đầu lại.

Trời đang rất là nóng, đầu nàng đội một cái nón che phủ cả khuôn mặt, cực khổ vất vả đang nắng gieo hạt trên mảnh đất trống kia, còn kiêm luôn cả việc nhổ cỏ tưới nước; Đại lão gia hấn thì ngồi chễm chệ ở đình trúc thông thả uống trà hóng mát, lâu lâu lại lên tiếng làm phiền nàng – bảy ngày vừa qua, hấn mỗi bữa đều như thế cả, nộ khí trong lòng nàng ngày càng dâng lên dữ dội, chỉ muốn bay vào đập cho hấn một cước.

“Bổn vương đang hỏi ngươi, mấy chồi cây đó sẽ không có vấn đề gì chứ? Đúng không?” Hấn ngồi phía sau không ngừng đặt câu hỏi.

Ngươi cũng có mắt, sao không tự mình xem đi? Nàng thật là muốn quay lại nói thẳng vào mặt hấn như thế, nhưng chỉ ngại tính mạng của bản thân đang nằm trong tay hấn, bởi vậy nàng nén uất ức đáp lời, “Cửu gia yên tâm, ta đều đã điều chỉnh qua cấu tạo và tính chất của đất đai, cũng như thủy lượng, hơn nữa mấy ngày vừa rồi đều trời khô nắng ráo, đối với sự sinh trưởng của tân la diệp thật chỉ hữu ích chứ không tổn hại, nếu cứ tiếp tục chăm sóc như thế, sẽ mau chóng tới lúc thu hoạch.”

Trên thực tế, nàng đã kiểm tra qua tính năng của đất ở nơi này, phát hiện loại cấu tạo và tính chất của đất ở đây tốt hơn rất nhiều so với loại trước kia nàng dùng để trồng – lúc trước nàng phải tiêu phí ít nhất 2 tháng thì chúng mới có thể nảy mầm, hiện tại chỉ là qua 7 ngày chồi đã mọc lên mơn mớn, có thể thấy được sự sai biệt rất lớn giữa 2 loại đất.

“Ân, tốt lắm.” Liễu Húc gật gật đầu.

Nàng đưa mắt nhìn về phía những người khác cũng đang bận rộn với công việc, trong lòng không khỏi bội phục năng lực của hấn, chỉ một buổi chiều mà đã huy động được một lượng người có tay nghề giỏi như vậy.

Nàng nhớ rõ lúc ấy có hỏi hấn là làm sao có thể làm được điều đó. Hấn ung dung đáp: Chỉ cần vùng tiền ra, không lo sẽ thiếu người.

Đúng là đồng tiền có sức mạnh sai khiến được cả ma quỷ, nó luôn là một chân lý từ xưa tới giờ.

Liễu Húc vẫn ngồi trong đình trúc, thông thả nhắm nháp từng hớp trà, mắt vẫn không ngừng theo dõi thân ảnh nhỏ xinh liên tục bận rộn kia –

Hồi tưởng lại cách đây 7 ngày, nàng đối với sự áp bức của hấn thì vô cùng hoảng sợ, hấn cứ tưởng rằng nàng là loại người chỉ biết vâng vâng dạ dạ đầy chán ngán, nào biết khi công việc giao tới tay, thì lập tức nàng trở nên khỏe khoắn, hăng hái, đem tất cả mọi việc sắp xếp chu toàn ngăn nắp, chẳng hạn như cấu tạo và tính chất của đất tốt hay xấu, thủy lượng phải canh thế nào, lựa chọn những hạt giống chất lượng nhất...

Mỗi thao tác đều nắm vững cẩn thận, không hề sai sót, so với những sư phó cùng nghề trông trọt chỉ có hơn chứ không kém; hấn đối với trí tuệ và năng lực của nàng không thể không nhìn bằng cặp mắt khác xưa, đồng thời bắt đầu tò mò về xuất thân của nàng.

Kỳ thật những người nước ngoài khác lạ với người bản xứ thì không phải hấn chưa từng thấy qua, nhưng hơn phân nửa họ đều có thân phận thấp kém, trí tuệ thì không đáng nhắc tới, chỉ có thể bán mình làm nô tài hoặc trôi dạt vào chốn kĩ viện làm trò mua vui cho kẻ khác, hoàn toàn chỉ là những kẻ hạ nhân, đáng vẻ không giống như nàng..., hấn ngồi lặng im nhủ mà quan sát.

Nghe từng lời nói, nhìn từng cử chỉ bộ dạng, nàng căn bản không giống những cô nương xuất thân hèn hạ, trái lại..... có điểm giống như tiểu thư gia giáo của một gia đình trung lưu, không biết nàng tới từ quốc gia nào đây..... hấn ngồi ngơ ngơ ngẩn ngẩn suy nghĩ.

Ánh mặt trời chói chang trên đỉnh đầu đã chếch đi một chút, nhưng nhiệt độ vẫn không ngừng tăng cao, mồ hôi đã tuôn như suối khắp người Nhuận Ngọc, cái miệng nhỏ nhắn liên tục thở hổn hển, hít thở lấy thêm khí, đôi khi quay lại nhìn vào đình trúc kia khiến nổi bực tức trong lòng càng trở nên to lớn.

Nàng ở ngoài này chịu khổ làm trâu làm ngựa, thế mà nam nhân kia cứ nhiên lại ngồi trong đình uống trà hóng mát, cũng không tới hỏi thăm nàng một chút. Thật là quá ích kỉ mà!

Nàng quyết định không tiếp tục khách khí nữa, xoay người cất bước tiến gần đến đình trúc kia, hấn liếc nhìn nàng chăm chăm, mắt quên không chớp, nàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh hấn, giơ tay với lấy bình trà trên bàn rót ra chén rồi ung dung uống, hoàn toàn mặc kệ hành vi của mình hợp hay không hợp lễ giáo.

Liều Húc kinh ngạc nhìn nàng, tựa hồ có ý nổi giận vì nàng dám ở trước mặt hấn có những cử chỉ láo xược, cần rõ như thế – hấn là hoàng thân tôn quý, trừ bỏ phụ hoàng cùng các huynh đệ khác, mọi người gặp hấn nếu không phải cúi đầu thì là quỳ, chưa từng có người dám ngồi ngang hàng vai vế với hấn, nhìn thẳng đối diện vào mắt hấn.

Hấn định mở miệng trách mắng nhưng không hiểu vì sao trong lòng lại không hề sinh khí, “Thế nào? Một mẻ mỗi lần sao?”

“Nói thừa! Làm việc quần quật giữa trời nắng chói chang như thế thì có thể không mệt không? Nếu không tin thì ngươi cứ ra làm thử đi!” Nàng hoàn toàn coi uy quyền của hấn không ra gì, liều mạng lớn tiếng quát nạt hấn.

Hấn vẫn không hề cảm thấy tức giận, chính hấn cũng tự hỏi không biết vì sao, “Bốn vương biết là mệt chết đi a.” (Vivi: anh này chắc khoái bị ngược đãi =))

“Ngươi có biết cái khổ khô gì đâu!” Khẩu khí vẫn rất lớn – dù sao hiện tại hấn thực sự đang cần nàng, tính tình nàng hơi quá quát một chút chắc cũng chẳng có vấn đề gì.

“Trước kia bốn vương từng đánh giặc, cùng quân sĩ trải qua cảnh sống thiếu thốn phải tự trồng trọt nuôi sống, nỗi khổ đó bốn vương đặc biệt thấu hiểu, nhưng mà bốn vương nói cho người biết, những việc hôm nay ngươi đã làm so với nó thì chẳng thấm tháp vào đâu.”

Nàng nghe vậy sững sốt liên hồi, “Ngươi cũng cần phải làm công việc này sao?” Ý nàng là chẳng phải hấn là quý tộc, sao phải làm những việc tay chân thế này.

Hấn điềm đạm trả lời, “Tại cái địa phương đó thì thân phận cao sang đến đâu cũng chẳng có tác dụng gì.”

Chuyện này liền gợi lên lòng hiếu kì của nàng, “Ngươi nói ngươi từng đi đánh giặc, là do tự nguyện sao?” Theo lẽ thường, ra chiến trường đánh giặc đều là con cháu thường dân xuất thân bản cùng, đa số vương tôn công tử đều được miễn tránh.

Hấn ngần ngừ hồi lâu chưa trả lời ngay, sau đó thì thào một câu thật nhỏ, “Cứ xem là như vậy đi.”

9. Chương 4.1

“Rồi cha mẹ ngươi đồng ý sao? Bọn họ chính tay đưa tiễn ngươi lên chiến trường sao?”

“Mẫu thân bốn vương mất sớm, về phần phụ hoàng cử ta ra trận, là vì kì vọng bốn vương có thể rèn luyện ý chí, để ta mau chóng trở thành một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, không phải là một kẻ yếu ớt, thua sút người khác... tất cả đều là những thứ phụ hoàng luôn thiết tha mong mỏi.” Cuối câu khi nhắc đến phụ hoàng thì miệng hắn bật ra một nụ cười châm biếm, lạnh nhạt, khuôn mặt tuấn tú cũng có phần méo mó cau có.

Nhuận Ngọc nhìn thần sắc của hắn, phát hiện ra tuy mặt hắn luôn lộ vẻ tươi cười, nếu có thể coi cái nhếch môi lạnh nhạt kia là nụ cười, nhưng mặt mày hắn thì u ám, thoạt nhìn qua đã biết trong lòng thật sự không hề vui mừng gì.

Những ngày hành quân kia thật sự gian khổ lắm sao? Hay là phụ hoàng hắn đã làm cái gì? Nàng từng đọc qua nhiều sử sách, biết rõ gia đình đế vương thì không giống với thường dân áo vải, đôi khi phát sinh những việc không thể kiểm soát nắm giữ.

“Đừng nghĩ nữa, chuyện quá khứ thì hãy cho nó qua đi, người cứ hồi tưởng những việc đau khổ đó thì sẽ không thể hạnh phúc, không bằng suy nghĩ xem tương lai nên làm thế nào để vui vẻ hơn.”

Hắn lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng, “Ai nói bốn vương không vui sướng? Nói cho người biết, hiện tại trong triều đình bốn vương đang rất đắc thắng, đã được hoàng thượng thánh phong là “Bình Liêu vương” ngài còn cho mở yến tiệc liên tục thiết đãi 3 ngày 3 đêm, tất cả đều chỉ vì bốn vương, thử hỏi trong các huynh đệ, có ai bì được với bốn vương? Thái tử cũng phải e dè nhường ta vài phần. Hừ!” Dứt lời hắn còn cười lạnh vài tiếng.

“Nhưng người vẫn không cảm thấy bản thân hạnh phúc, có đúng không?” Nàng bình tĩnh nói.

“Người là con giun trong bụng bốn vương sao? Người thì hiểu được bốn vương bao nhiêu chứ?” Liễu Húc vẫn trừng mắt nhìn nàng.

“Ta không cần phải đi guốc trong bụng của người. Chỉ là nhìn người xem, hai hàng chân mày nhíu lại, cau có như vậy, còn có thể gọi là vui vẻ sao?” Nàng không nhịn được, đưa tay vuốt nhẹ những nếp nhăn nhỏ nhỏ giữa hai hàng chân mày của hắn.

Lớp da giữa chân mày bỗng cảm nhận được một sự ấm áp, ánh mắt của hắn thoáng chốc chuyển sang vô cùng kinh ngạc.

Vừa nhìn thấy biến đổi trong ánh mắt của hắn, nàng lập tức hối hận, nhanh chóng rút tay về, nhưng phản ứng của hắn nhanh hơn, vội chụp lấy tay của nàng.

Hai người cứ như vậy cứng đờ, chăm chú nhìn đối phương; hai bàn tay nắm chặt lấy, làm nhiệt độ cơ thể nàng càng tăng cao, Nhuận Ngọc cảm thấy miệng lưỡi khô đắng, không phải do trời nóng nực, mà bởi vì ánh mắt hắn vẫn thâm trầm nhìn nàng.

Hành động vừa rồi của nàng cũng không mang ý tứ gì đặc biệt, chỉ là muốn biểu đạt một chút quan tâm thôi. Quan tâm? Nàng đột nhiên nghĩ người – nàng quan tâm hắn sao? Chuyện này không thể nào nha!

Hắn với nàng không những không thân không quen, mà nàng vẫn còn nhớ rõ hắn hung ác vô tình, sở dĩ hôm nay nàng lưu lạc trở thành người làm không công cũng đều do hắn ban cho!

Nàng giật tay ra khỏi hắn, miệng nói lung tung, “Xin lỗi... ta còn chưa làm xong việc...Xin lỗi không thể ở đây tiếp người được!” Sau đó lập tức xoay người bỏ chạy đi.

Liễu Húc nhìn thân ảnh nàng đang vội vàng rời đi, vẻ mặt có chút ngơ ngác – sự ấm áp của nàng vẫn còn lưu lại trên bàn tay hắn, nhất thời hàng loạt cảm xúc lặng lẽ dâng trào.

Rời khỏi đình trúc, nàng bắt tay vào công việc bận rộn của mình, kiên quyết không đưa mắt về phía hắn, nhưng ánh mắt hắn từ đầu đến cuối không ngừng theo dõi nhất cử nhất động của nàng.

Rốt cuộc chuyện vừa rồi là như thế nào?

Hắn hồ đồ u mê với những suy nghĩ hỗn loạn của mình, đột nhiên từ phía sau truyền đến tiếng bước chân liên tiếp vội vã, hắn chợt giật mình, lấy lại tinh thần, không quay đầu lại mà hỏi, “Có chuyện gì đó Thái Bình?”

Thái Bình nhanh chóng bước đến trước mặt hắn, quỳ xuống đất, cúi đầu nói, “Thưa Cửu gia, là Thái tử đã đến đây.”

“Chỉ có một mình hắn sao?”

“Không, không phải ạ. Cả Tứ gia và Ngũ gia cũng đến đây.”

“Hảo, ta đã biết, người ra đó trước để tiếp đón, bốn vương sẽ ra sau.”

Thái Bình vẫn cúi đầu, nhưng hắn cảm giác ra được tuy chủ tử là đang nói chuyện với hắn nhưng ánh mắt rất cuộc không để trên người hắn, thực ra là đang để ở đâu? Hắn trả lời, “Dạ, nô tài tuân lệnh.”

Lúc đứng dậy, hắn thoáng nhận ra ánh mắt của chủ tử đang luôn hướng về phía sau hắn, Thái Bình liền tò mò quay người lại, thấy được một bóng người nhỏ xinh.

Là nàng? Chủ tử là đang xem nàng sao? Chỉ nhìn thoáng qua một chốc, Thái Bình không dám lưu lại lâu, vội vã hai, ba bước rời đi, thực hiện nhiệm vụ được giao ban đầu.

Lúc này, Liễu Húc còn đang quan sát nàng, một hồi lâu sau hắn mới thu hồi ánh mắt, xoay lưng rời khỏi.

Từ xa xa, Nhuận Ngọc vẫn cảm nhận được ánh mắt của hắn, trong lòng hồi hộp căng thẳng, sau khi thấy hắn bỏ đi nàng mới trấn tĩnh lại, thở dốc hổn hển. Thật nguy hiểm a! Chuyện này không phải là chuyện tốt đâu nha, nàng lập tức quyết định, từ nay về sau sẽ không thân mật với hắn lần nữa.

Thân mật? Nhất thời cả người nàng đều nổi hết da gà, thì ra vừa rồi nàng đã gần gũi thân mật với hắn quá nha! Ai da, có lẽ dây thần kinh của nàng đã bị chạm rồi, nàng mới có thể làm điều đó.....

Ánh mắt của nàng đang phiêu lãng khắp nơi, đột nhiên dừng lại một chỗ, neho mắt lại nhìn cho kĩ, sau đó hướng đến nơi đó mà hô lớn, “Uy, người ở nơi đó có nghe thấy không? Phải, chính là đang nói người đó! Người là đang làm cái gì thế hả? Đừng có dùng sức đập như vậy chứ, phải nhẹ nhàng chứ, mấy cái mầm non sẽ bị các người phá hư hết mất... Uy, người rất cuộc là có nghe thấy không hả? Thật tức chết mà! Còn làm bộ như không hề nghe thấy, người...người...người chết chắc rồi....” Nàng xống ống tay áo lên rồi chạy đến, “Hỗn trưởng.”

“Ai u!” Tiếng ai đó kêu vang lên.

Ngày vẫn nóng nực như cũ –

10. Chương 4.2

Phòng khách vương phủ -

“Đại ca! Sao hôm nay lại rảnh rồi tới đây?” Liễu Húc vừa mới bước ra phòng khách, đã thấy Thái tử tươi cười nhìn hắn, hắn cũng niềm nở thân thiện tiếp đón.

“Đệ đệ vì triều đình đã lập được công lớn, làm ca ca vốn là nên đến chúc mừng, người xem, lão Tứ cùng lão Ngũ cũng đã tới đây, bọn họ còn mang đến cho người một vỏ rượu Bích Hoa Xuân lâu năm, chúng ta cùng nhau uống không say không nghỉ được chứ?”

“Các ca ca đã quá khách khí, đệ thân là con dân của hoàng triều, vốn nên phải tận tâm tận lực vì quốc gia, trên thực tế cái danh hiệu “Bình Liêu Vương” này đệ không thể đảm đương nổi đâu. Nếu không phải vì phụ hoàng ưu ái phong cho thì cả đời đệ cũng không dám mơ tưởng.”

Thái tử vừa nghe qua, trong đầu đã có một luồng khí lạnh chạy thẳng lên đến não – Hắn có ý tứ gì đây? Là đang muốn khoe sự sủng ái của phụ hoàng sao? Hừ, làm như ra trận đánh giặc chỉ có mình công sức của hắn.

Lão Tứ Liễu Vân điềm tĩnh, ngượng ngạo trả lời, “Lão Cửu, người đã lập được công lớn, các huynh đệ hôm nay tới đây là muốn chúc mừng cho người, hi vọng có thể dựa hơi hào quang của người một chút, nói không

chừng tương lai nếu biên cương lại xảy ra chiến sự, phụ hoàng cũng nhất định sẽ đề cử ta làm Hộ quốc Đại tướng quân không chừng.” Thuận tiện trên tay hần lắc lắc bình rượu Bích Hoa Xuân.

Liễu Húc bật cười hỏi, “Tại bữa tiệc khải hoàn suốt 3 ngày vừa rồi, các ca ca uống vẫn chưa đủ hay sao?”

“Sao có thể giống nhau được chứ! Trong bữa tiệc đó toàn là người ngoài, hôm nay chỉ có các huynh đệ chúng ta cùng uống, mùi vị cảm nhận nó cũng phải khác chứ.” Liễu Nguyệt vẫn trước sau như một cười hì hì nói.

Liễu Vân cũng lên tiếng phụ họa vào, “Đúng vậy lão Cửu, tại bữa tiệc đó nội việc những người ngoài thay nhau kính rượu, ta tiếp nhận thôi cũng đã choáng váng đầu óc, căn bản chưa có cơ hội đến gần được người; ngoài ra vây xung quanh người là một bức tường người dày đặc chen lấn chúc mừng, cho dù lão Ngũ và ta muốn tiếp cận được người thì chỉ sợ có lòng nhưng không đủ sức, người nói có phải hay không, đại ca?” Khuỷu tay hần thúc thúc đến người Thái tử.

Thái tử không ngờ mình lại phải mở miệng, lại bị khuỷu tay lão Tứ húc một cái, cố gắng đè nén cơn giận mà trả lời, “À, đúng, đúng vậy... cho nên mong lão Cửu vui lòng đón tiếp huynh đệ chúng ta.”

Liễu Húc vẫn duy trì vẻ mặt tươi cười, ánh mắt dò xét một lượt rồi hỏi, “Nói đến uống rượu, tại sao lại không thấy lão Tam đến cùng?”

Liễu Vân có chút tiếc hận nói, “Ai nha, nhắc đến hần mới nói nha! Hần bị phụ hoàng triệu gọi tiến cung gấp, lý do là vì tuổi người đã lớn, cần phải có con cái phụng dưỡng dưới gối...” Nói đến đây trong ánh mắt hần xuất hiện một chút không tự nhiên sau đó nhanh chóng trở lại bình thường, “Nhưng hần vừa nghe nói chúng ta sẽ cùng nhau uống rượu, chỉ có thể la hét than thân trách phận mình không được tham gia. Nếu không phải vì lệnh cha khó từ, hần đã sớm dẫn đầu cho bọn ta tới đây.”

Liễu Húc nghe xong liền hỏi, “Tình trạng hiện nay của phụ hoàng thế nào?”

Liễu Vân sững sốt, không nghĩ tới hần sẽ hỏi việc này, đành thành thật đáp, “Tình trạng trước mắt coi như không có đáng ngại, thái y mỗi ngày kê tới mấy lần thuốc, tác dụng vô cùng, mấy ngày nay các huynh đệ bọn ta đều lần lượt bị gọi tiến cung hầu hạ phụ hoàng, chẳng lẽ người không có sao?”

“Không có. Trừ bỏ lần thiết yến vừa rồi, phụ hoàng chưa một lần triệu kiến riêng ta.” Hần thẳng thắn nói.

“Kì thật căn cứ vào niên kỉ của phụ hoàng, lão nhân gia còn cầm cự được tới tình trạng này đã là quá tốt rồi.” Ngụ ý của Thái tử là phụ hoàng đã tuổi già, sức khỏe suy kém, dùng nhiều thuốc thang đến mấy thì thể lực cũng không thể phục hồi như khi còn trẻ.

“Phụ hoàng hiện tại vẫn còn dùng tân la diệp sao?” Liễu Húc hỏi lại.

Liễu Nguyệt lắc đầu, “Không có, đã sớm ngừng lại, bởi vì dược tính của thuốc quá mạnh, thân thể phụ hoàng không thể chịu đựng nổi; về mặt khác thì thái y cũng sợ dùng nhiều quá đâm nghiện... cho nên đã sớm đổi thuốc khác.”

“Cửu đệ thật là có lòng quan tâm đến phụ hoàng nha!” Thái tử có vẻ mỉa mai.

Liễu Húc mặt không đổi sắc liền trả lời, “Chẳng lẽ đại ca không lo lắng cho phụ hoàng sao?”

Trong thoáng chốc, bầu không khí như bị đóng băng lạnh lẽo.

Liễu Nguyệt nhìn sắc mặt hai người thật khó coi, liền niệm nỗ, cố gắng phá tan bầu không khí đó, hòa hoãn mọi chuyện, “Chúng ta đều là nhi tử của phụ hoàng, quan tâm đến người, hỏi thăm vài câu đó là điều đương nhiên, có gì cần phải tranh cãi. Lão Cửu, sẵn tiện nói cho người biết, mặc dù phụ hoàng thân thể đau ốm, nhưng quyết đoán đại sự thì người vẫn rất tỉnh táo, sáng suốt – nên thưởng thì thưởng, đáng phạt thì phạt, không hề hàm hồ...”

“Điều này không phải tốt lắm sao? Tin rằng các huynh đệ vẫn hi vọng tình hình này vẫn tiếp tục được duy trì.” Hần nói chuyện miêng vẫn cười hì hì, nhưng trong ánh mắt không hề có chút ý cười, thậm chí còn lộ lên những tia sáng âm u.

“Haha, lão Ngũ, đây chính là lời nói thành thật trong lòng của người sao?” Liễu Húc cười cười, giọng châm chọc.

Liễu Nguyệt không trả lời, trừng mắt nhìn ngược lại hắn.

“Kì thật phụ hoàng đối với các huynh đệ chúng ta đều “đặc biệt” như nhau” Liễu Vân ôn tồn nói, không thể nhận ra trong âm điệu của hắn đang vui mừng hay tức giận.

Liễu Húc cười lạnh nói, “Xem ra vẫn là lão Ngũ sáng khoái, mỗi một từ đều nói trúng hết tâm bệnh của chúng ta.”

“Là tâm bệnh của ngươi sao? Đừng đem cả ta kéo vào chứ.” Thái tử lạnh nhạt.

Liễu Húc cũng không hề sinh khí, “Đại ca, lời này của ngươi thật không thẳng thắn nha, phụ hoàng đối xử với huynh đệ ta như thế nào, người làm đại ca như ngươi chắc chắn rõ ràng nhất.” Nói xong hướng thẳng về phía Thái tử, ánh mắt đầy oai nghiêm.

Thái tử không chút sợ sệt, thản nhiên nói, “Không phải mọi người đều sống tốt đến giờ sao?”

“Đúng vậy, đều sống tốt đến bây giờ, nhưng sau này thì sao? Phụ hoàng đã không còn cường tráng như trước đây, chúng ta...”

Liễu Húc không nói tiếp, ngược lại đem ánh mắt dời đi nơi khác.

Tất cả mọi người đều trầm mặc xuống, không khí bên trong trở nên yên tĩnh lạ lùng.

Tuy rằng tâm tư khác nhau, lập trường trong triều đình lại càng khác nhau lớn hơn, tranh giành cấu xé đã trải qua ít nhiều mấy hiệp, nhưng lúc này về mặt bọn hắn lại hoàn toàn giống nhau – căm ghét!

Mà kẻ bọn hắn căm hận chính là đương kim thánh thượng – cũng tức là phụ hoàng của bọn họ.

“Vĩnh Hằng nguyên nhiên sao!” Không biết là ai đột nhiên thốt lên một câu như vậy.

Rốt cuộc Liễu Vân nhin không được, xua tay nói, “Được rồi, được rồi, những chuyện phiền lòng như vậy phải suy nghĩ rất nhiều, ít nhất hiện nay cũng đừng để ý nữa. Đừng quên bình Bích Hoa Xuân kia vẫn đang chờ đợi chúng ta từ nãy giờ. Đại ca, lão Ngũ đừng để bộ mặt hầm hầm đó nữa, chúng ta tới đây là chúc mừng cho lão Cửu, không phải đến để kêu cha gọi mẹ.”

Bốn chữ cuối cùng vừa nói ra làm mọi người phá ra cười ha hả, không khí lập tức cũng hòa hoãn hơn.

“Ai kêu cha gọi mẹ chứ?” Liễu Nguyệt tức giận nói.

“Chỉ là nói vậy thôi mà.” Sắc mặt Liễu Vân thả lỏng, lộ ra vẻ tươi cười.

Thái tử quay sang Liễu Húc cười nói, “Lão Cửu, hôm nay không vì chuyện gì khác, chỉ một lý do vì chúc mừng ngươi mà đến, bọn ta đều là thật lòng, vì tình huynh đệ, ngươi không thể không thức thời a.”

Tình huynh đệ? Trong lòng Liễu Húc hỗn ngang trăm mối suy tính, duy nhất trên mặt vẫn không thay đổi nụ cười, “Nếu đã như vậy, đệ đệ còn từ chối là không có tình nghĩa, trước hết là xin ghi nhận tấm lòng của mọi người.” Nói xong, hào sảng tiếp tục, “Như vậy thì chúng ta mau chóng tháo niêm bình rượu đi.”

“Hảo.”

Mọi người đều thân thiết, ân oán tạm thời vứt bỏ, bắt đầu cùng nhau tán gẫu phong hoa tuyết nguyệt, âm thanh cạ ly không dứt bên tai.

Mọi người cùng nhau uống thật sáng khoái, nói chuyện to tiếng qua lại, đến khi trăng đã lên cao đỉnh đầu mới từ từ giải tán; sau đó tiếp tục khôi phục lại quan hệ tranh chấp ngày thường...

11. Chương 5.1

Một tháng sau –

Nàng ngây ngốc đứng nhìn thật lâu vào đám cây lá xanh xanh hồng hồng tươi tốt, trên mũi lại thoang thoảng một mùi hương thật dễ chịu.

Thật....thật là quá kinh người! Chỉ mới một tháng mà đã được thành quả như thế.

Nàng cũng biết tính chất cấu tạo thành phần đất đai ở đây đặc biệt tốt, nhưng tốc độ phát triển như vậy thì khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

“Kết quả thật không tệ.” Liễu Húc lên tiếng – tuy rằng giọng điệu bình thường như trong đáy mắt xuất hiện một tia khâm phục.

Tiểu cô nương đến từ nước khác này thật đúng là ghê gớm, cho dù sư phó đỉnh cấp nước ta cũng không cách nào làm được như thế này – trong một tháng đã có thể thu hoạch tân la diệp. Nói ra không ai tin nổi, khả năng làm không nổi lại còn khiến người ta chê cười là mơ tưởng hảo huyền.

“Ta cũng hiểu được chuyện này thật đáng kinh ngạc.” Đây là lời thành thật của nàng, thành quả đạt được vượt xa ngoài dự kiến, “Cửu gia, ta có thể hỏi một vấn đề được không?”

“Hỏi đi.” Tâm tình hắn đang tốt, thoải mái rộng lượng.

“Người....người trồng nhiều tân la diệp như thế...mục đích dùng để làm gì?” Nàng cân nhắc cẩn thận mở lời.

Liễu Húc nhìn nàng một cái, “Người không cần biết chuyện này.” Ngữ khí không có chút tức giận.

Không cần phải biết – mấy thứ này là do nàng trồng, hắn lại còn nói nàng không cần biết sao? Bây giờ có được rồi thì không cần nàng sao? Có phải ý của hắn là cho dù sau này hắn đem nàng bán lấy tiền thì nàng cũng không cần biết? Ý tứ của hắn là như vậy sao?

Môi nàng mím chặt lại, run run nén giận, mắt trừng trừng nhìn hắn, thật muốn cho hắn một cái tát để phá tan sự cao ngạo trên khuôn mặt tuần tú kia, nhưng thân hình cao lớn của hắn khiến cho nàng cảm thấy có chút uy hiếp, không dám làm càn, nàng cưỡng lại cơn phẫn nộ, hỏi tiếp, “Ta có thể hỏi một chuyện nữa không?”

“Hỏi đi,” tâm tình hắn vẫn đang tốt lắm, không hề bị câu vừa rồi ảnh hưởng.

“Chờ cho mọi việc hoàn thành, ngườingười đồng ý thả ta đi sao?” Đây là một vấn đề rất nghiêm trọng, nàng ngay cả thở cũng không dám, âm thầm chờ đợi.

Liễu Húc cúi đầu, trong thoáng chốc không trả lời ngay.

Nàng nhìn hắn, vô cùng khấn nguyện, thân hình ép chặt lo lắng như một cây cung đang giương thật căng chờ đợi bắn tên ra.

Một lúc sau hắn mới trả lời, “Đồng ý,” ngữ khí vô cùng miễn cưỡng.

Nàng vừa nghe đáp án từ hắn, thân người hoàn toàn thả lỏng, trong lòng như gỡ đi được một tảng đá lớn, “Cửu gia, đây chính là lời do ngài mở miệng nói, đến lúc đó nhớ đừng nuốt lời bội ước.” Nàng cười híp mắt, tức giận vừa rồi đã bay biến sạch.

Kì thật đối với lời của hắn, nàng không mấy tin tưởng, nhưng đã bị hắn uy hiếp, giúp hắn làm chuyện trông trọt lên lút này, chỉ sợ sau khi hắn đạt được mục đích, liền sẽ đem nàng..... Nàng đã suy nghĩ mấy trăm mấy ngàn lần, không phải là nàng không biết sợ, cho nên mới nhân tiện thăm dò tâm tư của hắn, đòi hỏi một lời hứa để nàng có thể an lòng – hiện tại nàng chỉ cầu mong hắn còn chút lương tâm mà thực hiện đúng lời đã hứa.

Về phần Liễu Húc, hắn không ngờ được nàng sẽ hỏi câu có thả nàng đi hay không, chỉ trong nháy mắt tâm tình của hắn đã nâng đến một thứ cảm giác lạ lẫm, như là... không tình nguyện để nàng đi..... mà cũng không thể để việc đó xảy ra. (Vivi: óe , tiu đời chị rồi =))

Tóm lại, hắn cũng không hiểu rõ được tâm tư của chính mình.

Trên thực tế, hắn còn không nghĩ xa đến như vậy, không hề nghĩ tới sau này sẽ uy hiếp đối xử với nàng ra sao, hắn một lòng chỉ nghĩ đến tân la diệp, đến kế hoạch lớn của bản thân...

“Người có nghĩ tới muốn được khen thưởng cái gì không?” Hắn ôn nhu hỏi. Hắn không biết vì sao mình lại hỏi vậy, chỉ là tự động suông miệng thốt ra.

“Cái gì? Khen thưởng?” Nàng hoảng sợ, hoài nghi chính mình có phải đã nghe lầm.

“Người giúp bốn vương việc lớn, bốn vương thưởng cho người cũng là tất nhiên. Nói đi, người muốn cái gì?”

“Người là nói thật sao?” Nàng hỏi lại, đây là một chuyện thật ngoài ý muốn. Nàng chưa hề tưởng tượng được nam nhân này lại có ý muốn báo đáp cho nàng.

“Bốn vương không bao giờ nói dối.”

“Tốt lắm, ta nghĩ ta muốn.....” Nàng suy nghĩ một chút.

“Muốn cái gì?” Hấn rất hiếu kì, không biết nàng sẽ đưa ra yêu cầu gì đây.

“Sách.”

“Sách?” Hấn sửng sốt, cảm thấy thật ngoài tưởng tượng.

“Đúng vậy, ta là muốn sách...mỗi tháng ta kiếm được tiền, chi tiêu thật dè sẻn, nhưng không thể tiếc chi ra vài hào để mua sách, chỉ là..... ta thật sự yêu thích đọc sách, cho nên có khi cảm nhận được sự nhàm chán, vô vị, có khi lại vô cùng khổ sở, đau đớn.” Nàng ngượng ngùng gãi đầu.

“Người xác định... chỉ cần sách thôi sao?” Hấn xác nhận lại lần nữa, nếu chỉ là sách thì dục vọng của nàng thật quá nhỏ.

“Xác định” nàng trả lời không chút chần chừ.

“Hảo, chuyện này rất dễ dàng, theo bốn vương đến đây.”

Hai người bọn họ, một trước một sau, từ từ ra khỏi khu vườn của Tây Vương, quay trở lại biệt viện.

Liễu Húc dẫn nàng xuyên qua nhiều hành lang quanh co, cuối cùng đi đến một tòa lầu, nàng ngửa đầu lên nhìn, đọc được trên bảng ghi ba chữ – Tập Văn Các.

“Tên này đặt thật không sai.” Thu thập hiểu biết, ân, đặt thật không sai.

Hấn mở khóa cửa, nàng theo sát phía sau, hấn lên tiếng, “Vào đi”. Hấn đẩy cửa bước vào, sau đó quay đầu lại, giơ tay hướng về phía nàng.

“Ân,” nàng tự nhiên nắm lấy tay hấn, được dắt vào trong, “Ôi trời, nhiều... thật quá nhiều kinh thư a, làm sao mà người lại có nhiều như vậy chứ?” Nàng kinh ngạc cười vui vẻ.

Nhìn thấy vẻ mặt sung sướng của nàng, trong lòng hấn có một chút cao hứng, “Một phần là do bốn vương sai người thu thập, một phần là do các nhà nho hiện thời viết, phần còn lại là các đại thần dâng tặng.”

“Thật tốt, tốt quá, ta có thể lấy một quyển sao?” Nàng thêm muốn hâm mộ.

“Đương nhiên, người chọn ít hay nhiều đều được, bằng không mang người tới đây làm gì?”

Nàng hoan hỷ bước đến, ngắm nhìn từng tầng từng tầng giá sách, nàng âm thầm đánh giá ít nhất ở đây cũng phải có ngàn vạn sách thư, vừa đi vừa chọn, một lúc sau đến các lối tối tăm bên trong, phát hiện ra một cầu thang nhỏ dài hướng lên trên.

“Đó là lối đi thông lên lầu hai.” Liễu Húc nói.

“Thư các này tổng cộng có mấy tầng?”

“Tổng cộng là năm tầng.”

“Toàn bộ đều là sách sao?”

“Phải.”

“Mỗi tầng đều giống lầu một, nhiều sách như vậy?”

“Đúng.”

Nàng nghe qua mém té xỉu, nhiều sách như vậy nàng có thể tùy ý lựa chọn, nàng vô cùng phấn khởi sung sướng, tâm trạng hứng chí nhanh chạy đến lầu hai xem thử, mắt đột nhiên nhìn thấy một quyển sách đang nằm dưới chân, nàng vô cùng kinh ngạc, là một quyển sách vô cùng nổi tiếng a.

Nàng nhặt lên xem xét, chỉ thấy trên giấy bì màu lam có khắc một hàng văn tự màu vàng.

Liều Húc vừa lúc đi tới, thấy quyển sách trên tay nàng, miệng cười nói, “Đó là sách của nước ngoài đem vào, người hẳn là...”

Nói còn chưa dứt câu đã nghe tiếng nàng đọc vanh vách.

“Người...” Hắc vô cùng kinh ngạc, trong cuộc đời của hắn chưa bao giờ gặp bất ngờ như thế, “Người biết những văn tự bên trên sao?”

“Àn, ta đã học qua.” Nàng mỉm cười ngọt ngào, nếu ở cổ hương của nàng, thì đây được gọi là tiếng Anh, nàng thật sự cũng rất bất ngờ khi kiếm được quyển này.

“Người đã học qua?” Hắc càng kinh ngạc.

Tiểu nha đầu này làm hắn sửng sốt hết lần này đến lần khác, đầu tiên là trông tân la diệp với một kĩ thuật siêu cấp, tiếp theo lại hiểu biết văn tự nước ngoài, sau đó nữa sẽ là gì đây? Rồi sẽ có những chuyện kì bí nào nữa?

Spoil~ :

Cuối chap này có hot kiss nhen các tình yêu :”>

12. Chương 5.2

“À, đúng vậy. Ta trước đây từng học tại trường ở cổ hương... À phải nói đây là môn chuyên ngành chính của ta ở trường cũ.” Nàng đắc ý nói.

“Môn chuyên ngành?”

“Ách, ý của ta là, ta đã từng học qua loại tiếng nước ngoài này ở trường.”

“Có trường dạy thứ này sao?” Hắc hồ nghi, ở trong nước vốn dĩ không cần học loại văn tự nước ngoài này, lý do là văn hóa nước ta đã là cao nhất, tốt nhất, ngoại bang hơn phân nửa là thấp hèn, không cần phải học tập văn tự của chúng.

“Đương nhiên là có. Nhưng mà.... Là ở cổ hương của ta.”

Cổ hương? Nàng rốt cuộc là xuất thân từ nước nào chứ? Hắc trong lòng đầy nghi hoặc, đang muốn lên tiếng hỏi thì nghe nàng thét lên một tiếng.

“À, còn có một quyển nữa này, Cửu gia, nơi này của người thật đúng là một kim tàng ốc nha !” Nàng nheo mắt cười.

Hắn thấy trên tay nàng lại cầm một quyển khác, “Quyển này người cũng biết sao?”

Nàng gật gật đầu, “Biết, nhưng mà nó với quyển lúc nãy không giống nhau.” Giải thích cho chính xác là ngôn ngữ của chúng không giống nhau – vừa nãy là viết bằng tiếng Anh, còn quyển này.... Nàng liếc mắt nhìn kĩ một lần nữa, àn, chính là Pháp văn.

“Người có thể đọc cho ta nghe không?” Hắc đã không còn ngạc nhiên nữa.

“Được thôi, nhưng mà người hiểu hết được sao?”

“Không, ta không hiểu.” Hắc lắc đầu.

“A.... nhưng mà không sao, ta sẽ giải thích cặn kẽ cho người hiểu.” Nàng cầm lấy một quyển, cất giọng đọc lạnh lạnh.

Nàng đọc vô cùng lưu loát như mây bay nước chảy, một chữ tiếp một chữ, không mau cũng không chậm, mỗi lần đọc xong một câu, nàng liền giải thích ý tứ; hần đứng một bên kiên nhẫn lắng nghe, ban đầu lâu lâu xen vào một câu, nhưng sau đó hoàn toàn lặng im nghe giọng nàng âm vang đều đặn.

Hần vẫn nhìn chăm chăm vào nàng, nhưng nàng toàn tâm toàn ý đặt vào nội dung quyển sách, chuyên tâm dạy hần, không rời tầm mắt đi chỗ khác.

Trên thực tế, trong mắt hần, nàng không phải là một mỹ nữ khuynh thành – nàng không có diện mạo chim sa cá lặn, cũng không có dáng người thướt tha yếu điệu, điểm duy nhất hấp dẫn người khác chính là khí chất giản dị tự nhiên trên người nàng. Với thân phận của hần đã gặp qua không ít nữ tử toàn là thiên kim vương giả, nếu không phải cả ngày trốn trong phòng nhu nhược yếu đuối đáng ghét, thì là loại chạy rong ngoài đường phố ra dáng, hung hăng càn quấy, ngang ngược vô cùng, làm người khác phải đau đầu khó chịu, hai dạng người này đều có điểm chung là luôn được trà dâng đến tay, cơm đưa đến mồm, tiêu pha xa xỉ hoang phí.

Về phần nàng thì hoàn toàn bất đồng!

Bề ngoài mặc dù nhu nhược, nhưng cá tính lại kiên cường, tự lập một quán nhỏ ven đường kiếm sống qua ngày bằng sức lao động bản thân; nàng ở trước mặt hần lại không ra vẻ chút nào, ở trước mặt hần lại luôn cẩn thủ đúng mực*, tuy một nửa nguyên nhân là do nàng sợ hần, nhưng nàng vẫn cho hần một cảm giác thật thoải mái, ở bên nàng không nhận thấy một gánh nặng nào. (*cẩn thủ đúng mực: tuân thủ nghiêm ngặt một cách đúng mực)

Chỉ có trời mới biết mỗi khi hần đối mặt với cái loại thiên kim tiểu thư trí thức nho nhã yếu ớt, thì hần không ngại lập lời thề kiếp này không cưới vợ. (Vivi: ý, yêu anh điểm này nha, hông bit có lằng nhằng hông)

Cưới vợ? Hần có chút sững sốt, ý niệm này đã thật lâu chưa từng xuất hiện trong đầu hần.

Nhuận Ngọc hoàn toàn không biết được tâm tư của hần, đầu óc chỉ chú tâm vào mấy quyển sách, đến khi nàng đọc xong một đoạn, ngẩng đầu lên hỏi, “Thế nào? Ta đọc như thế nào?” Khóe miệng nàng khẽ nhếch lên, vẻ mặt thập phần thỏa mãn.

Hơi thở hần đột nhiên dừng lại, nhất thời trong giờ phút này, hần cảm thấy trong mắt mình nàng là cô nương đẹp nhất – khuôn mặt nàng ngây thơ, đáng yêu chân thật... Máu thuẫn trong lòng hần từ từ bị dẹp bỏ.

“Người đọc ta không hiểu lắm thì làm sao ta biết người đọc như thế nào?” Hần cười châm biếm, sắc mặt muôn phần dịu dàng.

Kì thật căn bản là hần không hề lắng nghe, cũng không cảm thấy chút hứng thú, chỉ là muốn ngắm nhìn dung nhan của nàng, cứ như vậy mà mê đắm quên cả thời gian...

Nàng cong môi nói, “Người là đang nghi ngờ ta bịa ra sao? Chẳng lẽ nơi này không có người nào biết mấy thứ tiếng này?”

“Phải... Có, nước ta đều có đại sứ từ các nước khác, bọn họ hẳn là phải biết.”

“Hóa ra là thế, người có thể hỏi bọn họ, xem ta đọc có chỗ nào không đúng.” Nàng thật sự không phục có người lại dám nghi ngờ khả năng của nàng.

“Hảo.” Hần đáp lơ là cho qua chuyện, ánh mắt vẫn nhất nhất không ly khai khỏi người nàng.

“Ta còn muốn nhìn qua nhiều loại sách nữa, ví dụ như là thi từ*, tiểu thuyết linh tinh.” (*thi từ: thơ ca)

“Lên lầu hai đi. Nơi đó có nhiều lắm.” Hần đề nghị.

“Àn, hảo.” Nàng không che giấu sắc mặt vui mừng hớn hở của mình, vội vàng hướng chạy lên lầu.

Hai người một trước một sau, bước lên lầu hai của Tập Văn Các.

Nhuận Ngọc hứng khởi than vãn – thật đúng là người nhà giàu có khác, với lượng sách nhiều như vậy, dù lúc nàng ở cổ hương cũng phải tiêu tốn một khoảng tiền thật lớn mới mua nổi.

Nàng với tay tùy chọn một quyển, mở ra trang đầu, lập tức có một bài thơ đập vào mắt.

Nàng vừa nhìn vừa đọc thành tiếng, ai ngờ chưa hết bài đã bị cắt ngang.

“Đừng đọc bài này nữa.” Liễu Húc nhú mày.

“A?” Nàng ngạc nhiên nhìn hắn.

“Đừng chọn bài này.”

“Vì...vì cái gì?” Nàng nghi hoặc hỏi, một lần nữa kiểm tra lại bài thơ – đây chính là một bài thơ nổi tiếng a! Hơn nữa lại miêu tả tình yêu thương từ mẫu đối với con cái, nhìn không ra có điều gì không đúng nha!

“Không vì cái gì, chính là đừng nên đọc nữa.” Sắc mặt của hắn không còn tốt nữa.

Nàng chăm chú dò xét, thần sắc hắn ngày càng khó coi, trong lòng cảm thấy thất kinh, liền nói, “Hảo, ta không đọc nữa là được.” Mới vừa rồi không phải tốt lắm sao, chỉ trong thoáng chốc sắc mặt lại thay đổi đến vậy. Cảm xúc của người này đúng là khó đoán.

Nàng thề thốt lưỡi thở phào, đang muốn nói ra điều gì đó cho không khí dịu đi, đột nhiên nhớ tới một chuyện – đúng rồi, nam nhân này từng đề cập qua... Mẹ của hắn đã qua đời, cho nên lúc này nghe bài thơ đó mới cảm thấy khó chịu sao?

Nàng cố gắng duy trì ngữ điệu thật tự nhiên, “Cửu gia, mẫu thân của ngươi là người như thế nào?”

Liễu Húc không trả lời, đôi mắt xanh lục lạnh lùng nhìn thẳng về phía nàng.

“Chỉ là hỏi cho biết thôi mà.” Nàng vô cùng sợ hãi, không dám đối diện cái nhìn của hắn.

“Không có gì để nói.” Giọng nói của hắn khô khan, lạnh lẽo.

“Hay là để ta nói trước nha. Ta nha... vào lúc 7 tuổi đã bị mẹ ta bỏ rơi, cho nên hiện nay mẹ ta còn sống hay chết, ta cũng hoàn toàn không biết; còn về phần cha ta, ta chưa bao giờ thấy qua, căn bản còn không biết được hắn là ai, cho nên trước lúc 7 tuổi, chỉ có ta với mẹ sống nương tựa vào nhau, mẹ đã rất đau, nên quay ngược lại tổn thương đến ta, chỉ không biết tại sao... cuối cùng...”

Chuyện kể được đến đây thì đôi mắt nàng đã hồng lên rưng rưng lệ, nhưng lại lập tức bình tĩnh lại, “Từ sau 7 tuổi, ta được chuyển tay từ người thân này nuôi tới người khác, gặp qua không ít chuyện không vui, nhưng chung quy.... là ta cũng đã vượt qua được. Ngươi xem, hiện tại ta có thật tốt không?” Nói xong, nàng còn cố ý quay một vòng trước mặt hắn.

“Ngươi vì cái gì mà muốn kể cho ta nghe những chuyện đó? Ta không hề có hứng thú với quá khứ của ngươi.” Hắn hờ hững đáp lại.

Nhưng nàng không bị những lời lạnh nhạt của hắn đâm bị thương, ngược lại tiếp tục ra sức động viên, “Ý của ta là, ta là một người bình thường, trí tuệ không cao vẫn có thể hảo hảo sống tốt đến giờ, thì không có đạo lý nào mà một người nhân trung long phượng, tài trí hơn người như Vương gia ngươi lại thất bại...”

Nói chưa dứt lời thì đã bị hắn cắt ngang.

“Thất bại? Thật buồn cười! Bổng vương hiện tại vô cùng hạnh phúc, Thánh thượng ân sủng mỗi ngày lại một tăng thêm, làm sao có thể vì chút chuyện nhỏ nhặt đó mà hao tổn tinh thần? Bổng vương không phải là loại người vô vị như thế.”

“Nga!” Nàng tỏ vẻ không tin, còn không biết sợ mà kéo dài âm điệu, quả nhiên nhìn thấy thần sắc hắn vô cùng dữ tợn.

“Thật sự là như vậy sao? Nếu ngươi thật thoải mái, tinh thần buông lỏng dễ chịu, mỗi ngày khoái hoạt sung sướng như thần tiên, vậy có nghĩa là ta đã sai lầm, ngươi đáng lẽ là nên cười chứ không phải bày ra gương mặt nhăn nhó rất giống ác quỷ, chỉ muốn lao vào ăn thịt người như thế. Vẫn là... biểu hiện bên ngoài thôi, mỗi tối ngươi vẫn cuốn mình trong chăn thắm than khóc.”

Liễu Húc hít một hơi thật sâu, cười lạnh, “Lá gan của ngươi ngày càng lớn nhỉ.”

Hắn hoài nghi chính mình từ lúc nào lại trở nên nhẫn nại như thế, lại có thể tiếp tục đứng ở chỗ này nghe nàng nói vớ vẩn. Hắn cũng không vươn tay ra bóp cổ nàng, có lẽ trời sinh hắn biết tu dưỡng trí lực tốt.

“Ai! Cười một cái lên đi. Người cũng không phải là ác quỷ địa phủ, làm sao mà phải để thần sắc đáng sợ như thế? Người xem tan ha, tuy rằng đã trải qua nhiều việc như thế, nhưng vẫn như một con bướm xinh đẹp nhẹ nhàng khiêu vũ.” Nói xong nàng giang hai tay mở rộng, như một cánh bướm bay bay chuyển động bên cạnh hắn, miệng không ngừng nói: ta là một tiểu bướm bướm xinh đẹp, bay tới bay lui, bay đến cạnh người...

La la la....

“Thật là ngốc nghếch.” Hắn xoay người rời đi.

“Uy, ta còn chưa hát hết bài mà. Đừng đi.”

Hắn không thèm để ý tới.

“Thật ra ta nhớ rõ trước đây đã nghe một ít truyện cười, ta kể cho người nghe được không?” Nàng đuối sát phía sau.

“Câm miệng.”

“Ai, nhân sinh khổ đoản, người cần gì luôn nhớ những chuyện mất hứng kia. Chỉ là khổ cho người thôi, cho nên...” Nàng phút chốc ngậm miệng.

Nguyên lai là Liễu Húc đang đi trước mặt nàng đột nhiên xoay người lại, chìa tay hướng về phía nàng.

Như thế nào? Bị lời nói của nàng kích thích đến điên rồi, cho nên muốn đánh nàng sao? Ý nghĩ này vừa hiện lên trong óc, nàng sợ tới rung người, mặt không còn chút máu, nhanh chóng vùng vẫy hai tay, kinh hoàng nói, “Ai, thật xin lỗi, Cửu gia, ta không nói, không nói nữa, người đừng....đừng đánh ta!” Thật không thể đùa a! Nếu thật bị hắn cho một đấm vào người, nàng còn có thể sống sao?

Liễu Húc bước chân không dừng, càng lúc càng tiến tới gần nàng hơn.

Nhuận Ngọc xoay người muốn bỏ chạy, nhưng so với nàng thì hắn càng nhanh hơn, đưa tay ôm lấy nàng vào lòng, nàng cố gắng đẩy hắn ra, nhưng đã bị hắn ôm siết không thể cựa cựa.

Ngay hiện tại nàng vô cùng sợ hãi, tính thét lên một tiếng chói tai thì hắn đột ngột cúi xuống, hôn lên môi nàng.

“Ngô?” Nàng tròn tròn to hai mắt, chăm chú nhìn đôi mắt xanh lục kia.

Bây giờ đang là tình huống gì thế này – hắn đang hôn nàng?

Hắn như thế nào lại có thể?

Nàng dùng sức cố gắng đẩy hắn ra, nhưng lưng lại càng bị ôm siết chặt hơn.

Nụ hôn của hắn vô cùng mãnh liệt, hơn nữa vì sự kháng cự của nàng mà càng thêm kịch tính, dần dần những nỗ lực của nàng hoàn toàn bị dập tắt, cả thân mình trở nên mềm nhũn đi, giống như dây leo bám chặt vào người hắn.

Lúc này hắn không chút khách khí, ép buộc hàm răng của nàng phải hé mở, hắn nhanh chóng sục sạo cả vòm miệng của nàng, hai đầu lưỡi đưa đẩy trên đùa lên xuống, từ đầu tới đuôi không cho nàng một chút nghỉ ngơi lấy hơi.

Ngay lúc nàng nghĩ mình sắp tắt thở vì hết hơi thì hắn mới chịu buông nàng ra.

Nàng ôm ngực thở dữ dội, hai gò má xinh đẹp hồng lên, hắn cố gắng bình tâm lại trước lồng ngực đang phập phồng của nàng, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chú, và ham muốn không ngừng.

13. Chương 6.1

Qua một hồi lâu, cả hai người mới khôi phục lại trạng thái bình thường, nàng mới mở miệng nói, “Người làm vậy là có ý gì?”

“Không có gì, chỉ vì người nói nhiều quá.” Hấn thản nhiên nói.

“Chỉ như vậy thôi?”

“Đúng, chỉ như vậy.”

“Không có ý gì khác sao?”

“Có thể có ý gì chứ?”

“Không có gì, vậy thì tốt lắm.”

Tốt lắm? Liễu Húc cau mày, toàn thân đều cảm thấy thật không thoải mái, nàng nói những lời này có ý gì chứ?

Về phần Nhuận Ngọc, nàng thở phào nhẹ nhõm – tuy rằng vừa bị “xâm phạm” ngoài ý muốn, nàng không phải loại con gái không biết thức thời, không phải chỉ biết dậm chân than trời, ở cổ hương của nàng, những chuyện như thế này thật không đáng kể, điều nàng quan tâm bây giờ chỉ là nụ hôn ấy còn có ý nghĩa gì khác hay không?

Nhưng mà dựa vào nét mặt của hấn, thì đây có vẻ chỉ là một trò đùa dai, nàng tạm thời cảm thấy an tâm, dù sao trong lòng nàng vẫn mong mỗi hi vọng trở về cổ hương, nếu cùng người nào ở nơi này có quan hệ rắc rối....thì không tốt lắm.

Liễu Húc quan sát vẻ mặt của nàng, phát hiện nàng không hề vui sướng, lại càng không có chút đỏ mặt, nụ hôn vừa rồi cũng giống như một ly nước trà – hoàn toàn lạnh nhạt, hơi hợt; mặt khác nàng tựa hồ chỉ muốn xác nhận nụ hôn vừa rồi chỉ là....nhất thời hứng khởi, không hề nghiêm túc.

Lần này thì lửa giận trong lòng hấn tự nhiên lại tăng ngàn ngút. Hảo, quả nhiên nàng không để hấn vào mắt.

Mà nàng càng như thế, thì hấn bằng mọi cách không cho phép nàng được toại nguyện.

Hấn quay về phía nàng, nở một nụ cười thật tươi, đã khuynh đảo bao trái tim thổn thức, thiếu chút nữa cũng khiến nàng say sẩm, “Nhuận Ngọc, bốn vương chột nhớ còn có việc phải xử lý, không thể tiếp tục cùng người ở đây phí thời gian, người hãy nhanh chọn vài quyển sách rồi trở về phòng từ từ nghiền ngẫm.”

Nàng chỉ có thể ngơ ngác đáp, “Hảo.” Mỹ nam trước mắt thật sự rất chói lóa, rực rỡ, nàng không có cách nào lấy lại tinh thần lập tức.

Hấn vừa lòng gật gật đầu, xoay người rời đi.

Khi hấn đã quay lưng về phía nàng thì vẻ mặt hoàn toàn thay đổi, có chút gì đó giảo hoạt, đồng thời trong lòng cũng hạ quyết tâm hành động.

Còn Nhuận Ngọc thì sao? Khi nàng bình tĩnh lại thì trước mắt đã không còn bóng người, nàng đảo mắt nhìn quanh bốn phía, lúc này mới phát giác ra một việc quan trọng, “Chờ đã, từ từ. Cửu gia, không ai dẫn đường, ta không biết về phòng thế nào a! Cửu gia, Cửu gia..... Thôi rồi, tiêu đời, phải mau kiếm người nào đó. Ai tới cứu ta đi, mau mang ta ra khỏi chỗ này, làm ơn đi..... A a a, có ai ở đây không?” nàng ra sức kêu gào khóc thét.

“Mệt chết đi được.” Nhuận Ngọc tiến vào phòng, bước đến bên giường, ngồi phịch xuống.

Đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đã chênh chếch trên đỉnh đầu, “Đây đều do hấn báo hại mà. Hấn có rời đi thì cũng phải mang theo ta chứ, như thế nào có thể tự quyết định rời lập tức rời đi không chút bóng dáng. Thật quá đáng mà.” Nàng tức giận oán hận.

Khi đó nàng cố gắng từ Tập Văn Các lần đường trở về phòng, đã đi qua rất nhiều hành lang, ngõ quanh, cũng qua nhiều biệt viện, phòng ốc không biết tên, nhưng bất luận là nàng chạy thế nào, tìm kiếm ra sao

rốt cuộc vẫn không thể về được phòng mình, trong lúc nộ khí dâng cao nhất thì may mắn thay đã gặp được cứu tinh – nàng nhìn thấy Thái Bình đi ngang qua, nhất thời nàng mừng đến rơi nước mắt, còn tưởng bản thân đêm nay phải ngả lưng một góc nào đó, ngủ lại bên ngoài chứ.

Nàng vội vàng gọi Thái Bình lại, sụt sịt khóc than, nước mắt chảy dài một hồi lâu rồi mới hỏi như thế nào để trở lại phòng.

Thái Bình không hề giải thích dài dòng, lập tức chỉ phương hướng cho nàng, rồi tự mình hộ tống nàng trở về, sau đó đưa nàng đến trước cửa phòng an toàn mới chia tay.

Nàng cởi áo khoác, tháo hài ra, nhẹ nhàng nằm xuống giường, bắt đầu từ từ hồi tưởng lại hương vị của nụ hôn đó.

Tuy nàng nói là không hề để tâm chán ghét, nhưng vì lý do gì mà hắt lại hôn nàng chứ? Hay vì lúc đó nàng đã chọc hấn nổi giận nên mới hôn nàng? Hay do đầu óc hấn có vấn đề? Hay là hấn...đối với nàng có...

Nàng bỗng ngồi bật dậy, không...không thể có khả năng này, tên họ Liễu kia nhất định mất không bị mù mà đi thích nàng, rồi rất nhanh trong đầu Nhuận Ngọc liền dùng quyền cước đánh bay cái suy nghĩ vớ vẩn đó đi xa vạn dặm.

Không phải nàng cố ý hạ thấp bản thân mình, nhưng nhan sắc của nàng chỉ được coi là trung bình, thua kém rất xa so với các mỹ nữ hoàng triều, riêng điểm ấy nàng đặc biệt nhận thức được; càng không nói đến thân phận Liễu Húc rất cao quý, nữ nhân vây quanh hấn ắt hẳn phải toàn là thiên tiên tuyệt sắc, nàng lấy gì có thể so sánh với người ta được.

Nghĩ đến đây, tâm tình của nàng mới thư thái, cả người duỗi thẳng yên bình trên giường.

Tên Liễu Húc kia thật sự rất là tùy hứng làm bậy, chuyện gì cũng đều căn cứ theo hỉ nộ của bản thân, không hề quan tâm đến việc có quấy nhiễu người khác hay không, lần tới nàng sẽ tìm cơ hội nói chuyện với hấn, không thể vì hấn là Vương gia, mà khắp thiên hạ phải phục tùng hấn tuyệt đối...

Hành động kia của hấn đã đi quá mức rồi. Nghĩ đi nghĩ lại, cơn mệt mỏi ập đến lúc nào, hai mí mắt đổ sụp xuống, nàng từ từ tiến vào giấc mộng.

Nàng ngủ một giấc cho đến bình minh, sáng hôm sau, lập tức đi đến vườn xem xét, vừa đi đến nơi, nàng ngây người sững sờ, toàn thân cứng đờ, bất tri bất giác ngây ngốc đứng ở khu vườn.

Trước mắt chứng kiến là một mảnh vườn trụi lủi. Tân la diệp đâu hết rồi?

14. Chương 6.2

“Người dậy thật sớm a!” Liễu Húc cười cười nói nói, đi từ từ đến bên nàng.

“Sớm sao.... Đây, những cây ở đây... đã đi hết nơi nào rồi?” Lòng nàng đầy tò mò, không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Đã cho người chở đi.”

“Chở đi?” Ngay trong một đêm sao? Chẳng lẽ hấn nói đêm qua có việc gấp phải làm là chỉ việc này sao?

“Đúng vậy. Dù sao cũng đã tới thời điểm thu hoạch, nên sớm chở đi nơi khác, sau đó tiếp tục gieo trồng một đám khác thật tốt.” Thần sắc hấn vẫn bình thản trả lời.

“Người nói cái gì? Còn tiếp tục gieo nữa sao? Như thế người thấy vẫn chưa đủ à? Lúc này, giọng nàng đã vang rất lớn, biểu hiện không còn chút kính sợ.

“Chỉ sợ không phải là một lượt, mà còn phải trồng nhiều đợt nữa, người chuẩn bị tâm lý đi.”

Nghe vậy, nàng không nhịn được, liền trực tiếp hỏi, “Người rốt cuộc trồng nhiều tân la diệp thế để làm gì?” Ngữ khí không một chút kiêng dè.

Biết rõ tân la diệp là hàng cấm, mà vẫn muốn vận chuyển giấu giếm làm của riêng tư, nếu có người nào phát hiện được, dù cho hần có là Vương gia đi nữa, chỉ sợ tội cũng không hề nhẹ nhàng gì, nàng nghĩ rằng mình cũng sẽ bị xử tử cùng hần. Hần không trả lời ngay, chăm chú nhìn nàng hồi lâu rồi mới mở miệng, “Bốn vương biết nếu gieo trồng lượng lớn như vậy sẽ rất vất vả, bằng không người đem bí quyết nói cho bốn vương biết, ta sẽ phân phó hạ nhân đi làm, về sau người chỉ cần phụ trách giám sát bọn họ là được, người thấy như vậy có được không?”

“Đây không phải là vấn đề chính, điều ta cần biết là...”

Hần liền ngắt lời nàng, lạnh lùng nói, “Cứ quyết định như vậy đi, Nhuận Ngọc, nhóm người phụ giúp trồng trọt tiếp theo sẽ lập tức đến đây, người chuẩn bị trước một chút.”

“Nhóm người tiếp theo?” Nàng chợt cảm thấy như có một cơn gió lạnh thổi dọc xương sống.

“Đúng vậy, bốn vương đã ra lệnh cho Thái Bình mời một nhóm người mới đến đây giúp việc.”

“Vậy còn đám người kia đâu?”

“Người nào?”

“Vậy còn đám phụ tá trước kia đâu? Chẳng lẽ người đã đem bọn họ...” Đáy mắt nàng tràn ngập tia sợ hãi.

Hần lập tức đọc thấu được ý nghĩ của nàng, nhẹ giọng quở trách, “Người lại nghĩ lung tung gì thế hử, bốn vương đã sớm cho bọn hần đi rồi.”

“Như vậy a!” Trong lòng nàng có chút thở phào nhẹ nhõm, nhưng dường như nghĩ ra được điều gì đó, nàng thất kinh hỏi, “Chẳng lẽ người không sợ bọn họ nói ra sao?” Nếu thật bọn họ đem chuyện này truyền ra ngoài, thì nàng với hần cũng khó bảo toàn mạng sống.

“Nói ra? Hừ! Bọn hần không thể.... Cũng không còn cơ hội để nói đâu.” Giọng điệu của hần hoàn toàn lạnh lùng.

Trong chốc lát nàng lại tự hỏi những điều hần nói có nghĩa gì, không thể nói? Cái gì gọi là không có cơ hội? Họ cũng không phải cam điếc...Bỗng nhiên nàng trừng mắt thật lớn.

Cam điếc? Chẳng lẽ hần đều làm cho bọn họ.....Ách, thật là quá độc ác! Nàng nhất thời cảm thấy toàn thân phát lạnh, nỗi sợ hãi làm trái tim non nớt của nàng run lên từng hồi, đập nhanh hơn, vội hơn.

Nam nhân này quả nhiên thật ngoan độc, có lẽ sau này nàng cũng sẽ bị.....

Dường như cảm giác ra được những điều nàng đang lo lắng, Liễu Húc nghiêm mặt nhìn nàng, “Nhuận Ngọc, người nghe đây, mặc kệ bốn vương đối với người khác thế nào, chỉ riêng người là đặc biệt, sẽ hoàn toàn khác họ.”

Lời này của hần mang ý tứ gì đây? Tim nàng đập thành thịch, linh cảm mách bảo nàng có điều gì thật không ổn.

Thấy sắc mặt nàng vẫn cứng đờ, trong lòng biết rằng nhất thời nửa khắc nửa giờ nàng không thể lập tức tiếp nhận tâm ý của hần, chỉ sợ mọi việc không hề dễ dàng, hần bỗng nở nụ cười, “Người đói bụng chưa? Đã dùng điểm tâm rồi chứ?”

“Đói? Điểm tâm?” Nàng giương mắt nhìn ngược lại hần.

“Đúng vậy, nếu người còn chưa ăn qua thì cùng bốn vương thưởng thức đi.” Hần nhả nhận mời nàng.

Nàng sáng sớm đã ra vườn, nào có cơ hội dùng bữa chứ. Cho nên đương nhiên hiện tại bụng đã kêu vang, “Ta...còn chưa ăn qua, nhưng mà người.....”

Trên mặt nàng đầy vẻ nghi ngờ – nam nhân này tuy đối với nàng rất ân cần chu đáo, nhưng trước đây hần từng xem nàng như cỏ dại ven đường, tùy ý giẫm đạp, tùy ý áp bức, cho dù nàng có chết đói ven đường thì hần cũng chẳng buồn để mắt đến, sau đó sẽ sai người đem xác nàng đến bãi thây ma và miệng hần sẽ bảo rằng như vậy mới không ô uế mắt hần. Làm sao lại trở nên giống như bây giờ – vẻ mặt tràn đầy ảm áp, còn rất nhỏ nhẹ hỏi han nàng, “Đã đói chưa?” Căn bản người này thật không giống hần a.

Ánh mắt của hắn thay đổi, thái độ cũng thay đổi, nàng cũng không phải là ngốc tử, tự nhiên phát giác được sự tình không đơn giản thế, nhưng nó có thể phức tạp đến đâu thì nàng vẫn chưa tưởng tượng được.

“Nếu còn chưa có ăn, thì đến đây ăn cùng bốn vương đi.”

“Chờ một chút.”

“Như thế nào? Người không muốn sao?” Hắn liếc nàng.

“Không phải, như thế nào lại không muốn chứ,” nàng cười giả lả, “chẳng qua là tiểu nữ đã quen ăn những món đơn giản thô tục, như là bánh mì, sữa đậu nành, tùy tiện chọn món rồi tùy tiện ăn, chỉ sợ ngài ăn không quen a.” Nói đùa gì vậy, có hắn ở bên cạnh, nàng có thể nuốt trôi sao? Chỉ sợ hệ tiêu hóa lại thêm phần rối loạn.

“Người nói gì thế, bánh mì với sữa đậu nành có thể gọi là thức ăn thô tục sao? Nếu người thích ăn những món như đã nói, thì bốn vương ăn cùng người là được. Người không cần để ý, bốn vương tuy là quý tộc sang trọng nhưng ăn uống không kiêng dè kén chọn.” Trong vòng ba câu hắn đã đem những lời phản bác của nàng trả lại hết.

Nàng nhất thời trở nên trì độn, khi lấy lại được tinh thần, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không thể làm gì được hắn.

Liễu Húc trong lòng cười thầm, “Tốt lắm, quyết định như vậy, chúng ta đi thôi. À trước tiên thì đợi đã, ta cho Thái Bình đi chuẩn bị xe.”

“Chuẩn bị xe? Không phải chúng ta dùng bữa tại phủ sao?” Nàng kinh ngạc hỏi.

“Không, chúng ta sẽ đi ra ngoài; người cứ bị nhốt trong phủ không thấy nhàm chán sao? Bốn vương tháp tùng người cùng ra ngoài hít thở không khí một lát.”

Nàng trong lòng không khỏi than khổ.

Đi đến cửa Tây Sương viện, quả nhiên đã thấy Thái Bình đứng chờ sẵn.

Liễu Húc liền ra lệnh, “Người đi chuẩn bị xe, bốn vương muốn cùng nàng xuất môn.” Nói xong hắn liền nhìn về phía nàng, trong ánh mắt thoáng hiện chút nhu tình ấm áp thật khó nhận biết.

“Tuân lệnh, nô tài lập tức đi chuẩn bị.” Thái Bình phục mệnh, lập tức lui đi.

Bên ngoài Nhuận Ngọc ra vẻ thuận theo hắn, nhưng trong lòng thầm nghiến răng kêu gào – bữa tiệc này chỉ sợ ăn vào mà không thể nhận biết được mùi vị a.....

15. Chương 7.1

Xe ngựa rất nhanh sau đó đã đến dừng lại trước cửa vương phủ, nàng bước chân lên xe.... Không, phải nói là bị một ngoại lực đẩy dồn lên xe.

Sau khi ngồi yên vị vào chỗ trong xe, thì nam nhân kia tiếp đó cũng leo vào, trong lòng nàng đầy phẫn uất, trừng mắt nhìn hắn, miệng lầm bầm nguyên rửa.

Nhưng khi ánh mắt của hắn chiếu vào nàng, thì lập tức gương mặt nàng thay đổi nhanh chóng, khóe miệng cong lên, nở một nụ cười như hoa như ngọc, rực rỡ trong nắng, nhưng trong lòng, khí nộ dâng trào làm lực phủ ngũ tạng như muốn xuất huyết.

Hắn nhanh chóng đến ngồi bên cạnh nàng.

Đây là một cỗ xe tám ngựa sang trọng, không gian bên trong rất lớn, cho dù là muốn duỗi thẳng chân, hay nằm hẳn xuống cũng không thành vấn đề; rõ ràng có nhiều chỗ như vậy mà hắn không chọn, lại muốn ngồi sát bên nàng, nàng nhỏ giọng lầu bầu.

Hắn phân phó hạ nhân ngoài xe, “Thái Bình, người hoán đổi với phu xe đi, bây giờ người tạm thời phụ trách đánh xe.”

“Dạ, nô tài tuân lệnh.” Thái Bình lập tức thông truyền lệnh cho phu xe.

Trong xe, hần quay đầu lại nhìn nàng cười nói, “Đội lát nữa ta sẽ cho người được mở mang kiến thức.”

“Ân.” Câu trả lời không có phần nào hứng thú, thậm chí phải nói là quá thờ ơ.

Liều Húc không để ý lắm, gõ gõ vào thành xe ra lệnh, “Xuất phát.”

Xe ngựa lập tức bắt đầu chuyển động, nàng không muốn cứ phải nhìn mặt hần để rồi giận điên người, dứt khoát thẳng thừng nhìn ra khung cảnh bên ngoài, hoàn toàn làm ngơ với hần.

Liều Húc làm sao không hiểu được tâm tình của nàng kia chứ. Hần cũng không mở miệng, lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt đang nghiêng nghiêng của nàng, ánh mắt nhu tình đầm thắm, giống như đang cố nâng niu một bảo vật quý giá.

Xe không biết đã đi được bao lâu, Nhuận Ngọc bị một âm thanh ồn ào bên ngoài câu dẫn, đầu của nàng lộ ra ngoài cửa sổ, thấy trước mặt mình là một đám đông quần áo trang sức đủ màu kì dị đang đi tới.

“Cái này gọi là ‘trừ uế’” Hần ở sau lưng nàng lên tiếng giải thích.

“Trừ uế?”

“Phải, hiện tại long thể Thánh thượng không tốt, đau bệnh liên miên, vì mưu cầu triều chính được yên bình, triều đình đã hội họp và gửi công văn đến các địa phương để quan lại yêu cầu dân chúng thực hiện việc “trừ uế” – mặc quần áo đủ màu, mang mặt nạ quỷ để dọa nạt, giải trừ ác khí, những mùi tanh hôi, quỷ quái, cầu mong Thánh thượng cả thể xác lẫn tinh thần đều được thanh tẩy, sớm ngày bình phục.”

“Lấy quỷ đuổi tà, lấy quỷ trừ uế, lấy quỷ chế quỷ, thật là phương pháp kì lạ a.”

Hần mỉm cười, “Trong lòng của người dân nước ta, ma quỷ đều không phải là hoàn toàn nguy hiểm, chúng phải tuân thủ nghiêm ngặt ranh giới âm dương, bọn lệ quỷ, ngạ quỷ không được phép vượt qua sông Lô Trì* từng bước xâm nhập nhân giới tác oai làm loạn, nhưng cũng tuyệt đối không cho phép con người suy nghĩ xằng bậy, tự tiện xông vào quỷ giới, quấy nhiễu quy luật của địa phủ. Đương nhiên sau đó thờ cúng tế lễ là không thể thiếu được.” (sông Lô Trì: một con sông cổ ở TQ)

Nàng gật đầu, “Thì ra là thế.” Tuy rằng nàng đến đây đã lâu ngày, nhưng phong tục tập quán thể thái nhân tình vẫn chưa được rõ ràng mấy.

Xe ngựa đi rất chậm, nàng có thể thấy rõ được những mặt nạ quỷ, nghe bọn họ mở miệng hô vang, “Thủ quỷ đến, ác khí tán, mùi khó ngửi trừ, ác quỷ cách, tốc tốc cách, tốc tốc cách, nếu không vô thường của địa phủ đến, hồn phi phách tán chỉ có chết...” Bọn hần không ngừng liên tục lặp lại, từ từ đoàn người đi qua cỗ xe ngựa, dần dần cách xa hơn. (*dịch nghĩa: Quỷ đầu lĩnh đã đến, những khí ác tà tâm đều mau biến đi, uế khí cũng được tiêu trừ, ác quỷ hãy mau rời đi, chạy thật nhanh, chạy thật nhanh, nếu không hắc bạch vô thường của địa phủ đến, thì các người chỉ có hồn phi phách tán mà chết...).

Liều Húc đợi cho đội trừ uế đã rời đi, mới gõ gõ vào thành xe ra lệnh, “Thái Bình, chuyển hướng đi.”

“Dạ, nô tài đã biết.”

Nàng lập tức cảm nhận được xe ngựa đang chuyển đầu một vòng, chồm người nhìn ra cửa sổ thì thấy cỗ xe đang tiến về một ngõ nhỏ.

Liều Húc cười nói, “Nhuận Ngọc, những gì ngươi vừa thấy là một trong những phong tục của nước ta, tin tưởng rằng còn nhiều thứ mà ngươi chưa từng biết, ngày hội Trung thu là một ví dụ, tính ra cũng gần sát ngày rồi, bánh Trung thu hẳn là đã phải được tung bán trên chợ rồi mới đúng, đến lúc đó thương gia tụ hội, buôn bán vô cùng sầm uất náo nhiệt. Nhuận Ngọc, ngươi đã từng ném qua bánh Trung thu chưa?”

Nàng gật gật đầu, “Đương nhiên, lúc ta ở cố hương cũng có một tết Trung thu riêng.”

“Vậy ngươi đã từng ăn qua loại bánh vàng vuông vức bốn cạnh sao?”

Lắc lắc đầu, trên thực tế, đến tên nàng cũng chưa từng nghe qua.

“Là một loại bánh đậu được bao phủ trên bề mặt là những câu chữ kinh Phật, đã thử chưa?”

Lại lắc đầu, nàng bắt đầu chảy nước miếng, hai mắt chớp chớp lóe sáng, nuốt nước miếng, nàng mở miệng hỏi, “Ăn có ngon không?”

“Mỹ vị nhân gian.”

A, thật muốn lập tức ném thử. “Còn có gì khác nữa không?”

“Đến tối thì không thể bỏ qua lễ lớn tế nguyệt, lúc đó sẽ có nhiều nữ tử được tuyển chọn rất khắc khe ra vái lạy rồi nhảy một điệu nguyệt vũ, nhìn qua một lần chỉ sợ cả đời người không thể nào quên.”

“Rất là thú vị đúng không?”

“Quả thật là tuyệt mỹ đến nỗi không thể rời mắt.”

Nàng dần sa vào ảo tưởng của bản thân, trong suy nghĩ vẽ ra một viễn cảnh náo nhiệt, chìm đắm say mê mãi không thôi.

Xe ngựa vẫn chậm rãi chạy, cho đến khi nó dừng lại ở một nơi nào đó, Thái Bình ở đầu xe nhảy xuống, nhanh chóng đi đến bên cạnh, mở cửa xe ra, quỳ xuống đất, cung kính nói, “Đã tới nơi thưa Cửu gia.”

“Ân.” Hắn xoay người vỗ vỗ vai nàng, “Xuống xe nào.”

“A? Nga!” Vốn đang say sưa trong giấc mộng, nàng bỗng giật mình tỉnh lại.

Hắn buồn cười nhìn nàng, “Nào chúng ta mau xuống xe.”

Mặt nàng đỏ lên, nhỏ giọng nói, “Ta đã biết.” Sau đó lập tức đứng dậy, theo hắn bước xuống xe.

Chân nàng vừa chạm tới đất, mắt đã bắt đầu giương lên quan sát xung quanh, trước mặt là một đại tửu lâu vững chãi to lớn, phía trên có đề ba chữ – Nhất Tâm Cư.

16. Chương 7.2

“Ăn ở trong đây sao?” Nàng tò mò hỏi.

“Đúng vậy.” Hắn vừa đáp vừa bước chân vào.

Nàng liền đi theo phía sau, hiếu kì giương mắt nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện một điều là con đường này thật ít có người qua lại, không giống nơi vừa rời ngựa xe như nước.

“Người ngày càng ít.” Nàng lẩm bẩm thì thào.

Hắn đi phía trước vẫn vểnh tai nghe được, liền trả lời, “Nơi này là “quý nhân phố*”, người thường không mấy lai vãng đâu.” (*quý nhân phố: phố của những người giàu sang quý tộc)

Quý nhân phố? Nàng thật không hiểu lắm, đang tính hỏi lại thì chuông quây của tửu lâu đã ra ngoài tiếp đón.

“Thật là khách quý quang lâm a! Cửu gia, đã một thời gian dài ngài không tới đây rồi, tiểu nhân thật sự rất muốn gặp lại ngài.” Chuông quây cười nói nịnh hót.

Nghe chuông quây ton hót, Liễu Húc vẫn không có chút phản ứng gì, ánh mắt của hắn chỉ nhất nhất đặt trên người nàng, nhẹ giọng mắng yêu, “Đừng có chạy loạn.”

Vừa mới đến tửu lâu, nàng cảm thấy thập phần mới mẻ, vô cùng tò mò, cho nên suy nghĩ nên đi xem khắp nơi một chút, nào biết rằng tay phải liền bị một luồng sức mạnh kéo lại, nàng quay đầu nhìn thử, phát hiện bàn tay hắn đang nắm chặt, đan xen vào năm ngón tay nàng không buông.

“Buông tay!” Nàng cảm thấy không thoải mái, ra sức lắc lắc bỏ ra.

Hắn làm lơ, càng tăng thêm sức níu giữ chặt hơn.

Nàng dùng sức lần thứ hai gạt bỏ khỏi tay hắn, chân bên dưới cũng không ngần ngại đạp mạnh hắn một cái, “Người có bệnh hay sao mà không hiểu? Mau bỏ tay ta ra.”

“Đừng như vậy, ngoan đi.” Tay hắn vẫn giữ thật chặt, kiên quyết không buông rời.

Ngoan cái gì chứ? Nàng không phải là cậu a! Nhất thời nộ khí bốc hỏa, nàng dồn hết sức đạp đạp đạp lên chân hắn.

“Nhuận Ngọc, đang có người nhìn chúng ta, yên phận một chút đi.” Hắn kề tai nàng nhỏ giọng khuyên răn.

“Ta mặc kệ.” Khoan đã, có người đang nhìn sao? Nàng ngưng lại hành động của mình, đưa mắt nhìn khắp bốn phía – Trời ơi! Cả một đám khách nhân, cả tên chương quây kia nữa, đang trừng mắt, nhắm thẳng đến nơi này mà “soi mói” tiết mục biểu diễn của nàng và hắn từ nãy đến giờ.

Nàng cảm thấy thật khó thở, vừa lúng túng lại vừa tức tối, đảo mắt nhìn về phía hắn; đại lão gia hắn lại giả vờ là một người dường như không biết chuyện gì đang xảy ra.

Trong thoáng chốc, lửa hận của nàng như được châm thêm ngòi, hừng hực bốc cháy.

Chương quây nhìn vào nàng, thấy bộ dáng xấu hổ của nàng, liền quay sang hỏi Liễu Húc, “Cửu gia, vị cô nương này là ai?”

Về mặt hắn hững hờ trả lời, “Đây không phải là chuyện của người.”

“Dạ, tiểu nhân đã lỡ lời.” Chương quây hoảng sợ, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Nàng đương nhiên hiểu được ý tứ lộ ra từ ánh mắt của chương quây – nàng là một ngoại nhân, là một người thân phận thấp hèn, địa phương thế này không phải là chỗ nàng có thể lui tới, nhìn các trang hoàng của tửu lâu và cách ăn mặc của khách nhân là có thể biết đến đây toàn là những người xuất thân phú quý, nếu không phải được Liễu Húc che chở phía trước, có lẽ nàng đã bị đánh gậy đuổi ra ngoài. “Cửu gia, xin mời ngài lên lầu ạ; vị cô nương này, thật sự đã làm nàng chê cười a – nơi này.... đi lên phải thật cẩn thận, cầu thang có chút hơi dốc.” Chương quây lập tức đổi sắc mặt, cười nói sởi lởi.

Cái gọi là bản sắc thương nhân chính là phải biết cách ngả theo chiều gió, mặc kệ người ta có phải là ngoại nhân hay không, chỉ cần kiếm được tiền là tốt, chuyện khác... hắn không cần quan tâm.

Khách nhân dưới lầu chăm chú dõi bước bọn họ khi đang bước lên trên.

Có người bắt đầu xì xào bàn tán –

“Người kia không phải hoàng tử thứ chín của đương kim hoàng thượng, Cửu gia hay sao?”

“Đúng vậy! Đúng vậy!”

“Làm sao lại mang theo bên người một kẻ hèn mọn như thế? Quả thật là vũ nhục cho thân phận của hắn; còn chưa nói chỗ này là chỗ nào chứ? Một kẻ ngoại lai thì có thể bước chân vào đây sao, quả thật.... đã làm ô uế không khí nơi đây. Người thấy ta nói có phải không?”

“Ừ, đúng vậy, nếu bộ dáng của nàng không tệ, thì chúng ta có thể nhắm một mắt, mở một mắt mà cho qua, nhưng nhan sắc thế kia....lại còn không có chút gia giáo nào. Không biết rốt cuộc là Cửu gia chấm được nàng ta ở điểm nào.”

Những lời lẽ như thế cứ âm thầm rỉ rả từ người này sang người khác, lan truyền cả quán.

Ở trên lầu, Nhuận Ngọc và Liễu Húc được dẫn đến một gian phòng cách biệt, có màn trướng che rũ phía trước.

Chương quây khẽ vén màn lên, cười mời mọc, “Đã đến rồi, Cửu gia, cô nương xin mời vào, mời hai người thượng tọa, muốn ăn món gì cứ tự nhiên căn dặn tiểu nhân.”

Nàng và hắn rất nhanh vào trong rồi ngồi xuống.

Hắn liền ra lệnh cho Thái Bình, “Người đi ra bên ngoài đứng hầu.”

“Dạ, nô tài tuân lệnh.” Thái Bình rất nhanh liền lui ra ngoài.

Tiếp theo, hắn lại quay sang chường quầy phân phó, “Dem hết bánh mỳ và sữa đậu nành tốt nhất, ngon nhất trong quán người ra hết đây, mỗi thứ đều lấy hai phần. Ngoài ra mang thêm một ít bánh ngọt, và một bình trà hoa lộ thượng đẳng.

“Hảo, tiểu nhân sẽ mang tới ngay.” Chường quầy đáp ứng liền lui ra.

17. Chương 7.3

“Nơi này thật có bánh mỳ và sữa đậu nành sao?” Nàng không dám tin liền hỏi nhanh, những thứ này không phải chỉ có các quầy hàng rong mới bán sao?

“Đương nhiên, tầu lâu lớn như vậy không lẽ đến cả bánh mỳ với sữa đậu nành cũng không có sao? Người cứ việc yên tâm, chờ một lát sẽ được ăn.”

Mặt của nàng đỏ lên, cách nói của hắn giống như ví nàng là một con quỷ chết đói đầu thai lên vậy.

“Rất đói phải không?” Hắn quan tâm.

Miệng nàng méo xệch, gật gật đầu.

Hắn cười nói lại, “Kiên nhẫn một chút, nhưng đừng có lẫn ra xỉu nha, đến lúc đó thì cái gì cũng không ăn được.” Hắn liền yêu bộ dáng thẳng thắn này của nàng, tìm ra một người tâm tư đơn giản như nàng bên cạnh hắn thì quả thật còn khó hơn lên trời.

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn một cái, vốn đã định cay độc cãi lại hắn, nhưng miệng lại thốt ra một chuyện khác, “Tại sao nơi này được xưng là quý nhân phố?”

“Cũng không có lý do gì đặc biệt cả, chỉ là một số quan lại cao cấp thích dạo bát phố trong khu vực này, người bình thường cũng ít lui tới nơi đây, dần dà về sau “quý nhân phố” trở thành tên gọi của nơi đây.”

Hắn vừa giải thích xong, nàng cũng sáng tỏ được phần nào –

Toàn bộ con đường này đều bày bán những vật có giá trị xa xỉ, hiển nhiên chỉ có người cao quý mới mua nổi, những người bình thường sẽ không đặt chân đến nơi đây; càng miễn bàn đến những người ngoại lai như nàng, không có tiền, không thân phận, lãnh nhận ánh mắt xem thường của người khác thì chẳng phải là chuyện lạ.

Vẫn là cố hương vẫn tốt hơn, mặc kệ nàng đi đến chỗ nào cũng không ai ý kiến, ; hoàn toàn không giống như nơi này, tôn ti phân biệt rõ ràng, ra phố dạo chơi mà còn phải phân biệt phổ quý nhân và thường dân. Thật là một a...

Liều Húc thấy nàng đột nhiên lộ ra vẻ mặt buồn rầu, nghĩ rằng nàng thật có lẽ đói bụng lắm, “Sao rồi? Thật đói bụng lắm phải không? Để ta sai người đi thức giục một chút.”

“Không phải, chỉ là hơi có một chút..... nhớ nhà.” Nàng không nhìn lại, nói lơ đãng.

“Nhà?” Vừa nghe từ này thốt ra từ miệng nàng, khuôn mặt hắn trở nên cứng đờ.

“Nơi này có vài việc làm ta thật sự thấy không thoải mái. Cữu gia, vì sao Thái Bình không thể cùng ăn với chúng ta? Ở cố hương của ta, cho dù là nô bộc, cũng sẽ không tự xưng cái gì là nô tài, nô tì, tiện nô, tất cả đều cũng là người, phân biệt như thế để làm gì chứ? Kẻ có tiền có thể đi đến chỗ này, người nghèo thì không đến được sao? Chẳng lẽ đến gần để xem một chút cũng không được? Ở cố hương của ta, mặc kệ là kẻ có tiền hay không có thì đều ngang vai bằng vế, điều duy nhất phân biệt là nhiều tiền hay thiếu tiền mà thôi, tuyệt đối không có phân biệt giữa giai cấp cao quý và hèn mọn. Còn có...”

Hắn có chút giật mình, nghe nàng nói một hơi dài, nhin không được liền thở dài, “Nhuận Ngọc, thượng tôn hạ ti là quy củ của hoàng triều, mọi người đã tuân theo mấy trăm năm nay, sớm trở thành một thói quen rồi; về phần người có nhắc đến Thái Bình.... Nhuận Ngọc, nô bộc bọn hắn phải cố gắng thực hiện bổn phận, nếu người tước đoạt đi nhiệm vụ của bọn hắn, thì bọn hắn sẽ sống thế nào? Người không cần phải suy nghĩ

quá nhiều, còn nữa, những lời này nói ra chỉ để nghe chơi thôi nha, không đáng để phải khóc sụt sùi như thế....”

“Ta nào có khóc đâu chứ.” Nàng giạt mình sờ lên mặt, lúc này mới phát hiện hai gò má đã ướt đầm nước mắt.

“Còn nói không sao, cả mặt mũi đều đỏ au cả.” Hấn đến ngồi cạnh nàng, đưa tay lau lau những giọt lệ trên má, tay còn lại nhẹ nhàng ôm lấy đôi bờ vai của nàng.

Nàng then thùng cười bên lên, hít hít mũi, giờ cánh tay chùi sơ mặt một lần.

“Còn có nơi này nữa.” Hấn cúi đầu hôn lên khóe mắt của nàng, nơi đó còn lưu lại một giọt nước mắt long lanh.

Nàng nhất thời bị hành động của hấn dọa khiếp sợ, lắp bắp hỏi, “Người, người.... Người vừa làm gì thế?” Hiện tại tâm trạng buồn bã đã hoàn toàn biến mất không dấu vết, thay vào đó là một sự kinh ngạc tột độ.

“Không có gì cả, chỉ là lau mặt cho nàng mà thôi.” Thần thái của hấn có vẻ cực kì tự nhiên, như thể hấn chỉ vừa uống một ngụm nước. (Vivi: ta cũng mún được soái ca lau mặt như thế, hic hic)

Lúc này nàng mới phát hiện nam nhân kia đã ở quá gần bên mình, cơ hồ là cả thân hình của nàng đã lọt thõm trong lồng ngực của hấn.

“Ách...” Nàng vội vàng kháng cự rời khỏi, nào biết vòng tay hấn càng khép chặt lại, cả người nàng càng không thể động đậy, còn bị bức phải ngồi lên đùi của hấn.

Hai tay của nàng chống lên vòm ngực rắn chắc của hấn, cố dùng sức ngẩng đầu về sau, tận lực tạo ra một khoảng cách giữa hai người, nhưng mà khí lực bọn hấn quá chênh lệch, nàng cuối cùng chỉ đành dựa vào ngực hấn thở hổn hển.

Nàng từ từ ngược mắt lên, từ ánh mắt xanh lục sâu thẳm của hấn, dường như nàng thấu hiểu được một tâm ý nào đó, lập tức chấn động hỏi, “Người sẽ không...”

Khuôn mặt tuấn tú của hấn dán sát vào nàng, “Ta sẽ làm gì chứ?”

“Người thật sự đối với ta...”

Ngay lúc hấn chuẩn bị đáp lời thì bên ngoài truyền đến một âm thanh –

“Cửu gia, thức ăn đã chuẩn bị xong, có thể dọn ra được chưa ạ?” Thì ra là chuông quây.

Lúc này, nàng thừa dịp hấn đang có phần hơi phân tâm, dùng sức cắn mạnh vào bả vai của hấn, hấn chợt đau nhói, nhận không được, vòng tay nới lỏng buông nàng ra. (Vivi: sao lại đối xử với soái ca thế, ta hậm hèn >.<>)

Nàng vội vàng chạy qua ngồi lại chỗ cũ.... Không, phải tìm một chỗ để hấn không thể với tới được, nàng trừng mắt đề phòng hấn –

Hấn còn giở trò xằng bậy nữa, thì nàng nhất định sẽ dùng ghế đập cho một trận.

“Có thể, vào đi.” Hấn nhìn động tác của nàng, cảm thấy thật thú vị, nhưng lại không tiếp tục hành động một lần nữa.

Chuông quây vén màn tiến vào, cười híp mắt nói, “Đây là những thứ tốt nhất, ngon nhất của tửu lâu, mời Cửu gia và cô nương nếm thử.” Vừa nói vừa bày biện những món ăn trên bàn.

Một lúc sau thức ăn đủ màu sắc hương vị đã được bày ra trên mặt bàn.

Hấn khoác tay áo, “Được rồi, người lui ra ngoài đi.”

Chuông quây khom người thủ lễ, “Thỉnh người từ từ dùng bữa.” Sau đó lập tức đi ra.

Nàng nhìn đồng đồ ăn trước mắt mà đã cảm thấy no ngang, không thể tin vào mắt, “Nhiều như vậy sao. Ăn làm sao hết chứ?” Nàng với hấn chỉ có hai người thôi mà.

“Người không phải đói bụng lắm sao? Ăn thêm nhiều một chút đi.” Hấn bình thản nói, giống như chuyện lúc này chưa hề phát sinh qua.

Nàng không dám nhìn hấn, mắt cứ dán vào mấy đĩa thức ăn, mơ hồ đáp lời, “Àn, đương nhiên là ta muốn ăn.” Một tay với lấy khúc bánh mì.

Ăn no, ăn ngon, chỉ cần được ăn thì còn sướng hơn làm hoàng đế, nàng không thèm nghĩ đến những chuyện kia nữa...

Nàng cắn một miếng bánh mì, “Ngô?” Đôi mắt nâu mở to tròn xoe, ăn ngon thật a – một mùi sữa béo ngậy thơm lừng tràn ngập cả miệng, cả hơi thở cũng vương mùi sữa nhẹ nhàng.

“Sao hả? So với những thứ nàng đã ăn có khác biệt không? Đây, thử qua sữa đậu nành một chút.”

Nàng múc một ít vào chén, giơ chén lên gần miệng, khẽ nhấp một ngụm nhỏ, miệng nàng lập tức cong lên, liếm láp thỏa mãn.

Thật sự là thượng hạng a, ngọt mà không ngấy, mịn mềm, hợp khẩu vị, làm cho người ta chỉ muốn uống mãi không thôi.

Tiếp theo nàng lại thử những món điểm tâm khác, quả thật rất tuyệt vời, ăn sẽ một lần khó quên.

Bên này nàng kiễng chân bận rộn gấp các món ăn không ngừng thì hấn lẳng lặng ngồi bên kia ngắm nàng.

“Người.... còn thất thần ở đó làm gì. Qua đây ăn đi a!” Miệng nàng ngón nghiêng đồ ăn, nói không rõ lời.

“Ta không vội, từ từ thưởng thức, nàng cũng nên vậy đi, đừng vội vã ăn thế.” Hấn rót một chum trà, chậm rãi uống từng ngụm.

Nàng nhún vai, liên tục tấn công các món ăn – bởi vì quá đói, cho nên nàng không cần kiêng dè, tận tình ăn không dứt, giống như một con bạch tuộc tám chân tám tay, gấp đông một miếng, gấp tây một miếng, ăn uống vô cùng kinh khủng.

18. Chương 8.1

Liễu Húc thấy nàng được ăn thì vô cùng hào hứng, đôi lúc còn lộ ra một nụ cười thỏa mãn, tự đáy lòng hấn chợt cảm thấy thật ấm áp, một hạnh phúc bất tận, đây là một cảm giác mà cả đời hấn chưa từng trải qua.

Nàng thật sự rất dễ thương, thẳng thắn đáng yêu, hi vọng ái ó tất cả đều hiện rõ trên mặt không một chút che giấu, làm cho người ta thật thoải mái mỗi khi ở bên nàng.

Kì thật hấn cũng đã cùng từng nhiều vị thiên kim tiểu thư danh gia vọng tộc đến tửu quán này dùng bữa, nhưng các nữ nhân đó nếu không phải chê món ăn không ngon rồi từ chối đùn đẩy thì chỉ ăn cầm hơi vài miếng, khuôn mặt luôn giả vờ yếu điệu, dịu dàng, làm cho hấn vô cùng chán ngán, không vì giữ lại chút lễ nghĩa với họ thì hấn đã thẳng thừng đứng dậy phẩy tay bỏ đi.

“Thật sự cảm thấy món ăn ngon lắm sao?” Hấn hỏi.

“Đương nhiên.” Nàng liên tục gật đầu.

“Vậy là tốt rồi.”

Thật ra đã no ngang lưng lửng bụng, tay nàng còn rảnh với lấy chiếc bánh ngọt, tay còn lại hí hửng rót chung trà hoa lộ, cái miệng nhỏ không ngừng hoạt động, “Cửu gia, có một chuyện ta vẫn nghĩ không thông a.”

“Chuyện gì?” Hấn cảnh giác nhìn nàng – sẽ không đề cập tới những chuyện liên quan đến cổ hương của nàng chứ?

“Tân la điệp kia.... Làm thế nào mà người vận chuyển được hết ra ngoài?”

“Tất nhiên là sai người chuyên chở ra ngoài.” Hấn thở dài nhẹ nhõm, thì ra là muốn hỏi vấn đề này.

Nàng đảo qua đảo lại cặp mắt, “Ta đương nhiên biết, ý ta là, người làm cách nào che giấu được tai mắt của người khác? Tân la điệp có hương khí, người đã quên sao?”

“Nhuận Ngọc, có lẽ bốn vương không biết cách trồng nó như thế nào, nhưng nếu là việc che giấu đi hương khí thì tự động bốn vương có cách khắc phục.”

Làm thế nào? Dùng phân sao? Nàng buồn cười tưởng tượng.

Chỉ vừa nghĩ đến thế, nàng lập tức cảm thấy kinh tởm – nàng đang dùng cơm a, sao lại nghĩ đến mấy cái thứ bẩn thỉu như thế. Phì!

“Người đều đã xử lý thỏa đáng thì ta cũng không còn gì nói nữa.” Nếu đã bại lộ ra điều gì, nàng nhất định đã hân sang một bên rồi bỏ trốn biệt dạng.

Liễu Húc thấy nàng bỗng dưng trầm mặc, trong đĩa còn sót lại một cái bánh ngọt, liền đưa cho nàng, “Ăn luôn đi. Đừng nên lãng phí, điểm tâm ở đây đến cửa hàng khác không mua được đâu.”

“Ta không phải là trư nha.” Nói là nói như vậy, nhưng nàng vẫn tiếp nhận cắn cắn một miếng.

“Có thể ăn được chính là phúc rồi.” Hắn có ý định muốn cùng nàng tranh cãi một phen.

“Thế tại sao người lại kiên cữ như thế?” Hắn muốn chống đối nàng tới chết sao?

“Sức ăn của bốn vương làm sao lớn như cô nương đây.” Trong lời nói của hắn chứa đầy sự chế nhạo.

“Liễu Húc, người dám cười nhạo ta. Còn cười nữa hả? Không cho phép.” Nàng cảm thấy có chút xấu hổ, không để ý đến cấp bậc lễ nghi, trực tiếp gọi thẳng tên hắn, thuận tiện thẳng tay ném miếng bánh ngọt đang dở về phía hắn.

Không nghĩ tới lại quá vừa vặn trúng ngay trán của hắn, trên mặt dính toàn mảnh vụn rơi vỡ.

Nàng hoảng sợ, ngẫm bực tức chính mình sao quá lỗ mãng, vạn nhất hắn sinh khí thì nàng phải làm sao bây giờ? Nghĩ nghĩ, không khỏi liếc mắt sang nhìn sắc mặt của hắn.

Hắn dường như không giống suy nghĩ của nàng hất bàn dựng ngược lên, ngược lại khoanh tay, từ tốn lấy ra chiếc khăn lau sạch lại gương mặt, sau đó còn khoái trá cười ha hả.

Sao lại cao hứng như thế? Có muốn nàng tiếp tục ném thêm mấy cái nữa không? Nàng tức giận suy nghĩ.

Hắn ngừng cười, nhìn sang hỏi nàng, “Ăn no chưa? Chúng ta cần phải đi.”

Nàng gật gật đầu, đứng dậy rời khỏi ghế đi theo hắn; cũng vẫn như thế, lần thứ hai nàng nhận được không ít ánh mắt tò mò soi mói.

Nàng giả vờ không biết, thậm chí còn cố ý không nhìn sang xung quanh – muốn xem thì cứ xem. Nàng không sợ đâu a. Nàng chỉ tới đây dùng cơm thôi.

“Cửu gia, về sau ta còn muốn đến đây ăn vài lần nữa có được không?” Giọng không quá lớn nhưng đủ để tất cả mọi người trong quá đều nghe thấy.

Liễu Húc nở nụ cười ôn nhu nói, “Nếu nàng đã thích đến thì sau này bốn vương sẽ thường xuyên mang nàng đi.” Sau đó hướng về phía chưởng quầy hô lớn, “Chưởng quầy, tính tiền.”

Lúc này từ trong những người khách có một cặp mắt hướng nhìn về phía nàng với vẻ hung ác nguy hiểm, chỉ là nàng vẫn không hề cảm nhận được.

Thần sắc nàng hoàn toàn tự nhiên, bước ra cửa tửu lâu, chỉ thấy Thái Bình đang túc trực liền hô một tiếng, “Thái Bình.”

Thái Bình quay đầu lại nhìn thấy nàng, lập tức chạy lại ngay, quỳ xuống cúi đầu, “Tiểu thư có gì phân phó ạ? Nô tài xin lắng nghe.”

Nàng cau mày không vui. “Thái Bình, ta không phải là Vương gia của người, người không cần động một chút liên quỳ trước mặt ta, mau đứng lên đi.”

Thái Bình vẫn không có chút động tĩnh.

“Người không nghe thấy lời nói của ta sao hả?”

“Người là khách quý của Cửu gia, nô tài phải biết kính trọng.”

“Nhưng nếu người đứng lên nói chuyện thì đâu có gì bất kính. Ta không thích nhìn thấy người quỳ mãi, mau đứng lên đi.”

“Đây là quy củ.” Thái Bình không chút động đậy.

“Thỉnh thoảng phá vỡ một chút quy củ thì đã làm sao đâu.”

“Cửu gia có thể giết chết nô tài.”

Nghiêm trọng như vậy sao! Nàng nhất thời ngậm miệng, không biết phải nên nói thế nào nữa, những quy củ như vậy nàng thật khó tiêu hóa nổi mà.

Lúc này Liễu Húc đã ra đến cửa, toàn bộ sự việc đã lọt vào tầm mắt của hắn, nhưng hắn vẫn tĩnh lặng, đi về phía trước, ra lệnh cho Thái Bình, “Đừng ở đây lải nhải nữa, đi đánh xe đến mau, chúng ta phải về phủ rồi.”

Thái Bình nhận lệnh liền đi ngay.

Chỉ chốc lát sau xe ngựa đã đến trước mặt bọn họ, “Lên xe đi Nhuận Ngọc.”

Trong lòng nàng đầy những khó chịu và khuất mắt, bước lên xe cũng chọn chỗ gần cửa sổ một chút.

“Đi thôi.” Liễu Húc đập đập vào thành xe hạ lệnh, thân xe phía trước lập tức chuyển động. “Nhuận Ngọc.” Hắn đến ngồi bên cạnh nàng.

“Àn?”

“Khi này những lời lúc kia ta vẫn chưa nói xong a!” Hắn ám chỉ cuộc đối thoại trước khi dùng bữa.

Mà nàng hoàn toàn không đáp lại – thật sự nàng không nghĩ muốn trả lời lại.

“Nhuận Ngọc, bốn vương thật sự yêu nàng.”

Những lời này thật kinh động lòng người, nàng vội vàng quay người lại nhìn hắn, vẻ mặt đầy hoảng sợ, “Không... Không thể có khả năng này.”

Nàng cực lực tránh xa những chuyện tiến tới lâu dài này.

Nàng sợ hãi, run rẩy nhìn hắn, “Người tại sao lại thích ta? Bên cạnh người.... bên cạnh người không phải có rất nhiều mỹ nữ khác sao? Ta làm sao có thể so sánh được với các nàng? Liễu Húc, cơ có thể ăn bậy, nhưng lời thì không thể nói lung tung! Người đừng đùa giỡn với ta như thế, ta rất tức giận a, đừng xem ta là con mèo nhỏ yếu ớt để chơi đùa.” Nói xong lời cuối cùng, cơ hồ giọng nàng đã hét lên thật to.

“Đúng vậy, bên cạnh bốn vương có hàng ngàn hàng vạn mỹ nữ, so với họ nàng đều thua kém xa, nhưng mà....” Hắn dừng lại một chút, lấy thêm nghị lực dứt khoát rồi tiếp tục, “Bốn vương chỉ nhìn trúng được nàng, chỉ toàn tâm toàn ý yêu thương nàng.”

Nghe vậy, cả người nàng đờ đẫn ra.

Hắn mở rộng vòng tay nhẹ nhàng ôm lấy nàng, giọng khàn khàn bên tai, “Nhuận Ngọc, cho dù nàng muốn bắt kì cái gì, bốn vương đều ưng thuận lấy cho nàng. Nàng bằng lòng ở lại bên cạnh ta có được không?” Trong ngữ điệu thiết tha sự khẩn cầu.

19. Chương 8.2

Nàng mặc hắn ôm lấy, trong lòng đau xót, từng giọt lệ lặng lẽ rơi xuống, “Ta muốn về nhà, ta không nghĩ sẽ lưu lại đây, nơi này....ta không thích.” Nói xong, nàng òa khóc lên như một đứa trẻ.

“Đừng khóc nữa được không? Nàng vốn dĩ không thể trở về.” Hắn vỗ về an ủi nàng.

“Nói bậy. Tại sao ta lại không thể trở về? Ta nhất định sẽ phải đi.” Nàng khóc phẫn bực.

“Nàng định làm sao quay về hả?”

“Ta, ta sẽ ...tìm được phương pháp.” Thanh âm đầy kiên quyết.

“Nàng đừng uống công nghị nữa. Bổng vương sẽ không thả nàng đi đâu.” Ngữ khí của hắc hãn chứa sự tức giận.

“Người sao có thể làm như vậy chứ hả? Bá đạo quá mức.”

“Nếu ta không bá đạo, không độc tài, thì làm sao ép được nàng phải nghe lời.” Hắc hãn tráo đáp.

“Người...” Nàng cảm thấy chán nản, lau khô nước mắt, giãy giụa cơ thể, “Mau thả ta ra ngay.”

Hắc hãn bất động.

“Người nghiện ôm ấp người khác hả?” Nàng càng vặn vẹo dữ dội hơn, nàng hạ quyết tâm nếu hắc hãn còn nhất định không buông thì sẽ động thủ ngay lập tức.

“Nàng biết không? Bổng vương đã từng có ý giết nàng sau khi kế hoạch lần này kết thúc.”

Nàng nghe thấy cả người đều trở nên cứng đờ.

“Nhưng chính là luyện tiếu... bổng vương thật sự không nỡ ra tay.” Nói xong, hắc hãn cúi đầu xuống từ từ hôn nàng, nhắm nháp nhẹ nhàng lên cặp chân mày, đến mũi, rồi hai má, cả đôi môi đỏ xinh như cánh hoa, không một chỗ nào bỏ qua, cuối cùng chợt dừng lại ở chiếc cổ trắng hồng thon thon.

Nàng mở mắt trừng trừng, đến một cử động cũng không dám.

Hắc hãn mê hôn nàng trong một chốc, mấy ngón tay bắt đầu sờ soạng, chạm vào chiếc cổ nhỏ bé đó, rồi bỗng dừng bóp chặt lại.

“Nhuận Ngọc, chỉ cần bổng vương dùng thêm lực, chỉ một chút thôi là hồn ngươi cũng đủ đến địa phủ lập tức rồi. Ai.... Chỉ là bổng vương thật sự không thể hạ thủ được, nếu buộc phải xuống tay chỉ e rằng bổng vương cũng muốn bỏ mạng đi theo nàng. Nhuận Ngọc, nàng có hiểu được thâm tình của bổng vương hay không?” Giọng của hắc hãn đặc biệt mềm mỏng, ôn nhu, làm cho cả người nàng run sợ sồn tóc gáy, lông tơ toàn thân đều dựng đứng. (Vivi: nói nôm na là sợ nổi da gà ấy)

Thân thể nàng cứng đờ như một tảng đá, bên tai thỉnh thoảng truyền tới những lời nhỏ nhẹ thủ thỉ của hắc hãn.

“Nhuận Ngọc, bổng vương muốn thứ gì thì nhất định phải lấy tới tay, tuyệt đối không cho phép người khác đoạt đi, cũng sẽ không làm cho nó mọc chân chạy trốn, nếu có người làm trái ý của ta, thì không biết ta sẽ làm ra những chuyện độc ác nào.”

Nàng trừng trừng nhìn hắc hãn – những lời này chẳng khác nào đang uy hiếp nàng.

Nếu nàng không thuận theo ý hắc hãn thì thế nào? Hắc hãn sẽ giết nàng sao?

“Bổng vương hứa sẽ thương nàng, sủng nàng, yêu nàng, chiếu cố đến nàng suốt cuộc đời này, nàng có nguyện ý đáp ứng tình cảm của ta không?”

“Ta không còn đường khác để lựa chọn sao?” Nàng nhắm mắt thất vọng.

“Không có.”

“Nếu ta nói không thì ngươi sẽ giết ta ngay lập tức sao?”

Hắc hãn cười nói, “Bổng vương đã từng nói qua, tuyệt đối sẽ không giết nàng, nhưng nếu là người không quan hệ thì có giết bao nhiêu cũng không hề thấy đau khổ.”

“Người muốn giết ai?” Nàng cảnh giác hỏi.

“Thái Bình.”

“Tại sao lại muốn giết hắc hãn?” Nàng thất thanh.

“Hắn làm cho nàng mất hứng không phải sao? Mọi chuyện trước cửa tửu lâu bốn vương đều đã chứng kiến, hắn không hề tuân lệnh nàng, đúng không? Thế thì bốn vương còn lưu dùng hắn làm gì? Hắn sau này cũng sẽ đem tới phiền toái cho ta, không có hắn cũng chẳng sao.” Ánh mắt toát ra một luồng sát khí.

“Không, không phải thế, chuyện này không liên can gì tới hắn đâu Cửu gia.” Nàng cuống quýt biện hộ.

Hắn hoàn toàn để ngoài tai lời của nàng, lập tức buông nàng ra, tàn nhẫn nói, “Nhuận Ngọc, bốn vương cho nàng một cơ hội lựa chọn, nếu nàng quyết tâm bỏ ta đi, ta sẽ không gây khó dễ, nhưng Thái Bình sẽ bị giết ngay tại chỗ, nếu nàng thay đổi chủ ý, nguyện lòng ở lại, tính mạng của hắn tất nhiên sẽ được bảo toàn, nói đi, nàng lựa chọn thế nào?”

Nàng nghe thấy trợn mắt há hốc mồm, không thể tưởng tượng được hắn có thể lấy tính mạng người khác để uy hiếp nàng.

Xem thần sắc của hắn, nếu nàng chọn lựa điều đầu tiên, Thái Bình ắt hẳn... phải phơi thây giữa đường – theo như hiểu biết của nàng đối với hắn, người này thật sự lòng dạ độc ác, chắc chắn sẽ không nương tay.

Nàng phải làm sao bây giờ? Trầm mặc trong chốc lát, nàng chỉ đành di chuyển thân mình, chủ động dựa vào ngực của hắn, ngụ ý hoàn toàn đầu hàng.

Cho dù thế nào, nàng cũng không thể lấy tính mạng người khác ra đùa giỡn.

Hắn vừa lòng gật đầu, “Bốn vương coi như nàng đã đồng ý, về sau không cho phép được rời khỏi ta.” Dứt lời, một lần nữa hắn âu yếm ôm chặt nàng vào lòng.

Về phần nàng, trong lòng tự nảy sinh một số ý nghĩ – hừ, đấu trí, đấu lực, nàng tất nhiên không phải là đối thủ của hắn, nhưng lòng nàng tuyệt đối không dễ dàng quy thuận.

Tuyệt đối không! Hắn hãy chờ mà xem!

20. Chương 9.1

Cuộc sống mỗi ngày ở vương phủ cũng không tệ lắm. Nhưng mà không tệ ở đây có nghĩa là chỉ được ăn, được mặc, có chỗ cư trú, còn về phần tâm tình thì lúc nào nàng cũng bức tức uất khí dâng trào.

Nàng cảm thấy được chính mình đang bị giam lỏng.

Liễu Húc tuy rằng không hạn chế hoạt động của nàng, nhưng chỉ cho phép tới lui trong phủ, hơn nữa mỗi ngày còn phải tỉ mỉ theo sau như đuôi sam – nàng hiểu rất rõ thật ra vừa để hầu hạ, đồng thời cũng muốn giám thị nàng.

Lúc này, nàng đang ngồi hóng mát ngắm cảnh trong một đình viện, một mặt nhâm nhi vài cái bánh ngọt, một mặt nhấp tách trà thơm hảo hạng, mặt mũi đưa mắt nhìn khắp bốn phía.

Tỳ nữ đứng hầu phía sau, cách nàng một khoảng ba bốn bước chân.

“Cửu gia đã đi đâu rồi, người có biết không?” Nàng mất hứng quay sang hỏi, không phải thật sự vì muốn biết, chính là vì trong buổi chiều ngọt ngào thế này có một người tâm sự cũng thoải mái phần nào.

“Nô tỳ thấy Cửu gia đi đến biệt viện ở Tây Sương.” Tỳ nữ quỳ xuống cung kính đáp.

“Ân.” Nàng lên tiếng.

Đương nhiên nàng biết rõ Liễu Húc đi đến đó để làm gì, chắc là nhóm tân la diệt thứ hai trồng đã đến lúc ra hoa – nguyên trước đây vốn dĩ do nàng chỉ huy công việc, nhưng mấy ngày trước, hắn cứ vừa dấm vừa xoa từ miệng nàng lấy được bí quyết, từ đó về sau hắn tự mình quản sát, không phiền tới nàng.

Nàng cứ như vậy bị gạt bỏ một bên buồn chán ở đây, trà dâng đến tay, cơm đưa tận miệng, hoàn toàn như là một người nhàn rỗi phú quý.

Ánh mắt của nàng chợt đảo qua, thoáng nhìn thân ảnh nhỏ bé đang quỳ dưới đất, không khỏi vỗ trán đau đầu – lại tiếp tục quỳ nữa sao, đầu gối không biết đau à? “Người đừng quỳ nữa, đứng lên đi, nói cho ta biết người tên là gì?” Giờ mới phát hiện nàng vẫn còn chưa biết tên tiểu nữ này.

“Nô tỳ tên là Tú Hoa ạ.” Tỳ nữ vẫn quỳ cung kính đáp.

“Tú Hoa? Tên nghe rất êm tai.” Nàng thật lòng khen ngợi.

“Đa tạ Ngọc chủ nhân khen ngợi, nô tỳ nhất định ghi nhớ trong lòng.”

“Sao? Ta không phải đã bảo ngươi hãy đứng lên à. Tại sao lại còn quỳ? Đứng lên đi.”

“Nô tỳ không dám.”

“Không sao, Tú Hoa, chẳng lẽ đầu gối ngươi không đau hay sao? Nơi này hiện tại cũng chỉ có ngươi với ta, không có người ngoài, mau đứng lên đi.” Nàng ôn hòa nói.

Có lẽ giọng dịu dàng của Nhuận Ngọc thuyết phục được nàng ta, hoặc do tuổi còn nhỏ nên dễ nghe lời, nàng ta chậm rãi đứng lên, mặt vẫn cúi gầm xuống đất.

“Lại đây, đứng sát bên cạnh, cho ta nhìn kĩ mặt ngươi một chút.” Nàng ngoắt tay.

Tú Hoa nghe lời từ từ đi qua.

“Ngẩng đầu lên nào. A, ngươi bao nhiêu tuổi rồi?” Nàng xem bộ dáng có vẻ là còn rất nhỏ, chẳng trách nàng cảm giác cô bé này rất thấp.

“Mười ba tuổi ạ.”

Quả nhiên mới mười ba tuổi, còn chưa tới tuổi cập kê nữa, tuổi còn bé như thế đã phải đi làm hạ nhân, có thể thấy được phía sau nhất định phải có nguyên do, nhưng mà nàng cũng không tiện hỏi tới.

Nhìn kĩ lần nữa, cô bé này mặt mày sáng sủa, miệng nhỏ xinh xắn, mái tóc vàng óng được thắt bím hai bên gọn gàng, sau đó được phủ lại bằng một chiếc khăn che đầu hoa lá, khiến càng trông giống trẻ con hơn.

Không hiểu tại sao trong lòng nàng lại có chút thương tiếc, nhẹ giọng hỏi Tú Hoa, “Ngươi có bằng lòng theo hầu ta không?”

Tú Hoa nghe vậy gật đầu liên tục, hớn hờ nói ngay, “Nguyên ý, nguyên ý, nô tỳ bằng lòng hầu hạ Ngọc chủ nhân, mong chủ nhân thu dụng.” Nói xong, về mặt hưng phấn sung sướng, lập tức lại quỳ xuống.

“Hảo, ta có thể thu nhận ngươi, nhưng ta có mấy điều quy củ, ngươi nhất định phải tuân theo.”

“Thỉnh Ngọc chủ nhân phân phó, nô tỳ xin lắng nghe.”

“Thứ nhất, trước mặt ta không cho phép quỳ xuống; thứ hai, trước mặt ta không được xưng nô tỳ, có thể xưng ta, hoặc xưng tên; thứ ba, ta rất thích nói chuyện, hi vọng không nhận lấy một người câm điếc làm bạn.”

Tú Hoa quỳ trên mặt đất nghe những lời nàng nói thì vô cùng kinh ngạc.

Nhuận Ngọc nháy mắt với nàng ta mấy cái, trêu ghẹo hỏi, “Tại sao vẫn còn quỳ? Đã quên quy củ sao?”

Tú Hoa khó hiểu nhìn nàng một hồi lâu rồi mới đứng dậy mở miệng, “Tuân lệnh, nô tỳ...”

“Àn?”

“Đạ, Tú Hoa đã biết.”

“Như thế này mới đúng chứ. Từ nay về sau trước mặt ta cứ như vậy là được rồi, còn về phần người khác thì ngươi cứ giữ quy củ trước đây mà hành sự, đã biết rõ chưa?” Nàng ôn nhu căn dặn.

Tú Hoa gật gật đầu, nhưng lại ngập ngừng nói, “Nếu..... Cữu gia biết, thì...”

Nàng vỗ ngực cam đoan, “Yên tâm, có ta ở đây, mọi việc tat hay ngươi chống đỡ, Cữu gia nhất định sẽ không bắt tội ngươi đâu.” Nàng đổi với địa vị của bản thân trong lòng Liễu Húc đặc biệt rất tự tin.

Lúc này Tú Hoa mới to gan nhìn thẳng vào mặt Nhuận Ngọc.

Cảm nhận được ánh mắt của nàng, Nhuận Ngọc sờ sờ mặt chính mình, nghi hoặc hỏi, “Mặt ta có dính cái gì sao?”

Nhìn nhìn nàng một hồi, mới chợt thức tỉnh hỏi lại, “Là diện mạo của ta sao? Ta biết, tóc đen, mắt đen, da lại trắng bạch, ngực không ra ngực, nhìn phía sau hoàn toàn bằng phẳng, so với nữ tử khác thì thua rất xa, Tú Hoa, người nói thử xem, bộ dạng của ta có phải rất xấu không?” Nàng thận trọng hỏi.

Tú Hoa nghe chủ nhân tự hạ thấp mình, muốn cười nhưng lại không dám, nhìn vẻ mặt hiền từ của nàng, mới bạo gan trả lời, “Diện mạo của Ngọc chủ nhân không giống người thường, nhưng mà.... Cũng không phải thật xuất sắc.”

Về mặt nàng lập tức nhìn như muốn ngắt đi – xem đi, đến cả một tì nữ cũng nói như vậy, không hiểu tại sao tên Liễu Húc kia lại có thể đặt nàng vào lòng mà yêu thương chứ.

Mà lại còn kiên quyết yêu nàng, cứng rắn chiếm hữu nàng....

“Ai, Tú Hoa, người thật là thành thật.” Nói xong nàng khẽ nhún vai, cúi đầu uể oải.

Tú Hoa lần đầu tiên nhìn thấy một chủ tử thân thiết hòa nhã lại kì lạ như vậy, nhất thời trong lòng cảm thấy thật mới mẻ, đột nhiên nàng giơ mắt lên nhìn, trong đáy mắt hiện lên một nhân ảnh, nàng hoảng sợ, nhanh chóng nói, “Ngọc chủ nhân, có.... có người ở đằng sau lưng....”

Nhụet Ngọc lập tức ngẩng đầu, quay ra phía sau nhìn lại – là một nam tử xa lạ đang đứng ở đó, nàng nghi hoặc hỏi, “Người là ai?”

21. Chương 9.2

Nam tử kia tiến lên một bước, quỳ xuống nói, “Ngọc chủ nhân, Cửu gia mời người.”

“Tại sao là người đến truyền lệnh? Thái Bình đâu?”

“Hắn đang có việc vội, không thể phân thân nhiều nơi được, phân phó tiểu nhân đến đây chuyển lời.”

Nhụet Ngọc gật đầu, “Thì ra là vậy a. Hảo, người lui ra trước đi. Ta lập tức sẽ đi đến Tây Sương.”

“Cửu gia hiện tại không ở đó.”

“Cái gì?”

“Cửu gia đã rời khỏi biệt viện ở Tây Sương, hiện tại đang ở một nơi khác.”

“Đúng vậy không?” Nói xong, nàng nhìn về phía Tú Hoa có ý hỏi.

Tỳ nữ vội vàng đáp, “Tú Hoa không biết ạ, Tú Hoa không thấy Vương gia có nhắn lại.”

Nhụet Ngọc gật đầu lần thứ hai, trong lòng cũng thông cảm, Tú Hoa cả ngày theo hầu bên nàng, căn bản không thể biết được hành tung của Liễu Húc. “Hắn đang ở nơi nào?” Nàng hỏi lại nam tử kia.

“Thỉnh Ngọc chủ nhân đi theo nô tài ạ.” Nam tử đứng lên chuẩn bị dẫn đường.

“Ân, tốt, Tú Hoa, người cứ ở đây chờ đợi, một lát nữa ta sẽ quay lại tìm người.”

“Tuân lệnh, Tú Hoa xin nghe, nhưng mà....” Tú Hoa có chút chần chừ không dám nói.

“Sao vậy?” Nhụet Ngọc nghiêng đầu hỏi.

“Người này.... người này.... trong ấn tượng của Tú Hoa dường như chưa bao giờ thấy qua.” Tú Hoa nhỏ giọng, vẻ mặt đầy dè phòng.

Nhụet Ngọc nghe thấy vậy, trong bụng chợt dạ, bắt đầu đánh giá kĩ lưỡng nam nhân trước mặt – trong phủ hạ nhân đông đảo, tất nhiên nàng không thể nào nhận rõ hết được, chỉ có điều Tú Hoa đã nói như vậy, nàng vẫn nên cẩn trọng là hơn.

Tâm tư của nàng có chút biến chuyển, mỉm cười với vị nam tử kia rồi nói, “Tiểu huynh đệ, ta đã đổi ý rồi, ta không đi nữa, người đi chuyển cáo giúp cho Cửu gia, ta hiện tại mệt mỏi lười biếng không muốn đi lại,

thỉnh hấn đến đây gặp mặt, ta sẽ ngoan ngoãn ngồi chờ; người hãy nói y đúng như vậy, bảo hấn đây đều là ý kiến của ta.”

Nam tử nghe xong, bộ dạng vô cùng khó xử, “Nhưng mà Cửu gia đã phân phó mong người lập tức đi gặp, nếu người không đi thì tiểu nhân khó có thể trở về ăn nói.”

“Ta không phải đã nói rằng cứ bảo hấn đây là ý của ta sao, người cứ y như vậy thuật lại, đi nhanh đi.”
Nhuận Ngọc khoát tay.

“Nhưng mà...”

“Người là người mới tới sao? Không biết địa vị của ta trong lòng Cửu gia sao? Chỉ cần người nói với Cửu gia đây là ý của ta, tin rằng hấn sẽ không làm gì người cả, mau đi đi.” Sự nhẫn nại của nàng dần bị ăn mòn – người này tại sao cứ không muốn đi chứ, thật lẽ mề a. Thái Bình ở đâu mà không đến lại phải một người như thế truyền tin?

Đang lúc trong lòng nàng oán hận thì nghe được tiếng thét chói tai của Tú Hoa – “Ngọc chủ nhân, tiểu...”

Nàng lập tức quay đầu lại, một bóng đen bay thẳng tới đánh vào người nàng.

Phía bên kia Tây Sương uyển –

“Hôm nay ai theo hầu bên người Nhuận Ngọc?”

“Hồi Cửu gia, là Tú Hoa ạ. Nha đầu kia làm việc ở phủ đã hơn ba tháng, nô tài đã cẩn thận quan sát nàng, làm việc siêng năng chịu khó, tính khí cũng đơn giản thuần khiết, chưa từng nghịch ngợm quấy phá, cho nên nô tài an bài nàng ta hầu hạ bên cạnh Ngọc chủ nhân.”

Liễu Húc nhấp một ngụm nước lại hỏi, “Àn, nàng ta bao nhiêu tuổi?”

“Mười ba.” Thái Bình quỳ đáp.

“Nàng có than phiền gì không?” Ý tất ám chỉ Nhuận Ngọc.

“Thưa không có, Ngọc chủ nhân đối với hạ nhân chưa từng có ý kiến gì, đối với mọi người cũng thật lễ độ, hạ nhân mang đến cái gì liền ăn cái đấy, không có yêu cầu đặc biệt nào; nhưng phòng ăn có bữa báo lại với nô tài là Ngọc chủ nhân thích ăn ngọt, cho nên thỉnh thoảng thường xuyên làm chút điểm tâm ngọt cho người dùng.”

“Tốt, còn tâm tình của nàng thế nào?”

“Nô tài có hỏi qua các tỳ nữ hầu hạ Ngọc chủ nhân, các nàng đều nói chủ nhân tình tình không tệ, thường ra hoa viên tản bộ, nếu không thì đi Tập Văn Các để đọc sách, trong đó có một nữ tỳ bẩm báo Ngọc chủ nhân nói mỗi ngày như thế thật thoải mái, nhưng vẫn có một ước ao được đi ra ngoài ngắm cảnh thưởng ngoạn.”

“Ừ.” Liễu Húc trầm ngâm trong chốc lát, rồi đứng lên thông thả bước ra khỏi đình trúc, “Đối với hạ nhân hầu hạ, nàng có từng đề cập qua không hài lòng với ai không?”

“Ngọc chủ nhân không có ý kiến gì ạ.”

“Tốt lắm, Thái Bình, nếu nàng chưa chọn được ai cụ thể, thì tỳ nữ bên người mỗi ngày cứ thay đổi người mới, cho đến khi nàng được vừa ý, còn nữa, phân phó với nhà bếp, bánh ngọt phải biết thay đổi, tránh cho nàng không chán ngán, người đi đến “quý nhân phố” một chuyến, mua ít bánh ngọt về cho nàng luân phiên dùng thử.” (Vivi: ta ganh tị, sao anh yêu chị thế T_T)

“Dạ, nô tài tuân lệnh.”

Liễu Húc thở dài ra một hơi, nhìn đám người đang bận rộn trước mắt – nhóm tân la điệp gieo trồng lần thứ hai đã nở hoa, hấn chiếu theo phương pháp của Nhuận Ngọc mà triển khai các thao tác, phân phó những người khác nghiêm chỉnh làm theo.

Hấn phải thừa nhận công việc này không chút nào dễ dàng, thật sự vô cùng bội phục kĩ năng của Nhuận Ngọc.

May thay mọi việc đã bắt đầu thuận lợi, hần chỉ cần ở một bên giám sát là được.

P/S : Part sau sẽ có màn gây căng hấp dẫn, mạch truyện từ đây bắt đầu sôi nổi lôi cuốn hơn rồi ^^

22. Chương 9.3

“Tình hình hiện tại ở phía Đông thế nào rồi?” Liễu Húc nhìn phía trước cất giọng hỏi.

“Hồi Cửu gia, người thu mua tân la diệp ở phía Đông thập phần hài lòng, họ rất mong chờ chuyển hàng lần sau.”

“Còn những món bốn vương cần thì thế nào?”

“Họ cũng đã giao đúng y hẹn.”

“Còn bên phía Sài tướng quân có nhắn gửi gì cho bốn vương không?”

“Sài tướng quân nhờ nô tài chuyển cáo đến Cửu gia, phía Đông hiện tại đã bình yên, Liễu phiên đã không còn bạo động nữa, thỉnh Cửu gia hãy yên tâm không cần lo lắng, ngài ấy đang sẵn sàng chờ hiệu lệnh của Cửu gia.”

“Tốt lắm.” Hần đứng lên đi qua đi lại trong đình trúc, “Còn bên thái tử thì sao? Có tin tức gì không?”

“Căn cứ theo những mật báo thái tử cũng đã bắt đầu có hành động, gần đây nhất là việc Tam gia, Tứ gia, và Ngũ gia thường xuyên lui tới phủ thái tử bí mật tọa đàm, chỉ sợ bọn họ đang bàn mưu tính kế gì đó, Cửu gia xin người hãy cẩn thận.”

“Hừ! Cũng tới lúc rồi, không đánh nhau thì sao còn hứng thú nữa chứ. Người nói xem có phải không, Thái Bình? Ha ha...” Hần vui vẻ nở nụ cười, ánh mắt tràn đầy sát khí.

Thái Bình trầm lặng, hạt giống chiến tranh đã đến lúc đâm chồi.

Tiếng cười ngưng bật, trên đầu Thái Bình văng vẳng một giọng nói –

“Tiếp tục chú ý mọi hành động của Thái tử, có gì bất biến lập tức báo cáo bốn vương; mặt khác đem một phong thư chuyển gấp cho Sài tướng quân, nói hần cứ kiên nhẫn chờ đợi, khi nào thời cơ chín mùi bốn vương ắt có hiệu lệnh, đến lúc đó đại quân của ta lập tức xuất phát, người đã nghe rõ hết chưa?”

“Tuân lệnh, nô tài đã rõ.”

Hần căn dặn nô tài xong lập tức xoay người bỏ đi.

“Ngọc chủ nhân, cẩn thận A – ”

Nhật Ngọc nhìn thấy bóng đen kia, trong nháy mắt theo trực giác lập tức né sang một bên, may mắn thoát được thanh đao đang chém tới.

Nam tử kia thấy mình đã đâm hụt vào không khí, liền xoay người lần nữa tấn công nàng.

“Trời ơi, cứu ta...A – ” Nàng lại kêu to.

Tuy nàng không có võ công, nhưng thân hình nhanh nhẹn, độ linh hoạt ứng biến cao, cho nên thoát được lần thứ hai cũng dễ dàng, chỉ khiến nàng mất hơi thở hổn hển, nhưng còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì nam tử kia lần này nhanh tay hơn tăng tốc độ gấp đôi đánh tới, cổ tay hần lật ngược lại, đường đao chéo nghiêng đi, nhìn lướt qua cũng biết hần hiển nhiên là người đã từng học võ.

Một nam tử võ nghệ tấn công một nữ nhân yếu ớt, kết quả thắng bại không cần nói cũng rõ ràng.

Soạt một tiếng, vai của nàng trúng ngay kiếm, xiêm áo lập tức rách bung, da thịt lộ cả ra ngoài, máu đỏ phun vọt.

Theo quán tính nàng lập tức đưa tay trái bịt kín vết thương, nhưng vẫn không kiềm lại được máu cứ tuôn ào ào, nàng đau đớn đến hoa đầu chóng mặt, nếu không phải tính tình cứng rắn bướng bỉnh chống chọi thì đã lăn ra đất ngất xỉu, nàng lấy sức đứng dậy, nhìn quanh quần bốn phía, Tú Hoa đâu? Nàng ta chạy đâu rồi?

Trừ bỏ trước mắt là tên nam nhân đang cố gắng giết nàng thì xung quanh không một bóng người.

Nàng ráng bình tĩnh, nén chịu cơn đau tra vấn hấn, “Vì sao ngươi lại muốn giết ta?”

Nam tử kia hung tàn đáp, “Muốn biết thì đi hỏi nam nhân của ngươi. Hấn mang đến thống khổ cho toàn bộ Trần gia của ta, ta muốn đem toàn bộ nỗi đau đó báo đáp lại cho hấn, giết ngươi là biện pháp tốt nhất.” Hấn lên ẩn nấp thân phận trong vương phủ đã lâu, tìm hiểu được kẻ thù coi trọng nhất là nữ tử này, cho nên tìm nàng làm mục tiêu là đúng nhất.

Nam nhân của nàng? Ấm chỉ Liễu Húc sao?

Trong đầu nàng còn đang nghĩ ngợi, thì kiếm của người kia lại vút tới, nàng biết giờ phút này chỉ có thể liều mạng với hấn, nếu không ngày này năm sau chính là đám giỗ của mình.

Nàng loạng choạng bỏ chạy, vụn vẹo thân hình, nhưng vết thương trên vai không ngừng rên buốt làm tốc độ chậm hẳn, nam tử kia nhanh chóng tóm được tay phải của nàng lôi kéo tới gần hấn, làm cho miệng vết thương từ đó càng nứt rộng thêm ra, khiến nàng không nhịn nổi bật lên tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Nàng muốn thoát khỏi hấn, nhưng trước sau giây giũa mãi vẫn không được, cứ như vậy, nàng đành cam phận làm miếng mồi béo bở trong tay hấn.

Nam tử kia dùng sức giữ chặt lấy nàng, hạ thanh đao xuống một lần nữa, lập tức mũi nhọn đâm thẳng vào lồng ngực nàng.

Không gian thời gian như hoàn toàn sụp đổ, nàng chỉ thấy được ánh sáng lóe lên từ chuôi đao, rồi lại nhanh chóng cắm vào ngực của nàng; ngay cả cất tiếng kêu la nàng cũng không còn sức lực, nàng nhanh chóng ngất đi ngã xoài trên mặt đất.

Nàng thở hổn hển đau đến thấu tận xương tủy, vết thương ở vai lan rộng tới ngực làm đầu óc nàng trở nên ngày càng mơ hồ, nàng rằng cả đời này chưa từng trải qua lần nào đau đớn đến như thế.

Ngay lúc nàng đang muốn buông bỏ ý thức thì một tiếng gầm lên giận dữ vang vọng bên tai –

“Nhuận Ngọc!”

Là Liễu Húc?

Đồ chết tiệt! Điều là do hấn báo hại, nếu hấn không gây hại đến cho người khác thì người ta đã không tìm đến nàng mà báo thù.

Vì sao mà nam nhân làm sai sự thì nữ nhân luôn là người phải gánh vác chứ? Hai mi mắt của nàng dần khép lại, trước lúc đó nàng còn thấy được lơ mơ hình ảnh Liễu Húc cùng người nọ giao đấu, tựa hồ như nghe được người kia hét lên một tiếng thảm thiết, rồi sau đó....sau đó cái gì nàng cũng không còn biết nữa.

Liễu Húc đánh nhau cùng nam tử kia, trong thoáng chốc đã cướp được đao của hấn, lật ngược hướng đến cổ họng chém ngọt một đường, người nọ chỉ ôm được cổ, về mặt ngạc nhiên không tin nổi, lùi về sau vài bước, ngã lăn ra đất chết đi.

Hấn chẳng buồn để mắt tới tên kia, vội vàng chạy đến bên Nhuận Ngọc.

Thấy gương mặt nàng không còn chút máu, hai mắt hoàn toàn nhắm chặt, hấn nhất thời cảm thấy thân thể mình cũng trở nên lạnh giá, liên tục lay gọi nàng, “Nhuận Ngọc, Nhuận Ngọc.”

Nhưng nàng không hề có chút phản ứng.

Cả đời này của hấn chưa từng bối rối đến thế, vừa liếc mắt lên bắt gặp ngay một tiểu tỳ nữ trốn trong bụi rậm run rẩy, hấn cất giọng quát to, “Người tránh ở đó làm gì hả? Nhanh đi tìm thầy thuốc về đây cho bổn vương, nếu còn ngồi ngây ngốc như tảng đá ở đó nữa bổn vương nhất định sẽ giết người lập tức, nghe thấy không hả? Còn không mau đi?”

Tú Hoa té chạy ra khỏi lùm cây, nhanh chóng thông báo cho những người khác, sau đó liền ra khỏi phủ mời đại phu.

23. Chương 10.1

Liễu Húc cẩn thận ôm lấy thân thể của nàng, loay hoay tìm kiếm một căn phòng gần đó, nhẹ nhàng mang nàng đặt trên giường, con dao còn cắm trên ngực làm vết thương không ngừng rỉ máu khiến ai nhìn cũng phải khiếp sợ, hấn kiểm không được khê ghé đầu sát gần dò xét hơi thở của nàng.

A, vẫn còn hơi thở thoi thóp! Đến lúc này hấn mới có thể thở phào một chút.

Các nhóm nô bộc nhận được tin tức cấp báo lập tức chạy lại đây, hấn vừa nhìn thấy bọn họ đã gằm lên giận dữ -

“Đại phu đâu? Ta đã bảo các người thỉnh đại phu tới đây. Ngu ngốc, một đám ăn hại, các người chạy hết đến đây để làm gì? Xem nào nhiệt sao?”

Mấy tên nô tài liên can bị quát lớn khiến kinh hồn bạt vía, vội vàng quỳ cả xuống đất, miệng lắp bắp không nên lời, “Là lỗi của nô tài.... Là lỗi của nô tài....”

Liễu Húc chỉ cảm thấy trước mắt tất cả như hóa đen, thiếu chút nữa cả hấn cũng ngã xuống, đột nhiên từ phía sau truyền đến một thanh âm yếu ớt, hấn vội xoay người đến bên giường, “Nhuận Ngọc.... Nhuận Ngọc...”

Nàng cố sức mở mắt ra nhìn hấn, miệng bập bẹ nói “Ta....ta...”

“Đừng nói nữa, hãy cố chịu đựng, ráng chút nữa thôi, ta xin nàng.” Hấn nắm chặt tay nàng nài nỉ.

“Ta.... Ta sợ bản thân... không chống được....”

“Nói bậy!” Nỗi sợ hãi như một cơn hồng thủy tràn ngập hết lý trí của hấn, hấn lập tức quyết định không chần chừ nữa, hấn phong bế lại mấy huyệt đạo chính trên ngực nàng, tay cầm chặt chuôi dao, nhìn nàng an ủi, “Kiên nhẫn chịu một chút.” Sau đó dùng lực kéo thật mạnh, đem con dao rút ra khỏi người nàng.

Trong thoáng chốc, máu tươi bắn đầy gương mặt và quần áo của hấn, Nhuận Ngọc thét lên một tiếng đau đớn thảm thiết, rồi liền rơi vào hôn mê.

Liễu Húc xé một vạt áo, buộc chặt lại miệng vết thương của nàng, rồi quay đầu lại hét lớn, “Đại phu đâu? Còn chưa tới nữa sao?”

Như nghe được tiếng gào thét của hấn, một lão già vội vàng xuất hiện trước cửa phòng, miệng hô vang, “Đến đây, đã đến đây.” Hấn chạy đến bên giường, nhận ra động tác vừa rồi của Liễu Húc kinh ngạc hỏi, “Ngài....rút dao rồi sao?” Gần như không do dự nữa, hấn lấy một viên ngưng huyết đan bỏ vào miệng bệnh nhân đang nằm trên giường (ngưng huyết đan : thuốc cầm máu ý mà =”=)

“Thỉnh Cữu gia lui ra một chút, tiểu nhân muốn xem rõ thương thế của nàng.”

Liễu Húc nghiêng người tránh sang một bên, đại phu quan sát tình trạng – miệng vết thương đã dần ngừng chảy máu, chủ yếu là nhờ phong bế các huyệt đạo trên ngực cộng thêm tác dụng của ngưng huyết đan, nhưng có vẻ màu của máu đổ ra có gì đó không đúng lắm...

Đại phu xem xét gần nửa ngày mà vẫn trầm mặc không nói lời nào.

Liễu Húc nhin không được lạnh lùng nói, “Bổn vương không phải mời người đến đây để diễn trò câm điếc.”

Đại phu vội vàng khom lưng bẩm báo, “Cữu gia, cô nương này máu đã đông lại, ngừng chảy, nhưng mà....máu lại hóa đen, chỉ sợ là....”

Có độc? Ý nghĩ này lập tức hiện lên trong đầu, hấn cực kì hoảng sợ, lập tức lại bên cạnh nàng xem xét, quả nhiên nhìn thấy máu trên miệng vết thương đã đông lại, chỉ thấy những vết máu khô đen xỉn bao quanh, chỉ sơ đã biết đó là hiện tượng trúng độc – mới vừa rồi hấn quá bối rối nên không hề chú ý đến điểm này.

“Là loại độc gì?” Hấn trầm giọng hỏi.

“Xin cho tiểu nhân xem qua thanh đoản đao kia.” Đại phu yêu cầu.

Hấn đem đao đưa cho đại phu.

Chỉ thấy đại phu kia cẩn thận nghiên cứu tới lui thanh đao, rồi lại đưa sát mũi người người, tiếp theo lại bắt mạch của nàng, suy nghĩ một chút mới đáp, “Cửu gia, nàng đã trúng phải ‘phượng hoàng sát’”.

“Phượng hoàng sát?” Hấn đã từng có nghe nói qua, đây là một loại độc xuất xứ từ giang hồ.

“Loại này độc tính rất mạnh, vừa vào cơ thể liền lập tức phát tán toàn thân, cuối cùng khi độc khí công tâm, thấm sâu vào lục phủ ngũ tạng, thì e rằng tính mạng của vị cô nương này sớm muộn...”

“Vậy có giải được hay không?” Giọng nói của hấn lạnh như băng tuyết.

“Không có, nhưng mà có một loại thảo dược có thể khắc chế được loại độc này, đem độc tính tạm thời đè nén lại, chỉ tiếc loại này đã bị triều đình nghiêm cấm lưu trữ, chỉ trong hoàng cung mới được quyền gieo trồng.”

“Tân la diệp?”

“Đúng thế, chính là tân la diệp, độc tính của nó cũng không kém, nhưng lại khắc chế được phượng hoàng sát, mặt khác bên trong nó còn chứa một lượng chất gây mê có thể kiềm chế được cơn đau, , chỉ là.... loại thảo dược đó tính năng rất mạnh, không biết cơ thể cô nương này có thể chịu nổi được không? Còn nữa, cho dù có hiệu quả thật sự, nhưng nếu dùng lâu ngày sẽ khiến người đâm ra nghiện, cuối cùng dẫn đến cơ thể suy kiệt, chuyện này mạo hiểm rất lớn a.”

“Dùng tân la diệp có thể tiêu trừ được hết độc tính của phượng hoàng sát sao?”

“Không được, tiểu nhân đã có nói qua rồi, cũng chỉ có thể khắc chế tạm thời, không thể giải được hết, cho nên cô nương này...” Đại phu không dám nói thêm nữa.

Lời nói này ý nghĩa đã thực quá rõ ràng – cả hai bên đều là tử lộ cả.

“Tuy rằng như thế nhưng hiện tại chỉ có còn con đường này là cách khả thi duy nhất phải không?” Sắc mặt Liễu Húc cực kì khó coi, không thể tưởng tượng được, hấn đường đường là một đại Vương gia, cũng từng tung hoành nơi sa trường hiểm ác, lại có thể lâm vào cảnh khốn khó như ngày hôm nay.

Đại phu cúi thấp đầu không dám lên tiếng.

“Được rồi người có thể đi, người đâu, hãy lấy ba lượng vàng thưởng cho hấn, lập tức dẫn hấn đi lĩnh.”

Đại phu cáo lui ra, hấn lại ra lệnh cho tốp thuộc hạ còn lại đi nốt, chỉ lưu lại mỗi tì nữ Tú Hoa.

Nàng ta đang quỳ dưới đất, toàn thân run rẩy.

“Người thật là một kẻ nô tỳ thất trách, chủ nhân lâm nạn, người sao có thể trốn đi như thế hả?” Từng câu từng chữ bật ra từ đầu lưỡi hấn.

“Không.... Không.... Không phải, nô tì chỉ là.... chỉ là....” Nàng ta sợ tới mức nói năng lung tung lộn xộn.

“Bốn vương không thích nghe những lời dối trá biện bạch của người, người là tỳ nữ của nàng, phải xử lý ra sao để sau này nàng tự mình quyết định, nếu nàng muốn người chết.... Hừ, cũng đừng trách bốn vương không khách khí mà thẳng tay. Hiện tại tạm thời lưu lại cái mạng nhỏ hèn hạ của người, đứng lên đi.” Hấn lạnh lùng ra lệnh.

“Nô tỳ tạ ơn vương gia ân điển.” Nàng ta dập đầu liên tục, lão đảo cả người, suýt nữa không vững ngã nhào trên đất.

“Bây giờ người đi chuẩn bị một chậu nước và mấy cái khăn sạch đến đây.”

“Tuân lệnh, nô tỳ linh mệnh.” Nàng ta vừa đáp lời vội vội vàng vàng chạy đi ngay.

Rất nhanh sau đó, nàng ta liền bung vào một chậu nước ấm, trên vai vắt mấy chiếc khăn trắng sạch.

Hắn dịu dàng lau sạch vết thương của Nhuận Ngọc, phát hiện ra máu của nàng ngày càng đen sẫm lại, tim hắn càng đập nhanh lo sợ, hắn nhanh chóng băng bó lại cho nàng, rồi nhìn về phía Tú Hoa ra lệnh, “Giờ người ở đây chăm sóc canh chừng nàng, bốn vương có chút việc phải rời đi gấp, lập tức sẽ trở về ngay; nếu có điều gì sơ xuất ảnh hưởng đến nàng, bốn vương nhất định sẽ chôn người theo cùng. Nghe thấy không hả?” Từng câu từng lời đều nghiêm túc, sát khí khiến người ta sợ sệt.

“Dạ, nô tỳ không dám khinh xuất đâu ạ.” Tú Hoa vội quỳ xuống nói.

Kế tiếp, Liễu Húc liền quay người đi.

24. Chương 10.2

Nhuận Ngọc yếu ớt tỉnh dậy, vết thương trên ngực làm các dây thần kinh của nàng căng lên khó chịu – đúng rồi, nàng bị đâm, khó trách lại cảm thấy đau đến vậy.

Tầm mắt của nàng bắt đầu mơ màng hướng nhìn xung quanh, điều đầu tiên nàng nhận rõ được chính là một gương mặt hốc hác muôn phần lo lắng – chính là hắn, Liễu Húc.

“Nàng cuối cùng cũng tỉnh lại rồi, uống thứ này đi, nàng còn yếu phải uống nó một chút mới tỉnh táo lại được.”

Thanh âm của hắn cứ quanh quẩn bên tai nàng, nhưng lại mang cảm giác dường như nó xa vời mơ hồ vang vọng từ phía xa chân trời vậy, lúc này, sống mũi chợt dâng lên một vị cay cay quen thuộc, “Đây là mùi vị gì hả?” Nàng yếu ớt lên tiếng hỏi.

“Nàng đã quên rồi sao? Đây chính là thứ nàng vừa trồng được gần đây mà.”

Loại thực vật trồng gần đây? Chẳng lẽ lại là....Nàng ngậy ngốc nhìn hắn.

Hắn an vị bên cạnh giường nàng, tay bưng một chén thuốc vừa sắc còn nóng hổi, mùi hương kia truyền tới chính từ chén thuốc này, “Đến đây, Nhuận Ngọc, vừa tỉnh lại phải nên ngoan ngoan uống thuốc.” Cánh tay mạnh mẽ của hắn nhẹ nhàng đỡ dậy thân hình mảnh mai của nàng, cố hết sức không đụng đến vết thương kia.

Nhưng mà thật rất khó làm được điều đó.

Nàng bị đau phải thét lên một tiếng thảm thiết – trừ bỏ vết thương chí mạng trên ngực nàng, một bên vai phải còn bị thương không nhẹ, chỉ cần một chút di động đã kéo rách toạc miệng vết thương.

Thật vất vả lắm mới ngồi dậy được tựa vào đầu giường, nàng nhìn thoáng qua một lần đã thấy vết thương được băng bó rất kĩ lưỡng.

Liễu Húc đem chén thuốc đưa đến gần miệng nàng, ôn nhu nói, “Uống hết đi Nhuận Ngọc.”

Nàng nhìn chăm chăm vào thứ chất lỏng màu nâu trong chén.

“Nhanh uống hết đi, thứ này có thể cứu được mạng của nàng.” Hắn thúc giục.

Nàng trông thấy thần sắc vừa lo lắng vừa vội vã của hắn, hiểu được chén được này nếu uống vào không biết có xảy ra chuyện gì không? Trong đầu vừa hiện lên ý nghi hoặc này nàng đã vội bật cười – tình trạng bây giờ của nàng đã gần như mất đi nửa cái mạng, nếu hắn thật muốn hại nàng, thì chẳng phải là chỉ cần bỏ mặc không quan tâm đến là đã xong rồi sao?

Sớm muộn gì nàng cũng sẽ đi gặp Diêm vương, hắn hà tất khổ tâm sắc thuốc dâng đến tận nơi thế kia. Tân la diệp có đặc tính gì kia chứ? Nàng mặc kệ, cứ theo lời hắn là được, rồi bê chén lên uống hết một hơi.

Liễu Húc vẫn kiên nhẫn quan sát từng phản ứng của nàng.

Uống xong thuốc, nàng cảm thấy trong bụng sôi sục tỏa nhiệt nóng đến khổ sở, cơn nóng vừa qua đi, hàn khí lại xông tới, toàn thân trở nên run rẩy, cứ như vậy, nóng lạnh luân phiên hành hạ cơ thể nàng.

Một loại cảm giác khó chịu truyền đến, ban đầu chỉ là một chút, về sau cảm giác này không ngừng tăng cao, liên tục liên tục...

Rốt cuộc thân thể nàng không còn chịu đựng được nữa!

“A – ” Tiếng kêu thê lương cơ hồ vang đến bật tung cả nóc nhà, thân thể nàng không ngừng run rẩy, hơi thở trở nên dồn dập, tay chân vùng vẫy giãy đạp khua múa tứ tung, vết thương trên người hé miệng chảy máu trở lại, trong nháy mắt mảnh vải trắng băng bó đã nhuộm thành đỏ tươi.

Tiếng hét chói tai vẫn không ngừng, Liễu Húc dùng thân hình to lớn của hắn cố gắng áp chế nàng, nỗi đau khổ trong lòng hắn có hơn chứ không hề kém, chỉ hận người đang kêu gào kia không phải là chính mình.

Tình trạng cứ như vậy kéo dài mãi như đã trải qua khoảng thời gian cả gần tám trăm năm, cuối cùng nàng cũng dừng lại các động tác điên loạn của mình, gương mặt đỏ hồng tỏa nhiệt mồ hôi tuôn như suối, hơi thở dồn dập gấp gáp, nằm uể oải trên giường.

Tại sao có thể như vậy? Rốt cuộc sao lại thế này? Thiếu chút nữa nàng đau đớn đến mức tắt thở, nàng muốn bóp chặt cổ hắn để hỏi hắn đã bỏ thứ quý quái gì vào bát được kia mà lại hành hạ nàng đến thế, hiệu quả của nó sao lại mãnh liệt đến như thế? Nàng liền chăm chăm nhìn về phía hắn, nhưng bất chợt trở nên ngậm ngẩn –

Hắn nhào người sát gần nàng, mắt chăm chú quan sát nàng – khuôn mặt cũng đỏ đầy mồ hôi như nàng, chỉ có một điểm bất đồng, chính là mắt của hắn xuất hiện những giọt lệ trong suốt.

Hắn đang khóc sao? Nàng không tin được liền nháy mắt mấy cái, “Cửu gia, người....người đang khóc sao?” Giọng nàng rất nhỏ, lí nhí cẩn trọng từ ngữ, cố gắng không làm tổn thương lòng tự trọng của một nam nhân như hắn.

“Đúng vậy, bốn vương đang khóc.” Hắn thẳng thắn thừa nhận, tuyệt đối không sợ nàng biết được điều đó.

“Người... người làm sao lại khóc như thế? Ta cũng chưa khóc, người khóc cái gì chứ? Chưa nói tới người đường đường là một Vương gia, khóc thành như vậy không sợ mất mặt sao?” Nàng kêu lên mấy tiếng – có lẽ chén thuốc vừa rồi có chút tác dụng, nàng hồi phục lại được vài phần sức lực.

“Bốn vương chính là đau lòng vì nàng, nàng có hiểu không hả? Nói ra thì hoàng triều này không có thể chế nào quy định là một Vương gia thì không có quyền khóc.” Hắn không ngừng rơi lệ, phản bác như một đứa trẻ con.

Nàng nhất thời nghẹn lời, “đàn ông có thể bị bắn chứ không được rơi lệ”, những lời như thế này có lẽ không hề tồn tại ở quốc gia này, nhưng mà một nam nhân ngồi đối diện trước mặt, có thể vì nàng mà thương tâm, mà thống khổ đến như vậy, nếu nói không động lòng thì chỉ là gạt người.

Trong lòng nàng cảm thấy thật ấm áp, thật dễ chịu.

“Nàng có còn không thoải mái chỗ nào không? Có không hả?” Hắn dịu dàng hỏi.

Kì thật khi hắn thấy bộ dáng ướt đầm mồ hôi của nàng, đã biết được tân la diệp hiện tại tạm thời đã khắc chế độc tính của phượng hoàng sát, nhưng chuyện này có thể xem là đã đối phó được, tảng đá lớn trong lòng hắn cuối cùng mới hạ xuống được.

Nàng lắc đầu, bây giờ nàng quả thật thoải mái hơn nhiều, “Rốt cuộc chén thuốc kia là...”

“Nàng bị trúng độc.” Hắn đem toàn bộ sự thật nói ra, một phần cũng không hề giấu giếm.

“Ta sẽ phải chết sao?”

“Nhất định sẽ không.” Ngữ khí đầy kiên quyết.

“Nhưng mà tân la diệp và phượng hoàng sát đều rất nguy hiểm...”

Hắn lấy ngón tay chặn nơi bờ môi nàng, nhấn mạnh khẳng định, “Nàng chỉ cần tin tưởng ở ta, ta nhất định không để cho nàng phải chết. Nàng đã quên rồi sao? Bốn vương đã từng nói qua, hễ bất kì thứ gì bốn vương muốn thì phải lấy được tới tay, tuyệt đối không cho phép người khác đoạt lấy, cũng không cho nó tự động mọc chân biến đi; nàng đừng nghĩ có thể rời khỏi ta, đừng mơ tưởng nữa, bốn vương tuyệt đối, tuyệt đối cả đời quấn chặt lấy nàng, nàng không bao giờ có thể chạy trốn được.”

Nếu là trong quá khứ nghe được những lời này của hắn, nàng chỉ cảm thấy sờn da nổi gai tóc, nhưng hiện tại vừa nghe xong, tự dưng chợt có chút rung động, “Tại sao chàng lại phải khổ sở chấp nhất như vậy? Đối với ta quan tâm đến thế để làm gì....” Giọng nàng nức nở.

“Bởi vì ta yêu nàng! Nàng hãy sờ trước ngực của ta để nhận thật rõ, tim này đang đập là vì nàng, mạng này tồn tại cũng vì nàng, đời này kiếp này ta chỉ cần một mình nàng mà thôi. Mặc kệ nàng chấp nhận cũng được, không cũng được, bốn vương đã trao ra cảm tình này thì nhất định phải lấy được hồi báo, nếu nàng vẫn vọng tưởng trốn đi, phản bội bốn vương, thì ta sẽ không chịu nổi được đả kích này.”

Nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ lồng ngực của hắn, tránh né đôi mắt xanh lục nồng đậm tình ý kia, cất giọng khàn khàn, “Cứu gia, ta... ta không biết, thật sự ta...”

Nàng không biết phải nên đáp lại lời kia thế nào, chẳng lẽ nàng thật muốn buông bỏ tất cả trở về cố hương, nơi này không còn chút gì níu kéo được nàng sao?

Liễu Húc đem gương mặt tuần tú của hắn vùi vào sau chiếc gáy thon thon của nàng, “Nhuận Ngọc à Nhuận Ngọc, bốn vương không hiểu sao nàng lại có thể mị hoặc được ta như thế, có thể làm cho ta toàn tâm toàn ý một lòng với nàng, vậy còn nàng thì sao? Lòng của nàng đang để ở đâu chứ.... Bốn vương không thể...tuyệt đối không bao giờ để nàng ra đi. Nàng vĩnh viễn phải thuộc về một mình ta mà thôi.” Dứt lời, hắn kín đáo di chuyển đến bên vành tai nàng, nhẹ nhàng mút lấy.

Thân thể của nàng không khỏi run lên, đồng thời trong lòng cũng tràn ngập đầy hoang mang – nàng nên làm cái gì bây giờ? Làm thế nào bây giờ...

P/S : Đã sửa lại cách xưng hô ạ >.

25. Chương 11

“Nhuận Ngọc, tỉnh tỉnh lại, mau tỉnh dậy ăn sáng.”

“Ừm...” – nàng không nhúc nhích vẫn tiếp tục ngủ say.

“Nhuận Ngọc, đừng ngủ nữa, ăn một chút gì đi.”

Ồn ào chết được, nàng trở mình quay vào bên trong tiếp tục ngủ.

“Nhuận Ngọc, nếu còn không mau tỉnh đừng trách bốn vương không khách khí nha.”

Đột nhiên đôi môi mềm mại như cánh hoa bị một vật gì đó phủ lên, nhưng lại tạo một cảm giác ấm nóng, đặc biệt dịu dàng, tiếp theo đó lại cảm nhận được có vật gì đó chậm chậm cọ xát vui đùa mơn trớn trên thân thể nàng, với tinh thần còn u mê chưa tỉnh táo, bản năng nàng cũng bắt đầu đáp lại những hành động kia, thoáng chốc nhiệt độ toàn thân đã bùng bùng, miêng đắng lưỡi khô hơn, hơi thở dần trở nên gấp gáp....

Không, không đúng, phải nói là hoàn toàn không thể thở nổi...

Nàng bỗng mở to mắt ra, đối diện là đôi mắt xanh lục quen thuộc, “Không – mau buông ra...” Nàng cố gắng đẩy hắn thật mạnh, chỉ tiếc thân mang trọng thương, có lòng nhưng không sức, không thể như ý muốn.

Hai người hôn nhau một hồi thật lâu thì Liễu Húc mới thỏa mãn mà buông nàng ra, lúc này khuôn mặt của nàng hoàn toàn ửng hồng.

“Chàng... chàng thật quá đáng.” Nàng nằm trên giường mà mắt nhắm, âm thanh mềm mại yếu ớt vô lực, làm cho người nghe chẳng những không có chút cảm giác bị mắng, mà lời nói đó như nảy sinh thêm mị lực nâng cao dự vọng khao khát mãnh liệt của hắn.

“Nếu không làm như vậy thì làm sao nàng có thể lập tức tỉnh dậy.” Hắn không chút nào hổ thẹn, ngược lại còn cười cười nhìn nàng, trên miệng hắn còn vương lại một chút mùi riêng biệt của nàng, hắn chẳng suy nghĩ chừa đầu lưỡi ra liếm liếm, cứ thế như đang liếm những mảnh vụn sót lại của một món điểm tâm ngọt lịm.

Khuôn mặt của nàng càng đỏ hơn, không nhận được liền mắng thêm, “Thật là không biết xấu hổ mà.” Nhưng mặt không ẩn hiện chút tức giận nào, ngược lại càng toát ra nhiều nét lười cuốn hấp dẫn.

Liều Húc nhìn thấy bộ dạng dễ thương của nàng, bụng dưới càng trở nên xôn xao sôi sục, dự vọng ham muốn nàng càng dữ dội, chỉ e ngại một điều trên người nàng còn mang nhiều thương tích, hiện tại không phải thời điểm thích hợp, đành phải cố gắng kiềm chế bản thân.

Hắn hít một hơi thật sâu rồi nói, “Thân thể của nàng còn yếu ớt, cần phải dùng bữa đúng giờ, không thể cứ nằm suốt một chỗ như thế, đứng lên đi nào, đừng tham ngủ nữa.” Nói xong, hắn luồn một tay qua thân mình nàng, đỡ nàng ngồi thẳng dậy.

Nàng nương vào lực hắn đưa đến mà ngồi dậy, thở nhẹ mệt mỏi nói, “Ta đã ngủ lâu rồi sao?”

“Nàng đã ngủ 3 ngày rồi.”

“3 ngày? Lâu như vậy rồi à?” Nàng kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, ba ngày vừa qua nàng không có một chút gì vào bụng, hiện tại có phải cảm thấy đói rồi không?” Hắn thấy nàng mê man đã lâu vẫn không hề có dấu hiệu tỉnh dậy, trong lòng vô cùng lo lắng không biết có phải thân thể nàng có gì khác thường hay không, cho nên quyết định phải lay nàng tỉnh dậy.

“A, tựa hồ có chút đói bụng a.” Tuy rằng trước sau mê man bất tỉnh, nhưng dù sao vẫn không có được hạt cơm nào, nên vẫn cảm thấy đói.

Hắn nở nụ cười thật tươi, liền đi đến bàn bưng đến một chén cháo thịt, rồi trở về lại bên giường.

“Nàng đã lâu rồi chưa ăn gì, trước hết hãy ăn một chén cháo nhỏ cho ấm lòng.” Nói xong, hắn liền múc một muỗng cháo nhỏ đưa đến bên miệng nàng.

Nàng có chút xấu hổ, “Cửu gia, ta có thể tự mình ăn được, không cần làm phiền đến chàng...”

Hắn lên tiếng phản đối, “Nàng đang nói bậy bạ gì đó hả? Trên người nàng đang mang thương thế, làm sao có thể tự mình vận động? Sở đến cầm bát cháo tay cũng không có sức! Đừng khách khí nữa, mau há mồm ra nào!” Thái độ hắn vô cùng kiên quyết.

Không biết vì sao nàng dường như đã quen với thói bá đạo của hắn, nên y theo lời liền mở miệng, nuốt vào muỗng cháo đang gần bên.

“Ấn, ăn thật ngon.” Đôi môi đỏ mọng cong lên, tham lam muốn ăn thêm nữa.

Hắn tiếp tục đút từng muỗng nữa cho nàng.

Miệng nàng vừa ăn vừa nói, “Cửu gia, chàng không cảm thấy phiền toái ư? Nếu thương thế của ta mãi mãi vẫn như thế không biến chuyển, không lẽ chàng vẫn chăm sóc ta như vậy sao?”

Miệng vết thương trên ngực nàng vẫn được băng bó bằng vải trắng như cũ, thỉnh thoảng lại rỉ máu đỏ, đã trải qua ba ngày dài mà vết thương ấy vẫn chưa khép lại, có thể thấy được độc tính trong người nàng mạnh đến bao nhiêu.

“Đúng vậy.”

“Ta không tin.” Nàng có chút tức giận, miệng tuy vẫn nói rằng không tin, nhưng trong lòng lại cao hứng vì câu trả lời của hắn.

Hắn dứt một miếng cháo nữa vào miệng nàng, “Nhuận Ngọc, nàng chắc chắn sẽ tốt hơn, bốn vương cam đoan điều đó với nàng, nếu như nàng vẫn không tin thì ta có thể thề.”

“Chàng định thề cái gì?”

“Trời ở trên cao, ta là Liễu Húc, con thứ chín của đương kim hoàng thượng, nay xin lập lời thề, nếu thương thế của Nhuận Ngọc ngày càng trở nên nghiêm trọng, không tránh khỏi kiếp nạn này mà hồn quy địa phủ, thì bản thân ta cũng sẽ tự kết liễu, đi theo cùng vong hồn của nàng, dù có phải lên thiên đình hay xuống địa phủ, tuyệt đối không do dự.”

“Nói hươu nói vượn! Không ai bắt chàng phải thề độc như thế, thu hồi lại. Mau thu hồi lại, ta nhất quyết không tiếp nhận những lời này.” Nàng bực tức nói.

Hắn điên rồi! Sao lại có thể nguyện rửa chính mình như thế!

Hắn buông chén cháo xuống, nhìn gương mặt tức giận của nàng, bình tĩnh nói, “Nhuận Ngọc, nàng có muốn trốn cũng không thoát, bốn vương nhất định không buông tha nàng, cho dù nàng có dui mù, què quặt, hoặc là hoàn toàn biến đổi khác hẳn, bốn vương cũng chỉ cần một mình nàng, cho nên nàng đừng hi vọng bỏ đi nữa. Nàng không thể rời xa ta, cho dù bất kì việc gì từ trên trời xuống đất, bốn vương nhất định đều phải làm được.”

Nàng ghen lời nửa ngày mới thở dài, nói: “Một kẻ quá cố chấp cũng không phải là chuyện tốt.” Gió thoảng mây trôi không phải tốt sao? Không liên quan cũng chẳng can hệ, cũng không hề có gánh nặng.

“Cố chấp? Tính cách này của bốn vương có lẽ được di truyền từ mẫu thân.”

“Mẫu thân của chàng? Chàng đã từng đề cập đến là bà đã qua đời.”

“Ân, khi ta được 7 tuổi thì bà đã treo cổ tự sát.” Mắt hắn thoáng một chút chua xót, còn lại chỉ là oán hận.

“Chàng không cần nhắc lại chuyện đau lòng này.” Nàng có thể cảm nhận được sự bi ai của hắn, nên nhẹ giọng khuyên bảo.

Hắn dường như không nghe thấy, vẫn tiếp tục nói, “Bà ấy tự sát là bởi vì quá cố chấp níu kéo lấy tình yêu trọn vẹn của phụ hoàng, đáng tiếc rằng phụ hoàng không thương bà, không chỉ sủng ái một mình bà, cho nên vì trả thù, nên bà mới chọn con đường kia! Thực buồn cười đúng không? Còn ta đây thì sao? Ta đối với bà không có chút ý nghĩa gì à? Khi đó ta chỉ mới tròn 7 tuổi, một tiểu oa nhi sao có thể chấp nhận được sự thật đau đớn này? Nhưng xem ra bà ấy không thêm để ý đến ta, bà tuyệt đối không để ý đến ta, cho nên bà chọn tự sát chứ không chọn đưa con này.” Ánh mắt cùng ngữ khí của hắn hết sức căm hờn.

“Vậy phụ hoàng của chàng thì sao? Chẳng lẽ ông ấy không hề an ủi chàng hay sao?” Nàng nhin không được cất tiếng hỏi.

Nhắc tới phụ hoàng, vẻ mặt hắn trong nháy mắt càng trở nên dữ tợn, “Ông ta? Hừ, căn bản ông ta không xứng đáng làm phụ thân người khác. Ông ta còn không nhớ đến mình từng có một đứa con là ta; nhớ hồi ta tròn 10 tuổi bị nhiễm bệnh thiên hoa*, ông ta liền sai người ném ta thẳng vào lãnh cung, để mặc cho ta tự sinh tự diệt, nguyên nhân chỉ vì ông ta sợ bị truyền nhiễm, có buồn cười không chứ? Tuy ta mất đi một người cha vô trách nhiệm như ông ta, nhưng may mắn có được mấy cung nữ và thái giám trung thành tương trợ, nếu không ta cũng không sống được đến bây giờ.” (bệnh thiên hoa : bệnh đậu mùa)

“Chờ cho đến khi ta lớn thêm một chút, chỉ cần ta lỡ miệng nói sai một chút phật ý, nếu mùa hè sẽ chịu đòn roi đánh phạt, mùa đông thì sẽ phải trằm mình trong nước ao giá buốt, hoàn toàn không hề đối đãi với ta với tư cách là một hoàng tử; sau khi lớn lên, ông ta liền biến ta trở thành một công cụ cho mình, một công cụ vô cùng hữu dụng! Đem ta ném ra chiến trường phía đông, tuy nói rằng một trong những nguyên nhân là do hoàng huynh châm ngòi, nhưng ông ta thân là Hoàng thượng, chẳng lẽ không thể tự mình làm chủ sao? Ta...”

Hắn còn muốn nói tiếp nữa, nhưng nàng đã vội bịt miệng hắn lại.

“Đừng nói nữa, ta van xin chàng.” Nàng nhìn gương mặt hắn không ngừng biến đổi, rõ ràng cảm nhận được, hắn đối với mẫu thân là oán, đối với phụ thân là hận.

Ngẫm kĩ lại, một đứa trẻ nhỏ đã phải mất đi mẫu thân, phụ thân lại không ngó ngàng, thương yêu, thêm vào đó là những mưu mô chước quỷ thâm sâu khó dò nơi cung đình, sống còn được cũng không phải là dễ dàng.

Khó trách được khi mới lần đầu gặp gỡ, hần thoạt nhìn là một kẻ lãnh tuyết như băng.

Hần kéo tay nàng nắm chặt trong lòng bàn tay mình, thanh âm biến đổi ôn hòa, “Nhưng nàng thì khác a! Nhuận Ngọc, nàng ngây thơ, thuần khiết, ta ở chung một chỗ với nàng cảm thấy thật thoải mái, cho dù trong lòng ta có oán, có hận, thì lập tức cũng sẽ hóa thành hư ảo; nàng làm cho ta cảm thấy được ông trời thực chất đối xử với ta cũng không tệ bạc, hần đã đem nàng đưa đến trước mặt ta, để cho cuộc sống của ta thêm thanh thản, nàng có biết rằng nàng quan trọng với ta đến thế nào không? Cho nên nàng đừng vọng tưởng sẽ rời khỏi được ta, nếu như ta không có được nàng, thì nàng có biết ta sẽ gây ra những chuyện gì không?”

Nàng không lên tiếng trả lời, chỉ là bình tĩnh lắng nghe hần.

“Ta sẽ giết Thái Bình, giết sạch tất cả những nô tỳ từng hầu hạ nàng, nhất là cái kẻ gọi là Tú Hoa kia, vì nàng, ta chuyện gì cũng có thể làm được.” Trong miệng của hần mặc dù toàn phun ra những lời lẽ độc ác, nhưng sâu trong đáy mắt chứa đựng nhu tình nồng đậm.

“Nếu như ta lựa chọn tự sát thì sao?”

“Thế thì càng bất tiện toái, ta chỉ cần đem dao kề cổ, xoẹt một cái, sẽ lập tức theo nàng lên đường rồi đi; bây giờ như thế, sau này cũng như thế, chúng ta đều cùng ở một chỗ vĩnh viễn không xa rời, thế nào hả?”

“Chàng điên rồi.” Nàng bật lên được vài chữ.

Hần lại chỉ lặng lẽ nở nụ cười, “Đúng vậy, ta điên rồi, chính nàng đã làm cho ta điên dại, Nhuận Ngọc, thật là một chuyện tốt nha.”

Đến lúc này, nàng đã thật sự không còn lời nào để nói, hần đã thổ lộ rõ tâm ý của mình, chỉ còn chờ quyết định của nàng, nàng còn có con đường khác sao? Không còn nữa đúng không? Trừ bỏ lưu lại bên hần không còn phương pháp...

Liều Húc đối mặt với vẻ trầm mặc của nàng, vẫn không hề để tâm, rồi lại bật lên những lời lẽ không chút quan hệ, “Thôi nào, mau ăn xong chén cháo đi.”

“Ta không cần húp cháo nữa.”

“Ồ kìa sao lại thế? Hiện tại thân thể của nàng cần phải tắm bổ thật tốt mới có thể hồi phục lại nguyên khí.”

“Ta nói không ăn nữa là không ăn nữa.” Nàng thét lên – bây giờ nàng đều bị hần bao vây giam giữ gắt gao, chẳng lẽ đến cả việc ăn uống con con như thế cũng không thể tự mình quyết.

“Thật là hết cách với nàng, cứ như một đứa trẻ vậy.” Hần không hề tức giận, vẫn tươi cười ôn nhu.

“Hừ!”

“Nếu không thì như vậy đi, bổn vương cho người đến hầu hạ nàng, người này ắt hẳn nàng cũng biết, dù sao bổn vương cũng có việc cần phải xử lý, sau khi ăn xong bát cháo này, trên bàn còn có canh bổ cùng vài món hầm, nàng hãy ráng ăn cho hết, nếu cảm thấy mấy thứ đó chán ngán, thì còn có chút điểm tâm ngọt, bổn vương đã căn dặn sư phó ở phòng ăn thay đổi khẩu vị khác, nàng có thể nếm thử xem thế nào.” Nói xong hần liền rời giường, tiến ra mở cửa phòng, quay ra bên ngoài hô to một tiếng, “Thái Bình.”

“Dạ có nô tài.”

“Cho nàng ta vào đi.”

“Tuân lệnh, nô tài lập tức đi gọi nàng ta.”

Không lâu sau một thân ảnh nhỏ xinh xuất hiện ở cửa, Nhuận Ngọc tập trung nhìn, thì ra là Tú Hoa.

“Nhuận Ngọc, nô tỳ này giao cho nàng xử lý.” Nói xong, hần lạnh lùng liếc mắt nhìn Tú Hoa một cái rồi quay lưng đi ra.

Nhuận Ngọc nhìn thoáng qua Tú Hoa đang đứng ở cửa phòng, hòa nhã nói, “Sao còn chần chừ ở đó? Còn không mau tiến vào đi.”

Tú Hoa run lên một chút, mới chầm chậm từng bước tiến vào, đi đến trước giường của nàng rồi đứng lại, từ đầu đến cuối, mặt vẫn cúi gằm ủ rũ.

“Đóng cửa phòng lại đi.”

Tú Hoa theo lời ra đóng cửa phòng, sau đó trở về lại chỗ cũ.

“Cửu gia có đem người hành hạ gì không?” Xem Tú Hoa run rẩy đến như vậy, khẳng định là Liễu Húc đã đem trách nhiệm xử phạt này giao cho nàng.

Hai đầu gối Tú Hoa lập tức mềm nhũn ra, quỳ rạp xuống đất, khóc lóc van xin, “Nô tỳ khẩn xin Ngọc chủ nhân tha thứ, cầu Ngọc chủ nhân khai ân, xin đừng giết nô tỳ....”

Nàng ta sợ hãi đến như thế bởi vì trong mắt của Cửu gia, nàng ta đã trở thành một tội nhân, chỉ cần Ngọc chủ nhân khẽ gạt đầu, lập tức nàng ta sẽ bị áp giải ra ngoài chôn sống.

Nhuận Ngọc nhíu nhíu mày, ôn nhu nói, “Ai! Tú Hoa, người đã quên quy củ của ta rồi sao, không cho phép được quỳ, không cho phép xưng là nô tỳ, người đều đã quên sao? Lúc nào ta nói qua là sẽ giết người?”

Tú Hoa vừa nghe, vội ngẩng đầu lên, “Ngọc chủ nhân, người.... người thật sự không trách nô tỳ sao?”

“Sao hả? Người muốn quỳ lạy để nói chuyện sao?” Nàng có chút bất mãn.

“Nô... không! Tú Hoa tạ ơn Ngọc chủ nhân không giết, tạ Ngọc chủ nhân, tạ Ngọc chủ nhân...” Nàng ta vội vàng đứng dậy, vẻ mặt vui sướng phấn khởi.

“Là Cửu gia nói muốn giết người sao?” Nàng biết lòng dạ nam nhân kia vô cùng ngoan độc, hơn nữa nàng đã xảy ra chuyện, hẳn động sát khí cũng không phải là chuyện ngoài dự đoán trước.

“Không.... Cửu gia nói là muốn nghe ý người xử lý ra sao.”

“Thì ra là như vậy nha! Làm cho người sợ hãi rồi sao? Thật sự đã làm khó người, dù sao người cũng chỉ là một đứa bé.”

Tú Hoa vừa nghe dứt, nước mắt đã chảy ra thành giọt, nức nở lên tiếng, “Ngọc chủ nhân, người thực sự không trách... lúc đó.... Tú Hoa không... không cứu người sao?”

“Cứu ta?” Nàng không khỏi bật cười, “Người chỉ là một đứa trẻ, làm sao có thể cứu nổi ta? Nói đến tình hình ngay lúc đó, nếu người không khôn lanh ẩn nấp, chỉ sợ cả người cũng chịu thương tích, thậm chí tính mạng cũng gặp bất trắc; người kia chỉ nhắm đến một mình ta, nếu còn làm liên lụy đến người, lương tâm của ta cũng sẽ không yên lòng.”

Lúc ấy gặp nạn, không phát hiện được bóng dáng Tú Hoa, trong lòng nàng quả thật lạnh lẽo, nhưng nghĩ kĩ lại, Tú Hoa chỉ là một đứa trẻ, tại thời điểm đó cũng không thể mang lại một sự trợ giúp lớn lao nào.

“Ngọc chủ nhân thật sự là một người có tâm địa tốt bụng.” Nàng ta thật lòng nói, nếu trong quá khứ gặp phải tình huống như thế – nô bộc không làm tròn bổn phận, chủ tử có thể thẳng tay chém giết, pháp luật hoàng triều không hề truy cứu trách nhiệm. Sở dĩ nàng ta còn giữ lại được tính mạng nhỏ nhoi này, toàn nhờ nữ tử yêu chiều của Cửu gia ban tặng.

Lúc ấy Cửu gia không giết nàng, không lẽ vì sợ Ngọc chủ nhân.... Mất hứng sao?

Nhìn kĩ thì bộ dáng Nhuận Ngọc không gì quá xuất sắc, so sánh với nhiều nữ tử trong hoàng triều vẫn còn thua kém rất xa.

Nhưng nếu so về phần lễ lễ cư xử, thì đôi mắt đen của nàng thập phần bình thản, không chứa đựng nhiều tham vọng, cũng không ưa thích so đo, có lẽ hôm nay nàng ta tránh được một kiếp nạn thì nguyên nhân chính đều do đây.

Nhuận Ngọc thấy nàng ta cứ chăm chăm nhìn mình, liền trêu ghẹo, “Nhìn cái gì hả? Chủ nhân của người là một nữ nhân nha, không phải là một tuấn nam có một không hai, nhìn lâu cỡ nào cũng không thể nở hoa kết trái đâu à.” (ý nói nhìn lâu cũng không sinh tình)

Tú Hoa lấy lại tinh thần, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, nhỏ giọng đáp, “Là nô.... Tú Hoa thất lễ.”

“Ai! Không sao, nhưng mà nói trở lại chuyện lúc ấy đi, người sao có thể không cẩn thận như thế chứ. Lại để cho Cửu gia bắt được ngay tại trận, bản lĩnh của người không chút cao minh gì hết.”

“Cửu gia thần thông quảng đại, làm sao Tú Hoa có thể qua mặt được ngài.”

“Uy, sao người lại đem hấn tung hô cao đến vậy chứ? Hấn phải là gian trá, xảo hoạt thì mới đúng.” Thần thông quảng đại gì cơ chứ! Xem cái thủ đoạn hấn giở ra để bắt ép ăn nàng cho bằng được kia, nhìn sơ cũng biết hấn thuộc loại người làm việc thiếu quang minh chính đại, chuyên môn làm chuyện có chút mờ ám.

Lời này Tú Hoa thật không dám hồi đáp, chỉ lặng lẽ không lên tiếng, nhìn thần sắc Ngọc chủ nhân rõ ràng đang chỉ trích phê bình, nhưng lại không thấy giận dữ, ngược lại có phần thương tiếc, chỉ sợ ngay cả bản thân người cũng không rõ điều đó.

“Tú Hoa, cái người ám sát ta có lai lịch như thế nào?”

“Chuyện này... Tú Hoa chỉ nghe nhắc đến một chút, người kia tên là Trần Nguyên Cát, phụ thân hấn nguyên là đại quan triều đình, nhưng dựa vào thế lực của thái tử, gây ra những chuyện mưu hại Cửu gia, Cửu gia đặc biệt tóm được đuôi của hấn mượn cơ hội trừ đi hậu họa, dường như nghe nói là.... cả nhà lưu đầy đi về phía Tây, suốt đời không được phép hồi kinh, mà đại quan kia trên đường đi đầy đã lâm bệnh qua đời, về phần Trần Nguyên Cát có lẽ là bỏ trốn lên trở về... sau đó lên vào vương phủ ta, gây ra những chuyện nguy hiểm như vậy cho người.”

“Thì ra là thế, Tú Hoa, người biết thật nhiều chuyện nha.” Miệng nàng tuy rằng thoải mái đáp trả, nhưng trong tâm lại nổi lên một cảm giác chán ghét.

Nguyên lai là đấu tranh triều đình!

Kỳ thật loại người như Liễu Húc, tính khí không coi ai ra gì, nhất định sẽ gây ra nhiều thù hằn, nhưng hấn cũng không phải loại tôm tép yếu đuối, nói thật ra nàng cũng không phải quá lo lắng, hấn thật sự rất mạnh, tâm tư quỷ kế đầy một bụng, không người nào có thể địch lại; ngược lại địch nhân của hấn mới thật cần phải cẩn thận, ngày nào đó bị hấn giết đi mà không hề hay biết.

“Kỳ thật Tú Hoa cũng chỉ nghe những người trong phủ truyền nhau, là thật hay giả cũng không biết được.”

“Cứ cho rằng nó thật sự chỉ là giả, loại sự tình này cũng không cần tra rõ ràng, Tú Hoa, ta có chút đói bụng, người đem một ít bánh ngọt đến đây cho ta.”

“Tuân lệnh, Tú Hoa lập tức đi lấy.”

Nàng đưa tay tiếp nhận bánh do Tú Hoa đem đến, một bên vừa ăn vừa suy nghĩ.

Xem ra thế lực bên trong của Liễu Húc ở kinh thành không kém, nếu không làm sao có thể chống cự lại với phe đảng của Thái tử? Nói sao thì Hoàng thượng tuổi cũng đã già, thân thể suy nhược, năng lực quản lý cũng không còn được như trước, các hoàng tử đấu nhau tranh giành, tương cũng là vì long vị kia.

Long vị? Liễu Húc muốn làm hoàng đế sao? Tuy nói rằng với năng lực của hấn không phải không thể, nhưng mà...

Nhưng mà hấn không phải là thái tử a! Chẳng lẽ...là muốn tranh giành sao? Như thế có nghĩa là cướp ngôi? Trong nháy mắt, bánh ngọt ứ nghẹn lại nơi cổ họng, không thể nuốt trôi.

Còn có chuyện hấn tích trữ tân la diệp là để làm gì? Nàng đặc biệt để ý việc này – không có đạo lý nào ép nàng không được quyền biết việc này. Mấy ngày nữa, nàng nhất định tìm một cơ hội hỏi rõ ràng.

“Mau uống hết thuốc vào đi.”

“Còn phải uống? Phải uống bao nhiêu nữa mới đủ đây?” Thanh âm không cam lòng.

“Nhất định phải uống, thứ này dùng để cứu mạng của nàng.”

“Không hiệu quả! Ta sớm muộn gì cũng...”

“Nhuận Ngọc!” Giọng nói vô cùng tức giận.

“Hào hảo, được rồi được rồi. Ta uống là được.”

Liều Húc đem chén thuốc kê gần đến miệng nàng, nàng nhắm mắt một hơi uống cho xong.

Cũng như thường ngày, cơn đau đớn mau chóng xâm tới, nàng cắn răng nhẫn nại chịu đựng cho đến khi được khí đi qua, mới nằm trên giường thở hổn hển; hôm nay đã là ngày thứ bảy, mỗi buổi tối đều như thế, miệng vết thương trước ngực vẫn chưa khép lại, đang được băng bó bằng vải trắng.

“Nào, xích vào bên trong một chút.” Nói xong hắn liền cởi hài, xoay người nằm xuống giường.

“Chàng không cần mỗi ngày đều ngủ lại ở nơi này, thật chật chội a.” Nàng ai oán nói.

26. Chương 12.1

Trong bảy ngày này, cứ mỗi khi hắn dứt thuốc xong liền ở lại trong phòng nàng qua đêm, nàng cũng từng lớn tiếng kháng nghị, chỉ tựa hồ không có tác dụng gì.

Hắn luôn cứ nghe vào tai trái lại ra hết bên tai phải, chỉ làm theo ý thích, cởi giày lên giường, may mắn là hắn còn mặc nguyên áo ngoài, bằng không nàng thật hoài nghi hắn có ý đồ quấy rối.

Nhưng mà ban đầu vốn là có thể khoan khoái chiếm cứ giường lớn, hiện tại bị hắn chen lấn chiếm hơn phân nửa, quả thật là mất hứng.

“Nàng nói cái gì vậy? Nửa đêm, nếu thân thể của nàng có chỗ nào không khỏe, ta ở bên cạnh cũng có thể chiếu cố tốt cho nàng.” Hắn rất nhanh điều chỉnh tư thế ở trên giường, cánh tay lập tức duỗi ra, đem nàng ôm vào trong lòng.

“Chàng nhất định cứ phải ôm ta như vậy sao?” Nàng thật sự muốn khóc a – giường bị chiếm thì không nói đi, lại còn phải đảm đương làm gối ôm cho hắn, nàng thật oán hận mà!

“Ít nói nhảm lại, nhanh ngủ đi!” Hắn đem đầu nàng ép tới thật chặt.

“Người mỗi lần làm việc gì đều độc đoán như vậy, luôn không nghe ý kiến của người khác, thật là người ta chán ghét.” Hắn bắt nàng ngủ, nàng cứ không ngủ, càng muốn cùng hắn gây hấn, hừ!

“Nàng không thể chán ghét hoài đâu, chúng ta còn phải cùng nhau ở một chỗ thật dài thật lâu, nàng phải nhanh học cách thích ứng.” Hắn lạnh nhạt nói.

Thích ứng cái quỷ người! Nàng oán hận trộm mắng.

“Nhuận Ngọc, nàng cứ buông tha nàng ta như vậy sao?” Thanh âm của hắn từ trên đỉnh đầu truyền đến.

Hừ! Không để ý tới người.

“Nhuận Ngọc!”

Nàng không lên tiếng.

“Nhuận Ngọc, nàng cứ im lìm như vậy là còn muốn cùng bốn vương ‘chơi đùa’ sao?” Lúc này, tiếng nói có một chút mùi vị cảnh cáo xen lẫn đắc ý.

Nàng cũng không phải là kẻ ngốc, tự nhiên hiểu được ý đồ, không nghĩ làm cho thương thế của mình càng nghiêm trọng phiền toái, nàng ngoan ngoãn mở miệng.

“Chàng muốn nói đến Tú Hoa sao? Ta đã nói rồi, nàng còn là một đứa trẻ, chàng có thể yêu cầu nàng ta làm gì chứ?”

Nàng thật hận chính mình vì sao phải sợ hắn như vậy, hắn cũng không phải là quái thú một đầu.

“Nàng ta cũng là nô bộc của nàng, phải nên hết sức tận tụy với trách nhiệm, sao có thể bỏ mặc nàng, tự động chạy thoát thân thể kia?”

“Cửu gia, Tú Hoa là một đứa trẻ có thể làm được gì cơ chứ? Nàng ta không trốn đi bảo toàn tính mệnh, chẳng lẽ chờ bị giết sao? Hay là người muốn nàng ấy thay ta chịu một đao?”

Hắn im lặng không trả lời.

Ai! Nam nhân này thực sự ác tâm quá. “Cửu gia, ta không có hứng thú để cho một đứa trẻ thay ta chẵn đao, chẵn kiếm, nếu chuyện này xảy ra thật, ta cũng sẽ áy náy cả đời.”

“Tính tình nàng thể này sẽ chịu thiệt thòi lớn.”

“Là người bị hại so với việc đi hại người thì vẫn tốt hơn, hơn nữa, còn có chàng cơ mà!”

“Xem ra nàng tính toán muốn ỷ lại bốn vương rồi!” Hắn liếc nhìn nàng.

“Thể nào? Chàng không muốn làm chỗ dựa cho ta sao?” Nàng cũng liếc mắt xem hắn.

Nhìn nhau trong chốc lát, hắn bật cười, liền mình đem nàng ôm thật nhanh vào lòng, “Nhuận Ngọc, nàng muốn dựa vào thể nào cũng được, bốn vương vẫn mãi mãi ở đây, tuyệt đối không rời xa nàng.” Cảm thấy mừng thầm, nàng rút cuộc chắc chắn đặt hắn ở trong lòng, không còn cự tuyệt đẩy hắn cách xa ra hàng ngàn dặm.

“Khụ..... Cửu gia, ta sắp hết hơi rồi.” Trời! Hắn ôm chặt như vậy, thật sự đem nàng làm gối ôm a?

Hắn nói lỏng lực đạo, chỉ là vẫn gắt gao ôm lấy thân thể nàng.

Hả, như vậy thì nàng ngủ thể nào được?

Đang muốn kháng nghị, Liễu Húc lại mở miệng trước. “Nhuận Ngọc, thân mình của nàng thật lạnh.” Trong giọng nói có chút ngạc nhiên nghi ngờ chưa xác định rõ.

“Thật không?” Hắn vừa nói, nàng cũng nhận ra được có gì đó không đúng.

Trước đây mỗi lần sau khi uống được, nàng luôn cảm thấy cả người sinh nhiệt, cho nên mỗi lần hắn ôm nàng ngủ thì nhiệt khí càng tích tụ lại trong người khiến nàng chỉ muốn đá hắn xuống giường, chỉ lần này khi hắn ôm lại cảm thấy.....Thật lo lắng a, cũng không có sinh ra nhiệt khí như thường ngày!

Hắn nhíu mi, vội vàng buông nàng ra, nhanh chóng đứng dậy.

Cảm giác này càng rõ ràng – vừa thoát ly khỏi ngực hắn, thân mình nàng cảm thấy trở nên lạnh lẽo!

Hiện tại mặc dù tiết trời đã nhập thu, ban ngày vẫn rất nóng như cũ, và dĩ nhiên ban đêm cũng không đến nỗi lạnh lắm; chỉ là bây giờ nàng lại cảm thấy rất lạnh ... đã xảy ra chuyện gì?

Liễu Húc lạnh lùng nghiêm mặt, suy xét các khả năng có thể, cuối cùng chỉ dẫn đến một kết luận – được tính của tân la điệp quá mạnh giờ đã áp chế hẳn độc tính của phượng hoàng sát trước đây.

Như thế cho tới nay, lượng tân la điệp ngày càng tăng thêm, nhưng loại dược này nếu ăn nhiều hơn, lâu ngày, không chỉ có bị nghiện, mà còn có thể ăn mòn tâm phế, khiến cho suy kiệt.

Chỉ là độc tính của phượng hoàng sát cực kỳ hung mãnh, một khi độc khí công tâm, toàn bộ nỗ lực liền sẽ kết thúc!

Hắn nên làm cái gì bây giờ? Nên làm như thế nào mới có thể giữ lại được tính mạng của nàng?

Nàng xem sắc mặt hắn càng lúc càng khó coi, biết thân thể của chính mình nhất định là có biến hóa lớn.

Nàng nhanh chóng án ỉ: “Không sao, Cửu gia, tất cả cũng là mạng của ta, cứ đến đâu hay đến đó đi! Dù sao hiện tại không phải ta rất tốt sao?”

Hiện tại là rất tốt, tương lai rất khó nói, hắn nghĩ như vậy, chỉ là lời này tuyệt đối không thể nói ra.

“Hiện tại nàng có chỗ nào không thoải mái?”

“Không có, hoàn toàn không có.” Nàng vội vàng lắc đầu, đây là sự thật, trừ bỏ thân thể có cảm giác mát ra, mặt khác so với bình thường không có gì bất đồng.

Hắn kéo nàng lại gần, lần thứ hai đem nàng ôm vào trong ngực, hai người cùng nhau nằm xuống. “Không có chỗ nào không thoải mái là tốt rồi, chúng ta nghỉ ngơi đi!”

Nàng nằm kề trước ngực hắn, có thể nghe thấy rõ ràng nhịp tim hắn đập rất nhanh, thành thật, có chút dồn dập, có chút không an ổn, một chút cũng không giống như là đang nghỉ ngơi. “Cửu gia.....”

“Đừng gọi ta là Cửu gia nữa, nàng cũng không phải là nô tỳ.”

Nàng ngẩn ngơ, khó hiểu nói: “Không kêu chàng là Cửu gia, vậy chàng muốn kêu thế nào?”

“Gọi tên của ta, nàng không phải ngay cả tên của ta cũng đã quên?”

Mặt nàng lập tức đỏ, “Không.....chính là ta có chút không quen.”

“Ta muốn nghe nàng gọi.”

“A, được, Liễu.....Liễu Húc, ta muốn nói chàng cũng không cần quá mức khấn trương, tuy rằng phương hoàng sát độc tính mạnh một chút, hiện tại tân la diệp vẫn áp chế được, nếu không ta đã sớm thăng thiên không phải sao?”

“Nhuận Ngọc, từ nay về sau có thể phải tăng thêm lượng dùng tân la diệp, đến lúc đó nàng sẽ càng thêm vất vả, bốn vương.....” Hắn không nói thêm điều gì nữa, chỉ thống khổ nhắm mắt.

27. Chương 12.2

Nàng có thể nghe thấy tim hắn đập nhanh ngày càng trở nên dồn dập, trong lòng đau xót nói: “Liễu Húc, ta đã từng đề cập qua với chàng, từ khi ta bảy tuổi đã bị mẫu thân vứt bỏ, sau đó nhờ họ hàng thân thích thu nhận và giúp đỡ, kỳ thật những chuỗi ngày đó thật là thống khổ, không ai thực sự quan tâm ta, chiều cố ta, bản thân luôn phải xem chừng sắc mặt của người khác, khi đó ta thậm chí cho rằng có lẽ về sau thì mình vẫn phải một mình cô độc, nhưng dù sao ta cũng....quen rồi! Chính là từ sau khi gặp gỡ chàng, ta phải thừa nhận với chàng rằng, tuy chàng lúc nào cũng bá đạo, ngang ngược, không nói lý lẽ, hơn nữa lại còn âm hiểm, cay độc, luôn đem tính mạng người khác ra uy hiếp ta, nhưng chàng là người đối xử tốt nhất với ta, chàng lo lắng cho ta, làm lòng ta biết thống khổ, làm ta phải rơi lệ, từ trước đến giờ hầu như chưa từng có người nào ở bên ta như vậy, ta thực may mắn, tại nơi này gặp gỡ được chàng.” Không thể phủ nhận, chí nguyện hồi hương của nàng dần phai nhạt, tuy rằng hết thấy mọi thứ nơi này đều không hợp với nàng, nhưng mà...

Nàng có thể thử xem.

Liễu Húc nghe xong lời của nàng, vẻ mặt trở nên kích động, giọng nói khàn khàn: “Hiện tại nàng nói với bốn vương những điều này, có phải ...là ám chỉ nàng cũng bắt đầu có chút để ý bốn vương hay không? Bốn vương....Bốn vương thật cao hứng, vì những lời này của nàng, bốn vương tuyệt đối sẽ nghĩ ra biện pháp cứu nàng, nàng đừng nản lòng; hết thấy điều này không chỉ vì nàng, cũng là vì ta, ta thật sự không thể mất đi nàng.”

Hắn thật sự lo lắng, vạn nhất nàng có gì bất trắc, hắn từ nay về sau phải sống thế nào? Có lẽ sẽ làm một chuyện gì đáng sợ chẳng...không...Chắc chắn sẽ như thế!

Trước đây hắn đã nghe phụ hoàng nói qua, có nữ nhân tuy rằng không phải là đẹp nhất, nhưng giống như tân la diệp, toàn thân tỏa ra một loại độc hương, khi mà người ta trót ăn vào, thì bản thân dùng không được tránh không xong, cuối cùng dẫn đến lựa chọn con đường tự hủy hoại, đây là dạng nữ nhân, nam nhân không nên chạm vào nhất.

Lời nói kia tuy còn văng vẳng bên tai, nhưng hắn đã lún vào rất sâu rồi, hắn biết hắn mê luyến nàng, bị cuốn hút đến nỗi e rằng vô phương kiềm chế.

Nàng nhẹ nhàng vòng tay lấy ôm thắt lưng hắn, “Liễu Húc, chỉ cần sử dụng nhiều tân la diệp thì sẽ không vấn đề gì nữa sao?”

“Trước mắt chỉ có thể như vậy, nhưng bốn vương sẽ tiếp tục đi hỏi đại phu khác, tin rằng sẽ có biện pháp tốt hơn.”

Chỉ sợ là không có tác dụng! nàng nghĩ như vậy, nhưng không thể đem lời này thốt ra. “Liều Húc, ta không muốn lại phải uống cái loại thuốc đau khổ chết người này.”

“Không có cách nào, nàng chịu khó nhẫn nại đi!” Hắc đồ dành nàng.

“Không được, trừ phi nói cho ta biết chàng muốn làm gì, nếu không ta không uống.” Nàng cứng cổ nói.

“Ý nàng là sao?”

“Chàng cất trữ loại tân la diệp này rốt cuộc là muốn làm gì?” Nàng trực tiếp đánh vào điểm chính.

“.....”

Thấy hắc đồ không nói gì, nàng thất vọng nói: “Không thể nói với ta sao?” Nguyên lại địa vị của nàng trong lòng hắc đồ chẳng qua cũng chỉ như thế.

“Không phải không thể nói cho nàng, mà là nàng không cần biết, đó là tự rước thêm phiền toái.” Hắc đồ không muốn làm cho nàng bận tâm, dù sao đây cũng là chuyện của nam nhân.

“Ta muốn biết.” Nàng thật kiên trì nói.

“Được, vậy bốn vương liền nói cho nàng, bốn vương là đem đi bán.” Hắc đồ cũng không dài dòng, trực tiếp trả lời.

“Bán? Bán cho ai?”

“Ở vùng biên cương phía Đông, có vài người cần mua tân la diệp.”

“Chuyện này....Đổi lại chàng chiếm được cái gì?” Đừng nói với nàng là vàng bạc tiền bạc châu báu, nàng sẽ không tin.

“Vũ khí! Ở vùng biên cương phía Đông có không ít dân tộc nhỏ, bọn họ thập phần nhanh nhẹn dũng mãnh, quanh năm kiếm sống bằng cách cướp bóc các vùng biên giới của nước ta, vốn dĩ quân đội của chúng ta cũng không là đối thủ của họ, một trong những nguyên nhân là ở chỗ đao kiếm và cung nỏ của nước ta không thể tinh xảo sắc bén bằng bọn họ; bốn vương sau lần chinh phạt Liêu phiến, đã nghĩ tìm mọi cách có được vũ khí của bọn họ, vừa vặn đúng lúc đối phương cũng phái sứ giả đến đàm phán, dùng vũ khí trao đổi tân la diệp, bốn vương liền lập tức đáp ứng.” Hắc đồ một năm một mười, thẳng thắn nói ra sự tình từ đầu đến cuối. (Vivi: nguyên văn luôn á, ko có chém =”=).

“Chàng...chàng lấy vũ khí làm gì?” nàng đại khái đã có thể đoán ra được chuyện tiếp theo.

Lúc này đổi lại là hắc đồ nói, chính là nhìn nàng.

“Tốt lắm ta đổi vấn đề, chàng muốn được kế nhiệm ngôi vị hoàng đế kia sao?”

“Tại sao lại không được kia chứ? Một khi bốn vương đã ngồi vững trên chỗ kia, thì nàng chính là hoàng hậu của ta, là mẫu nghi thiên hạ.” Hắc đồ nói với sắc mặt không đổi.

“Còn vị Thái tử kia thì làm thế nào?” Nàng không cho rằng bè phái của thái tử sẽ không lên tiếng cho chuyện này.

Hắc đồ lạnh lùng cười, “Nhuận Ngọc, nàng biết không? Cho dù ta không có tham vọng leo lên vị trí kia, thì Thái tử cũng sẽ không bỏ qua ta, hắc đồ sớm đã coi ta là cái đinh trong mắt, chỉ muốn nhổ đi cho thống khoái, ta tự nhiên ắt hẳn phải phản kích.”

“Nhưng người phụ hoàng chàng tuyển chọn không phải là chàng cho dù chàng có tranh đoạt thắng Thái tử đi nữa, mặt khác các vị đại thần cũng sẽ không thần phục chàng.” Đây là đương nhiên, danh không chính, ngôn không thuận, ai phục chứ?

“Bốn vương có tự tin có thể thuyết phục bọn họ, nàng cũng không cần lo lắng.”

Không cần lo lắng? Đây là cướp ngôi đó! Đến lúc đó đầu rơi máu chảy nhất định khó tránh khỏi, lòng bàn tay nàng bắt đầu toát mồ hôi.

Thấy thần sắc nàng có phần lo lắng, “Nhuận Ngọc, nàng cho rằng việc đại sự như vậy, chỉ có một mình bốn vương có thể lo được sao? Thành thật nói cho nàng, mặc kệ là ở trong kinh, hay là ở phía đông, đều có người ngựa quân đội của bốn vương, bốn vương không nắm chắc thế trận sẽ không đánh.”

Nàng tin tưởng hẳn theo như lời nói- vận chuyển riêng hàng cấm hoàng triều cùng mua bán vũ khí bí mật đều là chuyện trọng đại, nếu trong triều hoặc biên cương không có người che dấu, tuyệt đối không thể làm được, có thể thấy được hẳn sớm đã chuẩn bị tốt các tầng cửa khẩu kiểm soát, chuẩn bị đại sự trong tương lai.

“Ta có chút hối hận hỏi chàng chuyện này.” Nàng cũng không muốn đi tìm hiểu chuyện triều đình tranh đấu.

“Nhuận Ngọc, nàng không cần phiền não, chỉ cần chiếu cố tốt chính mình, tương lai bốn vương một khi thành công, làm vua thiên hạ, nàng chính là người duy nhất có thể ở chung cùng bốn vương.” Hẳn tự tin nói.

“Chàng tin tưởng ta như vậy sao?” Không sợ nàng nói ra sao?

“Ha ha tiểu nữ nhân, nếu nàng nói ra ngoài, bốn vương chẳng qua đầu người rơi xuống đất, thêm một ngàn người chôn cùng, mà nàng cũng trốn không thoát, bốn vương nhất định sẽ mang theo nàng đi, chúng ta đời kiếp kiếp đều phải cùng một chỗ.”

Nàng nhào người đứng lên, ấn môi mình lên môi hắn, nhưng nàng cảm nhận được thân hình hắn cao lớn cứng đờ. “Ta cũng không sợ ngươi dẫn ta đi, Liễu Húc, chính là...chàng thật sự rất muốn làm hoàng đế sao?” Nàng chăm chăm đối diện với ánh mắt hắn.

“Nhuận Ngọc, chỉ có con đường này mới có thể bảo vệ được chính mình! Nàng biết không? Bên Thái tử cũng đã bắt đầu hành động, bệnh của phụ hoàng ngày càng trầm trọng, đã sớm liên miên không chữa khỏi hẳn, cho dù ông ta không chết thì ta cũng không muốn bỏ qua; nếu lúc xưa bọn ta anh em trên dưới kính nhường nhau, thì có lẽ ta sẽ cam tâm đành bỏ vị trí này, cả một đời hưởng hết vinh hoa, không cần lo lắng làm loại chuyện đại sự dễ mất đầu này, tất cả không phải do ta khơi mào trước, nàng hiểu không?”

Nàng không mở miệng lần nữa, chỉ trầm mặc không nói.

Việc nội đấu cung đình vốn không thể nói rõ ràng trong dăm ba câu, có lẽ Liễu Húc quả thật là bị buộc đến tình thế này.....nhưng mà nàng đứng một bên bàng quang để mặc sự tình phát triển ngày càng tồi tệ hơn như thế à, nàng có thể làm điều đó sao?

Nàng vẫn tự vấn bản thân vấn đề này, cả một đêm không thể ngủ say!

28. Chương 13.1

Khi mặt trời lên cao nàng mới rời giường, tối hôm qua nghe xong kế hoạch tương lai của Liễu Húc, nàng phiền lòng đến nỗi không chớp mắt được, mãi cho đến tờ mờ sáng mới chìm vào giấc ngủ.

Vừa tỉnh dậy, người kia đã đi vắng từ lúc nào.

Tú Hoa vào phòng hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu, dùng qua chút điểm tâm sáng, sau đó nàng nhờ Tú Hoa đỡ xuống đi ra đình nhỏ để nghỉ ngơi trong vườn uyển.

“Haizzz ——” nàng thở dài.

Miệng vết thương của nàng vẫn còn mơ hồ đau, trải qua bảy ngày điều dưỡng, tinh thần và thể chất của nàng hồi phục được 1 ít, cũng có thể đi lại sơ sơ, nhưng thực chất độc tố còn lại trong người nàng cũng tạm thời được khống chế.

Thân thể nàng sau này rồi sẽ ra sao?

Nàng lo âu suy nghĩ, nàng biết rõ sự lo lắng của Liễu Húc — tuy rằng tân la diệp có thể áp chế độc tính của phương hoàng sát, chỉ là nếu dùng nó trong thời gian quá lâu, nhất định nàng sẽ mất mạng, còn chưa tính đến việc lượng thuốc phải dùng ngày càng tăng, chỉ sợ thời gian còn lại của nàng không mấy dài nữa.

Nghĩ đến đây, nàng không thực cảm thấy quá sợ hãi, nhưng chỉ là còn một tia nuối tiếc.

Liễu Húc sẽ như thế nào đây?

Một nam nhân cổ chấp như hắc liệu sẽ gây nên chuyện gì đây?

Nhớ tới tính cổ chấp, tính bá đạo, nhưng đầy thâm tình của hắn, nàng thật sự không thể không cảm động, tuy rằng phương thức hắn ép nàng làm vợ thật cực đoan nhưng hành động này lại biểu thị tình yêu to lớn của hắn; trước kia ở chỗ nàng, không có ai nhìn thẳng vào nàng, bởi vì nàng là một cô nhi không cha không mẹ, đến nơi đây, bởi vì nàng người của nước khác, ai ở đây cũng khinh thị nàng, duy nhất chỉ có hắn là khác!

Hắn yêu nàng — hắn cho nàng cơm ăn, cho nàng áo ấm để mặc, phái nô bộc đến hầu hạ nàng thật tốt, chỉ vì hắn muốn xóa sạch đi ý niệm hồi hương của nàng.

Nàng biết — hắn mỗi đêm đều ở lại trong phòng, ôm nàng vào lòng dỗ dành cho nàng ngủ, mà không hề có bất cứ động tác nào, vì hắn muốn nói cho nàng biết, hắn chính là mong nàng cam tâm tình nguyện thân phục, chứ không muốn hưởng thụ niềm hạnh phúc bằng bạo lực.

Tất cả mọi chuyện, nàng đều biết!

Giờ chuyện duy nhất nàng không thể làm là rời đi — hắn là ép nàng ngày ngày đối mặt với hắn, quen thuộc với hắn, rồi dần dần tiếp nhận hắn.

Không thể phủ nhận, phương pháp này thật là rất hiệu quả, lòng của nàng bắt đầu dao động.

Khi đã trải qua rất nhiều sự việc trong cuộc sống, đôi khi con người phải bằng mọi giá mà trở về quê hương của mình, bởi vì đó là quê hương, là nơi quen thuộc hơn hết thảy; nhưng hiện tại đây, nàng lại cho rằng có lẽ. . . . có lẽ nàng có thể vì hắn mà chấp nhận nơi này.

“Ngọc chủ nhân, người cảm thấy không thoải mái sao?”

Nàng lấy lại tinh thần, thấy Tú Hoa đứng ở nàng bên cạnh lo lắng hỏi: “À, ta không sao đâu Tú Hoa.”

“Thật vậy ă?” Nàng cũng biết thể trạng hiện tại của Ngọc chủ nhân, vạn nhất có cái gì biến hóa, nàng nhất định phải mau chóng thông báo cho Cửu gia biết a.

Như ngọc nở nụ cười dịu dàng, “Đương nhiên là thật, người đừng lo lắng. Đúng rồi, Cửu gia đi đâu vậy? Mãi vẫn chưa thấy hắn!” Bình thường mỗi sáng hắn đều đánh thức nàng, rồi cùng dùng điểm tâm, hôm nay sao lại chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

“Cửu gia đã tiến cung.”

“Tiến cung?”

“Đúng vậy, sáng sớm Cửu gia nhận được thánh chỉ của hoàng thượng, nên vội vàng theo công công tiến cung; lúc ấy người còn ngủ, Cửu gia dặn không cần đánh thức người, cứ để người ngủ cho thoải mái.”

“Hắn có nói với người vì sao phải lập tức tiến cung không?” Nàng hỏi lại.

“Không có, Cửu gia không cho Tú Hoa biết điều này.” Nàng chỉ là 1 nô bộc thôi mà.

“Ừ ta đã biết!” Vừa nghe đến hắc tiến cung, lòng của nàng có chút kích động.

Tuy rằng hắn thập phần ghét hận phụ hoàng của mình, nhưng nhận được lệnh tuyên triệu cũng vẫn ngoan ngoãn nhập cung, nhất định hắn ra đi trong tình trạng bất đắc dĩ không chút tự nguyện thoải mái.

Aiiiiiii... Nàng thực không hi vọng hắn làm hoàng đế nha, cái ngôi vị kia có gì tốt, có gì hay? Phí sức lại lao động, nếu làm không tốt, còn bị dính vào cái chức danh hôn quân nữa nha.

Nhưng nàng không dám nói ra, sợ đến lúc hấn thật sự lui nhường, bị tên Thái tử ngồi trên long vị kia hăm hại, không biết sau này sẽ gặp biết bao nhiêu tai ương Thật sự là tiến thoái lưỡng nan a!

“Ngọc chủ nhân trong lòng phiền muộn chuyện gì sao?” Tú Hoa thấy chủ nhân nhăn mặt, đánh liều hỏi —— nếu là người khác, nàng thực không dám mở miệng, chỉ là đối với vị chủ nhân kỳ quái này có chút cảm tình, nàng mới dám đánh bạo lên tiếng.

“Phiền muộn? Aiiii... Tú Hoa, bởi vì chúng ta cứ luôn phiền đông phiền tây, mà không thể sống thanh thản, hà cớ gì ta cứ chuốc lấy phiền toái vào người?” Nàng không chịu nổi phàn nàn đứng lên.

“Ngọc chủ nhân là đang lo lắng chuyện Cửu gia sao? Người yên tâm, vương gia đối ngài là toàn tâm toàn ý, hạ nhân chúng tôi đều thấy rất rõ.”

Nàng vừa nghe thấy Tú Hoa nhắc tới Liễu Húc, trong lòng chợt vô cùng hoảng sợ, chắc hẳn Tú Hoa đã biết được chuyện gì, nhưng nghe khi đến nửa đoạn, mới biết mình nhầm to.

Tuy vậy, nàng vẫn là cố ý hỏi lại: “Sao? Các người biết chuyện gì chứ? Chẳng lẽ Cửu gia chưa từng qua lại với nữ nhân sao?” Nói thật nếu thế thì nàng ngạc nhiên vô cùng.

Tú Hoa vừa nghe, vội đáp: “Cửu gia từ trước đến nay đối với người khác rất lạnh nhạt, nhất là các danh môn thiên kim, Cửu gia luôn khách khách khí khí, không có gì đặc biệt, càng miễn bàn đến những hành động theo đuổi; duy nhất chỉ đối với người là hoàn toàn khác hẳn, mỗi ngày Cửu gia đều hỏi han ân cần người, che chở hoàn hảo, trước kia căn bản là không có nữ tử được Cửu gia quan tâm đến như vậy, tất cả mọi người suy nghĩ, có lẽ chẳng bao lâu nữa thì vương phủ này sẽ có nữ chủ nhân rồi.”

Nữ chủ nhân? Nàng thiếu chút nữa bị sặc.

Thì ra Liễu Húc đã sớm ra lệnh cho hạ nhân phải đối đãi với nàng như nữ chủ nhân, đây có phải tính toán đầu tiên tạo thành sự thật trước mắt? Kế tiếp là sẽ tiến hành bước “Gạo nấu thành cơm” ? Thiệt là, bá đạo quá đi mà! Cái tên nam nhân này. “Ý của người nói là, Cửu gia cho tới bây giờ chưa từng chạm qua nữ nhân nào?”

Tú Hoa ra sức lắc đầu.

Nàng không tin! Chẳng qua Tú Hoa đơn thuần chỉ là 1 đứa nhỏ, hấn có đi chơi lén lút đâu đó, sao có thể biết hết được? Mỗi người đều có quá khứ riêng của mình, không ai có tư cách can thiệp.

Giống như nàng, ở cổ hương cũng từng kết giao với một ít nam nhân, nhưng nàng không tính sẽ khai báo tất cho hấn nha, cho nên cũng sẽ không hỏi han lung tung này kia chuyện cũ của hấn, tất cả chỉ cần nghe một chút là tốt rồi.”Được rồi, không nói chuyện này nữa, ta nghĩ phải đi lại một chút để vận động gân cốt; Tú Hoa, người giúp ta một tay.” Nàng vươn tay ra.

“Dạ” Tú Hoa lập tức đỡ nàng đứng dậy.

Hai người đi ra khỏi ngôi đình.”Qua bên kia đi!” Nàng chỉ qua hướng kia.

“Tuân lệnh.” Tú hoa đáp ứng .

Thân ảnh hai người liền nhanh chóng mất hút theo phương hướng ấy, trả lại khung cảnh hoang vắng không bóng người cho ngôi đình nhỏ.

Trong vườn thượng uyển ở hoàng cung ——

Liễu Húc cứ đi tới theo hướng Tịnh Tâm Các, trong lòng cảm thấy thập phần không thoải mái.

Lần này căn bản là hấn hoàn toàn không hề muốn đến đây, Nhuận Ngọc vẫn còn bị thương, hấn muốn ở lại phủ, chứ không phải đến đây để nghe những lời vô nghĩa của một lão già sắp chết, huống chi lão già này lại chính là người phụ hoàng đã không còn chút ý nghĩa quan trọng nào trong cuộc đời của hấn.

Hấn thăm mắng trong lòng trên đường xuyên qua một hành lang dài.

Hấn bước nhanh đi tới, lòng nôn nóng muốn như tên bay, chạy nhanh hồi phủ, hấn rất sợ thân thể Nhuận Ngọc vạn nhất chuyển biến xấu thì phải làm sao bây giờ, hấn thẳng tiến băng qua hoàng đình nằm giữa

thủy liên trì (hồ hoa sen), nhắm hướng Tử Hoa Môn (cửa Tử Hoa) mà tiến, ngay lúc đi vào con đường nhỏ trong khu vườn rậm rạp thì có tiếng một người gọi hân ——

“Cửu gia.”

Hân chợt dừng lại, hướng về nơi thanh âm vừa phát ra.

Một gã nam tử trung niên đứng dưới bóng cây, vẻ mặt tươi cười nhìn hân.

Liễu húc nheo mắt, trầm giọng hỏi: “Người là ai?” Xem ra người này ăn mặc theo lối kiểu cách giang hồ, rõ ràng không phải người trong cung.

“Tại hạ vô danh tiểu tốt, tiện danh không đáng nhắc đến.” Nam tử trung niên mỉm cười vái chào.

“Tốt, vậy người vô danh, người tìm Bồn vương có chuyện gì?” Liễu húc cũng mỉm cười đáp trả, kì thực trong lòng dâng lên một chút cảnh giác —— cổng hoàng cung được canh gác cực kì cẩn mật, dân chúng tầm thường căn bản khó có thể tới gần, thế mà người này lại có thể len vào hoàng đình nội địa (các nơi bên trong hoàng cung), thân thủ nhất định cao cường.

“Tại hạ biết Cửu gia đang gặp nạn, nên đặc biệt đến đây để trợ giúp Cửu gia .” Nam tử trung niên bình tĩnh nói.

“Sao? Nhưng Bồn vương thật không biết mình có nhiều chuyện khó xử đến nỗi phải cần một người giang hồ quan tâm dùm như vậy.” Hân cười lạnh nói.

“Thật không? Nhưng vị cô nương kia. Nhuận Ngọc cô nương không phải là nỗi lo lắng của Cửu gia à?”

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Liễu Húc nhanh chóng biến mất, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén, trừng trừng nhìn tên nam tử trung niên kia.

Nam tử trung niên không hề tỏ ra sợ hãi, ngược lại còn thông thả từng bước hướng về phía trước, “Cửu gia đừng lo lắng , cường tính của tân la diệt tuy rằng có thể khắc trụ độc tính của phượng hoàng sát , chỉ là nếu như dùng một thời gian quá lâu sẽ nguy hiểm đến tính mạng, không thể kéo dài tiếp tục, cô nương ấy sớm muộn gì cũng sẽ ...”

“Câm mồm!” Liễu Húc đã tiến vào trạng thái phòng thủ sẵn sàng chiến đấu lại, hân bắt đầu lặng lẽ trước tiên đánh giá lợi hại của đối phương.

Nam tử trung niên bình tĩnh tiếp nhận sát khí của hân, nói : “Nếu Cửu gia giết tại hạ, sẽ vĩnh viễn không cứu được Ôn cô nương .”

Liễu Húc lập tức sửng sốt.”Người có phương pháp sao?”

Nam tử trung niên gạt đầu, từ trong lòng lấy ra một bao thuốc bột, “Đem cái này hòa trong nước rồi cho nàng uống, mọi chuyện sẽ được giải quyết; nhưng mà trong quá trình đó rất đau đớn thống khổ, mong nàng ấy sẽ nhẫn nại chịu đựng.”

“Làm sao ta có thể tin tưởng người?” Liễu Húc hỏi.

“Cửu gia, lúc này ngài không thể không tin ta, hơn nữa thuốc này cũng không phải là cho không! Nếu muốn lấy, ngài phải trả một cái giá khá đắt.”

“Là cái giá gì?”

“Chính là tiền đồ tương lai của ngài”

Chap 13.2

Edit : Shu- chan

Beta : Vivian

Liễu Húc trừng mắt nhìn nam tử trung niên, “Lời này là có ý tứ gì?”

“Cửu gia, Ôn cô nương thực sự không phải là người nước này, lại càng không phải người của thế giới này, hẳn ngài đã biết việc này?”

Liễu Húc giẩu cợt lên tiếng, “Bổn vương đương nhiên biết nàng là người nước khác, nhưng người nói nàng không phải là người của thế giới này, chẳng lẽ nàng chính là quý sao?”

“Quý?” Trung niên nam tử lắc đầu, “Dương thọ của nàng vẫn chưa hết, như thế nào lại là quý được? Ý của tại hạ là, nàng đáng lẽ ra không nên tới đến nơi đây gặp mặt cùng ngài, nhưng sự tình dù không muốn cũng đã xảy ra, trước hết phải nghĩ biện pháp để cứu vãn.”

“Người nói là ý gì?”

“Cửu gia, Ôn cô nương sở dĩ gặp kiếp nạn này, tất cả đều là bởi vì vận khí của ngài quá mạnh, áp đảo vận khí của nàng, làm cho vận khí của nàng giảm sút, nếu còn tiếp tục đi xuống như thế này, thì nàng chết ở chỗ này, tốt hơn là hãy để cho nàng trở về cố hương đi.”

“Đừng hòng! Nàng là nữ nhân của bổn vương, cũng chính là người bổn vương quyết định chọn làm thê tử, nàng chỉ có thể cùng bổn vương ở một chỗ, dù thế nào cũng không được đi!” Liễu Húc cứng rắn nói.

“Chuyện này. Tại hạ chỉ lý giải tâm tình của Cửu gia thôi, mong Cửu gia vì Ôn cô nương mà suy nghĩ, hãy sửa tiền đồ của chính mình một chút, đem ít vận khí chia sẻ cho Ôn cô nương có được không?” Nam tử trung niên nghiêm mặt nói.

“Người nói lời này thật là thú vị nha, bổn vương không phải là người tiên đoán được tương lai thì sao biết được tiền đồ mình sẽ thế nào?” Trong đầu của hắn hiện lên một cảm giác quỷ dị.

“Ngài không cần biết, chỉ cần trong tương lai ngài vứt bỏ long vị kia là được.” Nam tử trung niên thẳng thắn nói.

Liễu Húc vừa nghe, không hề tức giận, chỉ là ngờ vực nhìn hắn.

Nam tử trung niên lại nói : “Chỉ cần ngài đáp ứng từ bỏ long vị, bao thuốc bột này sẽ là của ngài, từ nay về sau vận khí Ôn cô nương được khôi phục, mới thật sự là một hạnh phúc đáng nói; nếu ngài không chịu, khẳng khái giành lấy long vị kia, vận thế của ngài nhất định sẽ đạt đến đỉnh cao rực rỡ, chỉ là vận khí Ôn cô nương lúc ấy sẽ bị ngài ép tới một chút cũng không còn, cuối cùng bầu bạn cả đời với ngài chỉ là một âm hồn u oán mà thôi! Cửu gia, ngài sẽ vì quyền thế mà hy sinh nữ nhân yêu thương của mình sao?”

Liễu Húc không đáp hồi lại: “Làm như vậy người được lợi gì?” Đây mới là trọng điểm.

“Cửu gia, chuyện này chẳng được lợi ích gì, chẳng qua là chức trách của tại hạ.”

“Chức trách?”

“Đúng vậy, trước mắt nhiệm vụ chính của tại hạ là khôi phục trật tự của vương triều Phượng Tường.”

“Trật tự?”

“Thật xin lỗi, thiên cơ không thể tiết lộ, tại hạ không thể nói hết tình hình cụ thể và tỉ mỉ cho Cửu gia được, tránh không phá hủy vận khí của ngài; mặt khác thuận tiện cũng nhắc luôn, tại hạ không biết Ôn cô nương, Ôn cô nương cũng không quen tại hạ, xin ngài đừng quá đa nghi.” Nam tử trung niên đã sớm nhìn ra tâm tư Liễu Húc còn nhiều nghi vấn, nếu không làm sáng tỏ, chỉ sợ khi Liễu Húc về tới phủ đệ, Ôn cô nương sẽ bị hắn giằng vò tra vấn.

“Hừ!”

“Bây giờ xin Cửu gia cho tại hạ một câu trả lời, ngài có chấp nhận từ bỏ long vị hay không?”

“Được, ta đồng ý.” Hắn quyết định không một chút do dự —— không biết vì sao, hắn lại tin lời nói của nam tử trung niên này. Không, chính là chỉ cần Nhuận Ngọc có thể bình an, cái gì hắn cũng tin.

Về phần long vị, trong lòng hắn đã có một dự tính khác. (Vivi: ôi ta phục anh này, mọi người đọc về sau sẽ hiểu ảnh khôn ngoan cỡ nào T_T)

“Đa tạ Cửu gia đã thành toàn, bao thuốc bột này là của ngài.” Hấn lấy gói thuốc bột ra chuyển giao cho Liễu Húc.

Liễu Húc nhận lấy thuốc bột, rần ðe.”Nếu người dám lừa bốn vương”

“Cửu gia, nếu tại hạ lừa ngài, nhiệm vụ của tại hạ coi như không được hoàn thành, trở về cũng sẽ bị trọng phạt, thỉnh ngài đừng lo lắng. Nhưng mà tại hạ xin nhắc ngài một lần nữa, sau này nếu ngài không tuân thủ ước định, tính mạng của Ôn cô nương nhất định sẽ nguy khốn, và để tránh cho nàng kết cuộc chết nơi tha hương, tại hạ nhất định sẽ đến gặp nàng, đem nàng trở về vị trí xưa cũ, xin Cửu gia hãy tự biết thu xếp ổn thoả.” Nói xong dứt lời, ánh mắt hấn lóe sáng nhìn Liễu Húc.

Liễu Húc thần nhiên nói: “Người sẽ không có cơ hội làm chuyện đó.”

Nam tử trung niên vừa lòng gật đầu, “Tốt, tại hạ xin cáo từ.” Hấn vái chào rồi rời đi.

Mắt Liễu Húc sau khi nhìn thấy thân ảnh nam tử dần biến mất, thì nhìn xuống gói thuốc suy nghĩ phải nên bắt tay làm gì với nó —— hấn luôn luôn không tin năng lực thần linh kỳ lạ, đừng nói gì đến vận khí hay không vận khí, nhưng mà về mặt, thái độ của người nọ lại vô cùng nghiêm túc, không giống như là đang nói giỡn.

Hơn nữa có một câu làm cho hấn thập phần ðể ý ——

“Cửu gia, Ôn cô nương thực sự không phải là người nước này, lại càng không phải người của thế giới này, hẳn là ngài cũng đã biết việc này?”

Không phải người của thế giới này? Đây là ý gì? Trong lòng hấn cảm thấy một nỗi bất an rất mãnh liệt—— kỳ thật hấn cũng từng cảm thấy được lai lịch xuất thân của Nhuận Ngọc không rõ lắm, chỉ là càng ở chung một chỗ trong thời gian dài, hấn phát hiện nàng không những nói chuyện rất thẳng thắn, cũng không có dục vọng gì, không so đo như người bình thường, tính khí hòa nhã dịu dàng, và khác hoàn toàn so với người của hoàng triều này.

Hấn ở cùng với nàng cảm thấy đặc biệt thoải mái, lúc đầu chỉ là có chút hảo cảm, cuối cùng ngược lại bắt đầu mê luyến nàng muốn giữa nàng làm bạn đời của mình, cho nên hấn không ngại dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để ép buộc nàng ở lại, chính là muốn chứng minh tâm ý của hấn với nàng, hy vọng nàng có thể tiếp nhận hấn.

Hiện giờ cái giá hấn phải trả là tình cảm đó không còn có thể thu về được, cho nên hấn không chấp nhất tìm hiểu lai lịch của nàng nữa, cho dù nàng không phải là người của thế giới này thì hấn cũng không buông tay —— đời này nàng nhất định là của hấn, và hấn cũng sẽ bảo vệ nàng đến cùng.

Nếu nói vận khí của hấn quá mạnh, có thể khắc chết nàng, vậy thì hấn nhất định phải chỉnh sửa vận khí đó hoặc buông bỏ cả kế hoạch tương lai, chỉ cần nàng có thể bình an vô sự, chuyện gì hấn cũng nguyện ý làm.

Mạng của hấn còn có thể cho nàng, long vị thì có là cái gì?

Nhưng mà nếu hấn từ bỏ long vị, không có nghĩa là. Những người khác cũng sẽ như vậy, nhất là nhóm người Thái tử kia ——

Cho nên kế hoạch của hấn có thay đổi!

Về phần thay đổi như thế nào, trong lòng hấn cũng có hơi tính toán rồi, tỉnh táo lại tinh thần, hấn lại lần nữa rảo bước đi nhanh, Thái Bình hấn là đã chuẩn bị xe thật tốt để chờ hấn!

Thân ảnh của hấn nhanh chóng khuất xa sau những bụi rậm.

Nhuận Ngọc trở về phòng nghỉ ngơi, bây giờ có lẽ đã đúng Ngọ. (giữa trưa)

“Ngọc chủ nhân, người có muốn dùng bữa trưa không ạ?” Tú Hoa hỏi nàng.

“Không cần, ta không đói bụng.” Nàng cảm thấy có chút mệt mỏi, có thể là do thương tích trong người, hơn nữa với thể lực của nàng mà vận động cả buổi sáng như vậy, cơ hồ sức lực đều hết sạch.

Tú Hoa nhìn vẻ mặt mệt mỏi của nàng, lo lắng nói: “Ngọc chủ nhân, sáng nay đáng lẽ ra người không nên miễn cưỡng hoạt động như vậy, phải nên sớm trở về nghỉ ngơi mới đúng.”

Nàng cũng cảm thấy như vậy, chính là không nghĩ tới thể lực lại trở nên kém như thế.” Tú Hoa, ta muốn ngủ một chút, người đỡ ta đi đến giường được không?”

“Dạ vâng.” Tú Hoa giữ lấy người nàng, đưa nàng lên giường.

Nàng cố gắng nằm thẳng xuống, Tú Hoa đắp mền cho nàng, cười nói: “Ngọc chủ nhân, người trước hết ngủ một chút đi. Tú Hoa không quấy rầy người nữa.”

Khi Tú Hoa sắp sửa rời khỏi giường, nàng bỗng nắm lấy tay Tú Hoa, mơ hồ nói: “Tú Hoa, người ở lại giúp ta!”

“Ngọc chủ nhân?”

“Tú Hoa, ta. ta cảm thấy lạnh quá. ta không thấy thoải mái, người có thể vào nằm với ta. ngủ với ta một chút đi!”

Nàng cảm thấy vô cùng khó chịu, mở miệng yêu cầu.

Lạnh? Tú Hoa trợn tròn mắt, vẻ mặt nghi hoặc, vội vàng xốc chăn bông lên.

Hành động này làm cho Nhuận Ngọc không chịu nổi, liền rên một tiếng.

Tú Hoa đưa tay sờ sờ tay chân nàng, phát hiện chúng vô cùng lạnh lẽo —— hiện tại bên ngoài cảnh sắc xanh tươi chiếu sáng, đừng nói chi ra đó nóng đến chết người, thậm chí ngồi ngay trong phòng cũng đổ mồ hôi ướt đầm, tại sao chủ tử lại kêu lạnh? Hơn nữa tay chân người lại thật lạnh đến như vậy, người khác nhìn vào lập tức hiểu được đây chính là một dấu hiệu bất thường.

Tú Hoa có chút luống cuống, “Tú Hoa sẽ đi gọi người tới, thỉnh Ngọc chủ nhân chịu khó nhẫn nại một chút.” Nói xong, nàng nhanh chóng đi tìm người giúp đỡ.

“Đừng. Không cần, Cửu gia biết tình trạng của ta.” Nàng vội vàng ngăn cản.”Người chỉ cần nằm trên giường cùng ta, để cho ta ấm một chút là được rồi.”

“Nhưng mà, chính là. Tú Hoa sợ ngài có xảy ra gì.” Nàng do dự nói —— lần trước nàng không hoàn thành phận sự của mình, làm cho Ngọc chủ nhân suýt nữa chết, lần này nàng không muốn đi theo vết xe đổ ấy.

“Thân thể của ta, ta biết rõ nhất, không sao cả, người lên giường với ta đi! Hay là. Người không muốn? Nếu người nói không muốn. thì quên đi, ta không miễn cưỡng.”

Tú Hoa hoảng sợ, “Ngọc chủ nhân hiểu lầm rồi, Tú Hoa như thế nào không muốn? Tú Hoa lên giường ngay!” Lập tức cởi giày, trèo lên giường đến bên người nàng, rồi đem cái mền đắp cho cả hai.

Nàng nhẹ nhàng ôm lấy thân hình Tú Hoa, cả người co rút lại thành một khối; Tú Hoa thấy thế, cũng ôm lấy nàng, thân hình nàng ta cũng co lại như một cái trứng tôm, dùng nhiệt độ cơ thể ấm áp của chính mình xua tan đi cái lạnh lẽo của chủ tử.

Cảm nhận được lo lắng của Tú Hoa, Nhuận Ngọc hơi nhíu mày, miệng rì rầm, “Tú Hoa, người thật ấm áp.”

Mi mắt dần dần nhắm lại, chỉ chốc lát sau nàng đã đi vào mộng gặp gỡ Chu Công.

29. Chương 14.1

Mắt Tú Hoa thấy nàng dần chìm vào giấc ngủ, trong lòng cũng thả lỏng, thoải mái thiếp giấc theo; hai người vẫn ngủ say, không biết qua bao lâu, một bóng đen đi vào trong phòng, thẳng tiến đến gần các nàng.

Bóng đen kia đứng ở bên giường đợi một chút, Tú Hoa giật mình tỉnh dậy trước, vừa mở mắt, liền thấy gương mặt lạnh lùng của Liễu Húc đang nhìn nàng.

Nàng trong lòng giật mình, trực giác mách bảo muốn kêu thành tiếng, nhưng rồi thấy Liễu Húc dùng ngón trỏ để ở môi, ý bảo nàng im lặng; Tú Hoa gật gật đầu, nhẹ nhàng dịch chuyển thân mình, cũng không quên nhìn lại xem Nhuận Ngọc bên cạnh mình có bị bừng tỉnh hay không.

Nàng từ tốn bước xuống giường đi giày vào, nhìn về phía Liễu Húc.

Hắn khoát tay, làm ra khẩu hình nói: “Đi ra.”

Tú Hoa hiểu ý, hai đầu gối quỳ xuống đất, dập đầu lạy chào một cái rồi mới rời đi.

Liễu Húc nhìn thấy nàng ta đã rời đi, cửa phòng cũng được khép lại, lúc này mới cởi áo khoác, nhanh chóng trên giường, nằm bên cạnh Nhuận Ngọc.

Nàng trở mình, đưa lưng về phía hắn, miệng nỉ non nói: “Lạnh quá....”

Hắn lập tức xoay người nàng lại, làm cho mặt nàng hướng vào lòng mình, cũng vươn cánh tay ôm lấy nàng; như cảm nhận được luồng hơi ấm, thân hình nàng cọ cọ vào người hắn, tiếp tục chui rúc vào ngực hắn.

Khuôn mặt tuấn tú của hắn thoáng hiện lên ý cười ấm áp, ôm nàng càng chặt hơn.

Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, nàng mới chậm rãi tỉnh dậy, vừa mở mắt, nhìn về phía trần nhà, lại quay đầu. “Hừ!”

Hắn, hắn, hắn đến đây lúc nào? Không phải Tú Hoa cùng nàng ngủ sao? Nàng bị dọa đến khiếp sợ.

Chỉ thấy hai mắt hắn nhắm chặt, bộ dáng như là đang ngủ.

Nàng lặng lẽ đứng dậy, rón ra rón rén muốn lướt qua người hắn đi xuống giường, nào biết mới động một bước, phía sau đột nhiên truyền đến lực kéo mạnh khiến nàng nằm trở về lại.

“Thế nào lại muốn đi đâu?” Giọng nói miễn cưỡng.

“Ta... muốn uống nước, chàng không phải.....Đang ngủ sao?”

“Đã sớm tỉnh, nàng vừa động dậy, bồn vương liền tỉnh rồi.” Hắn cười cười nhìn nàng, tiếp theo xoay người xuống giường, đến bên cạnh bàn rót một cốc nước đưa cho nàng.

Nàng tiếp nhận nước uống một ngụm, tức giận nói: “Như vậy đã tỉnh giấc rồi? Chàng căn bản không có hề ngủ à!”

“Bồn vương luôn luôn không bao giờ quá say giấc.”

“Chàng không ngủ sâu? Chẳng lẽ ban đêm chàng đều chạy đi làm cú mèo sao?” Nàng lúc nào cũng nhất định phải châm chích cãi cọ với hắn, bởi vì mỗi lần cùng hắn giao chiến, nàng ngay cả thắng cũng chưa thắng quá, hại nàng có chút không cam lòng.

“Cách nói của nàng rất thú vị.” Đối với lời giễu cợt của nàng, hắn chỉ nhún mày thông thả đáp.

“Thú vị cái đầu chàng ấy!” Nàng đang chế giễu hắn nha, không phải là làm trò đùa giải trí cho hắn xem, sao vẻ mặt hắn lại vui đến như vậy chứ?

” Lúc ở cổ hương nàng cũng ăn nói như vậy sao?”

“Không phải.” Nàng một hơi uống xong ly nước.”Ta ở cổ hương cũng không có bằng hữu nào, thường xuyên trước sau một mình một người.”

“Bồn vương cũng không phải là bằng hữu của nàng.” Khẩu khí hắn hơi giận.

Nàng đương nhiên nghe được ra ý tứ của hắn, lập tức không khách khí nói: “Mặc kệ là quan hệ gì, đều nên bắt đầu từ bằng hữu trước.”

“Đây cũng là quy củ của cổ hương nàng sao?”

Chuyện này nàng nghe có gì đó không đúng nha _____ trước đây hắn cố gắng ở trước mặt nàng tránh nhắc tới hai chữ cổ hương này, chỉ là hiện tại..... Hắn đã đề cập đến hai lần. “Từ lúc nào chàng lại bắt đầu cảm thấy có hứng thú với cổ hương của ta?” Bờ mi nhăn lại.

“Bồn vương chỉ là suy nghĩ không biết.....Cổ hương nàng có cái gì, mà ở đây không có; nàng đến tột cùng còn thiếu những thứ gì; làm thế nào mới có thể khiến nàng cam tâm tình nguyện ở lại đây cùng bồn vương

sinh con dường cái cả đời cũng không hối hận? Nhuận Ngọc, nàng có thể nói cho bốn vương biết không?” Hấn chăm chú nhìn nàng thật sâu.

Nàng trăm triệu lần không dự đoán được hấn sẽ bật ra những lời này, chỉ có thể lắp bắp đáp, “Liễu húc, chàng. làm sao. ? Vì sao. Muốn nói. chuyện này?”

“Có người nói với bốn vương rằng nàng không phải người của thế giới này .”

Một tia kinh ngạc từ trong ánh mắt nàng chợt lóe lên rồi nhanh chóng biến mất, nàng không khỏi bật thốt lên hỏi, “Là ai nói ?” Trời ơi! Không lẽ nơi này còn có đồng hương của nàng sao?

Hấn không lưu ý đến sự biến hóa trong ánh mắt của nàng, duỗi tay ra đem nàng kéo vào trong lòng, dịu dàng nói: “Nàng mong muốn cái gì, bốn vương nhất định tặng bằng được, cho nên không cần rời đi được không?”

Nàng dựa vào trong ngực của hấn, thở dài một hơi rồi nói: “Liễu Húc, những gì ta cần thì chàng đều đã chu cấp đầy đủ, căn bản ta không dám lại yêu cầu chàng bất kì cái gì nữa; chính xác, ngay từ đầu ta nghĩ dù thế nào cũng phải trở về, là bởi vì nơi này đạo lý đối nhân xử thế so với cố hương ta cách xa nhau quá xa, chàng cũng biết tính ta lười, suy nghĩ cũng lười, đối với việc phải thích ứng cuộc sống nơi này hoàn toàn không tự tin, nhưng mà hiện tại.”

“Hiện tại thì sao?” Ánh mắt hấn sáng lên một tia hy vọng.

Mặt nàng trong nháy mắt đỏ hồng lên, tiếng nói cũng trở nên nhỏ giọng.”Hiện tại ta có thể thử xem, bởi vì ta. Đối với chàng. Kỳ thật không. Không ghét, còn. Có điểm. Thích.”

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng hấn lại nghe được mồn một rõ ràng.”Nàng thật sự. cũng giống như bốn vương. là đã động tâm ?” Mắt của hấn hiện lên một nỗi vui mừng kinh ngạc.

Nàng gật đầu có chút ngại ngùng.

“Nhuận Ngọc, nàng khiến cho bốn vương thật quá vui mừng a.” Hấn lần đầu tiên vui sướng đến mức muốn hô ra tiếng, nhin không được nhẹ nhàng ôm chặt lấy nàng.

“A ——” đôi chân đột nhiên lên cao cách mặt đất, làm nàng kêu lên sợ hãi.”Chờ một chút, ta nói còn chưa nói xong!”

“Đừng nói với bốn vương, nàng đổi ý .” Hấn nhìn nàng đe dọa.

30. Chương 14.2

“Không phải!” Nàng đánh nhẹ vào ngực hấn. “Liễu Húc, bất cứ cái gì chàng cũng toàn bộ trao hết cho ta, ta chỉ sợ... không thể trao ra được nhiều giống chàng; có điều ta cam đoan, nếu chàng muốn gì, ta nhất định sẽ cho, chỉ là...cái gì từ từ đến sẽ đến, rồi một ngày ta sẽ giống như chàng, trao cho chàng tất cả, chỉ hy vọng chàng nên kiên nhẫn một chút nữa, ta cần một chút...thời gian, chàng sẽ không để ý điều này chứ?”

Không lẽ nếu hấn nói câu “Chúng ta phải sinh hài tử”, nàng liền phải nằm trên giường cùng hấn làm việc đó chứ? Nàng còn cỏi mở được đến như vậy đâu.

Hấn ha ha cười, “Đồ ngốc, bốn vương thật trông giống một tên nam nhân lúc nào cũng nôn nóng gấp rút, nhẫn nại như khi sao? Mặc kệ có chuyện gì, dù sao cũng phải do chính nàng cam tâm tình nguyện mới được, nếu không sẽ không còn ý nghĩa. Nhưng mà nàng hãy cam đoan, trong lòng nàng, bốn vương là duy nhất, không cho phép nghĩ đến người đàn ông khác.”

Nói xong lời cuối cùng, bản tính bá đạo lại lộ ra.

Nàng đảo cặp mắt trắng dã, tức giận nói: “Cửu gia của ta, ta chẳng phải không ra khỏi nhà, mỗi lần mở mắt nhìn, trừ chàng ra, còn lại đều là hạ nhân, không hề có nam nhân khác, hơn nữa...”

Nàng dừng lại một chút, hé ra nụ cười ngọt ngào, “Ta đã bị chàng làm say mê đến thần hồn điên đảo, làm thế nào còn có tâm tình đi chú ý nam nhân khác?” Trời ạ! Hóa ra nàng cũng biết nói lời tình tứ nhẹ nhàng.

Tâm tình Liễu Húc vì những lời nói của nàng mà cực kì vui vẻ, đem nàng đến nằm trên giường, “Nhuận Ngọc, nàng đừng quên những lời nói vừa rồi.”

“Vâng, thần thiếp tuân mệnh.” Nàng khẽ cười.

Hắn nhìn nàng, đầy mắt mang đầy sủng ái. “Kỳ thật bốn vương đem đến cho nàng một món quà rất hay.”

“Quà gì vậy?”

Hắn từ trong lòng lấy ra một gói thuốc trắng. “Bốn vương đã tìm được thuốc giải cho phượng hoàng sát.”

Kỳ thật trước khi hồi phủ, hắn đã cho ngự y trong cung xem xét qua thuốc bột, nguyên bản không có ai có thể nhìn thấu rốt cuộc nó chứa đựng thành phần gì, cho đến khi vị ngự y cao tuổi xem qua xong, ánh mắt ngạc nhiên khó tin bẩm báo với hắn: “Cửu gia, thuốc này e rằng không phải xuất phát từ nước ta, lão nô cũng không nhìn ra cái gì, thế nhưng có thể khẳng định nó không phải là độc dược.”

Lúc sau hắn cũng tự mình thử — dính một chút nếm thử, chỉ cảm thấy hơi hơi đắng một chút, còn thân thể hắn vẫn chưa sinh ra tình trạng gì không ổn. (Vivi: ôi, yêu anh quá, liều mình thử cho chị trước XD~)

Hiện tại đã đến nước này, nếu có thể chữa được ngựa chết thành ngựa sống thì hắn quyết liều mạng cho Nhuận Ngọc thử xem.

“Đây là giải dược?”

“Đúng vậy.”

“Là ai đưa cho chàng?” Nàng hoài nghi hỏi.

“Nàng không cần biết, chỉ cần uống vào là được.” Hắn không nghĩ nói cho nàng biết nhiều chi tiết.

“Liễu Húc, chàng nói có người nói cho chàng, ta thực sự không phải là người của thế giới này đúng không? Là hắn đưa cho chàng sao?”

Trí não của nàng hoạt động cực nhanh.

Liễu Húc không trả lời ngay, chờ trong chốc lát mới chần chừ gật đầu.

Nàng âm thầm đoán rằng — người nọ nói không chừng thật sự là đồng hương của nàng, nếu thuốc này thật sự là theo cổ hương lấy tới, có lẽ thật có thể giải độc tính trên người nàng, bởi vì y thuật ở cổ hương đúng là so với nơi này tốt hơn rất nhiều.

“Nhuận Ngọc, đừng lo lắng, bốn vương hỏi qua ngự y, bọn hắn đều nói thành phần dược cũng không có vấn đề.” Hơn nữa bản thân hắn cũng tự mình thử qua, xác định chắc chắn không sai.

“Được rồi, người nọ có nói phải dùng như thế nào không?”

“Uống cùng với nước là được.”

“Được, đưa nước đến đây đi!”

Liễu Húc rót chén nước, đem thuốc bột rắc vào rồi lắc lắc qua lại, trộn lẫn hòa vào nhau, màu nước nhanh chóng trở thành trắng đục, hắn đem nước thuốc đưa tới trước mắt nàng, “Nhuận Ngọc, phải chuẩn bị tâm lý, sau khi thuốc vào sẽ bắt đầu cảm thấy rất khó chịu.”

“Yên tâm, ta đã quen rồi.” nàng nhận nước thuốc, một hơi đã uống xong.

Mùi vị đắng quen thuộc lan tràn trên đầu lưỡi—quả thật là dược mang từ cổ hương đến! Nhưng mà trước đây đa số là nàng uống thuốc viên, ít khi dùng thuốc bột, bởi nàng cực kì ghét vị khó uống như thế.

“Cảm giác như thế nào?” Liễu Húc lo lắng chú ý đến biến hóa của nàng.

“Àn, thật khó uống...trước mắt cảm giác...vẫn còn không sao.” Nàng vốn chuẩn bị mong chờ một cảm giác cực kì khó chịu, nhưng hiện tại....

Vừa mới nghĩ qua như thế xong, lòng bàn chân liền dâng lên một dòng khí lạnh lan tràn, nó giống như từ sâu bên trong len lỏi ra đôi chân của nàng, đầu gối, đùi, tiếp theo là nửa người trên, không lâu sau, cơn lạnh đã len vào toàn thân nàng khắp trên dưới.

“Ta lạnh quá, Liễu Húc.” Nàng hướng người dựa vào hắn.

Hắn đương nhiên cũng nhận thấy được sắc mặt của nàng thật khó coi, lập tức ôm chặt lấy nàng.

Cơn lạnh có xu thế nguy kịch hơn, tiếp theo đã không thể dùng từ lạnh để hình dung, nàng chỉ cảm thấy như bị..... đông đá!

Nàng dùng sức ôm lấy Liễu Húc, khớp hàm một mực run lên, toàn thân run run không ngừng, khó chịu đến mức nàng thậm chí muốn nhảy vào hỏa lò đang nung tức khắc.

Liễu Húc vốn muốn vận công thay nàng đuổi hàn khí kia, nhưng lại sợ ảnh hưởng đến bệnh tình của nàng, đành phải thôi.

Ngay tại lúc nàng rét run tưởng chừng như muốn tự sát cho dễ chịu thì đột nhiên, cơn lạnh dường như nghe được tâm ý của nàng, dần dần dịu đi, không hề áp bức nàng nữa, thân thể vốn run rẩy không ngừng cũng chậm chậm dừng lại, cơn lạnh rất nhanh tan đi, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nàng thở ra một hơi, buông Liễu Húc ra, rồi ngã xuống.

“Có ổn không? Không khó chịu nữa sao?” Hắn ân cần hỏi.

“Không sao.” Nàng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể lấy lại được một ít.

“Sắc mặt của nàng còn hơi tái nhợt, cần ngủ tiếp mới có thể khôi phục tinh thần.”

“Uhm, Liễu Húc, chàng nhất định phải ở đây cùng ta.” Nàng dường như đang làm nũng lơi kéo hắn.

“Đương nhiên.” Hắn nhanh chóng nằm xuống trên giường ôm lấy nàng.

Nàng mỗi một đến cực điểm, rất nhanh liền ngủ thật say; Liễu Húc nhìn khuôn mặt đang ngủ của nàng, trong lòng cảm thấy nghi hoặc, thuốc này thật sự có hiệu quả sao?

31. Chương 15.1

Ba tháng sau —

“Thái tử đã chết?” Về mặt Liễu Húc như không thể tin được.

“Nô tài vừa nghe được tin liền chạy đến báo Cửu gia.” Thái Bình quỳ gối đáp.

“Tin tức chính xác chứ?” Liễu Húc nhíu mày.

“Sáng nay lúc nô tài đi ngang qua phủ Thái tử thấy lồng đèn ở hai bên cửa lớn đã đổi thành màu trắng, nghe bọn hạ nhân bên đó nói, Thái tử vào đêm hôm qua đã.... ra đi!”

Việc này thực sự vượt quá dự kiến của mọi người, Liễu Húc có thông minh thêm mấy phần cũng không cách nào đoán trước được tất cả những điều này.

Bảy ngày trước, hắn nhận được tin Thái tử lâm bệnh, về tình về lý, hắn cũng đã đi thăm bệnh, nhưng lúc đó bệnh tình không hề nghiêm trọng, cả ngự y cũng nói là không có trở ngại gì, như thế nào mà mới có bảy ngày, liền như vậy mà ra đi? “Tin tức đã bẩm báo lên trên chưa?”

“Hồi Cửu gia, Thái tử phi đã đem tin tức trình lên triều đình, phỏng chừng Hoàng Thượng cũng đã biết rồi.”

Hừ! Không biết lão già kia có buồn hay không? Bản thân lão cũng bệnh đến hồ đồ như thế, làm sao mà lo cho người khác nữa đây? Nếu như đổi lại là hắn thì...

Liễu Húc trầm ngâm – tuy Thái tử là huynh đệ thân của hắn, nhưng đôi bên là đối thủ, bình thường lui tới cũng chỉ là nghi thức xã giao bên ngoài, tình cảm cũng theo đó mà lợt lạt; bây giờ nghe tin hắn đã chết, trong lòng tuy không phải là rất bi thương, nhưng cũng không thể vui nổi.

“Thái Bình, phản ứng của Hoàng Thượng như thế nào?”

“Điều này... đến giờ trong hoàng cung vẫn chưa truyền ra tin tức gì.”

Trong lòng Liễu Húc nổi lên một điềm không tốt – người kế vị của đất nước trong tương lai bị bệnh chết, đây là việc quốc tang trọng đại, đáng ra tin tức phải lập tức truyền đi mới đúng, sao đến bây giờ một chút động tĩnh cũng không có?

Chẳng lẽ Hoàng Thượng bệnh nặng đến mức không cách nào xử lý vụ việc? Nếu đúng là như vậy thì ai là người đang ra lệnh trong cung?

Đại ca vừa chết, ngôi vị Thái tử đang được bỏ trống, những hoàng tử khác nhất định sẽ như hổ rình mồi; hơn nữa Hoàng thượng lại lâm trọng bệnh, đây là cơ hội tuyệt hảo, chỉ cần ai đủ lợi hại, người đó sẽ đăng cơ.

Hắn biết điều này, lão Tam, lão Tứ cùng lão Ngũ lại càng hiểu rõ.

Nghĩ đến lão Tứ, tuy là cùng một mẫu thân sinh ra với hắn, nhưng tình cảm lại nhạt hơn cả nước trà; dã tâm của lão Tứ tuyệt không nhỏ, hiện tại đại ca chết đi, chỉ sợ không ai có thể áp chế được hắn. “Thái Bình, nhân mã của Sái tướng quân đã đến chưa?”

“Hồi Cửu gia, Sái tướng quân đã liên lạc với nô tài, đại đội nhân mã đang ở ngoài thành đợi lệnh của Cửu gia.”

Liễu Húc mắt xanh lấp lánh, hạ lệnh: “Thái Bình, thông báo với hắn, nhân mã đêm nay sẽ tiến vào thành, đồng thời nói với lính thủ thành, đêm nay đừng đóng cửa thành, rõ chưa?”

“Dạ đã rõ, vậy nô tài xin đi.” Thái Bình chuẩn bị đứng dậy đi chấp hành mệnh lệnh, ngay lúc hắn vừa bước được một bước, Liễu Húc lại gọi: “Thái Bình.”

Hắn quỳ trở lại.

“Thái Bình, nghe đây, ta tin rằng ngươi cũng biết tình trạng hiện tại đã đi đến bước nào, nếu có gặp bất kỳ sự phản kháng nào hoặc ai không tuân theo mệnh lệnh, ngươi biết làm như thế nào rồi chứ?” Giọng điệu của hắn đầy vẻ u ám.

“Nô tài đã hiểu, xin Cửu gia cứ yên tâm.” Thái Bình hầu hạ Liễu Húc đã nhiều năm, tự nhiên hiểu ngụ ý của hắn.

Liễu Húc nhìn thấy Thái Bình rời đi, tầm mắt chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, lúc hắn nhìn thấy một thân ảnh tóc đen nhỏ xinh thì biểu cảm lạnh khốc trên gương mặt hắn thoáng chốc biến mất thay vào đó là vẻ mặt ôn nhu.

Thời gian nàng uống thuốc cũng đã 3 tháng, hiện tại nàng đã khôi phục nhiều, vết thương trước ngực đã khép miệng, người cũng đã có thể đi lại bình thường, cũng không còn triệu chứng tay chân lạnh buốt nữa.

Trước mắt việc hắn cần làm tốt nhất là vẫn không nên nói cho nàng biết, vả lại hắn cũng không nghĩ tới việc để nàng tham gia vào.

Mà ở bên đầu kia của cửa sổ, Ôn Nhuận Ngọc đang nói chuyện với Tú Hoa.

“Tú Hoa, ngươi có thấy hôm nay Thái Bình là lạ không? Về mặt hắn đi tìm Cửu gia không được tốt lắm!” Nhuận Ngọc ngồi trên dưới đất, trên mặt có chút nghi hoặc.

“Tú Hoa không chú ý... Ngọc chủ nhân, tốt hơn là người đừng có ngồi dưới đất nữa.”

“Có can hệ gì chứ? Ở đây cũng không có người ngoài, đến đây, ngươi cũng ngồi đi.” Nàng cười tí mắt gọi Tú Hoa.

“Không! Tú Hoa vẫn đứng là được rồi a.” Tuy là không có người ngoài, nhưng bọn người hầu đi qua đi lại, mỗi lần đi ngang qua các nàng, đều nhìn bằng ánh mắt kỳ dị, Tú Hoa thật sự cảm thấy mất mặt, chỉ không biết vì sao Ngọc chủ nhân lại không thèm để ý?

“Ai! Tú Hoa, người đứng, ta ngồi, nói chuyện như vậy rất mệt a! Người nên ngồi xuống đi!” Nàng cầu khẩn nói.

“Nhưng, nhưng mà.... ách, thôi được rồi!” Nàng đành ngồi xổm xuống dưới đất - nhiều lúc nàng cảm thấy người chủ nhân này so với nàng thì càng giống trẻ con hơn!

“Người nói thử xem! Thái Bình có chuyện gì vậy?” vừa hỏi vừa cắn một miếng bánh ngọt.

Tú Hoa cảm thấy vô phương – ngồi dưới đất ăn bánh, một chút cũng không phù hợp lễ khi khuê nữ hoàng triều, không biết vì sao, Cửu gia chưa bao giờ ngăn cản chủ tử làm việc tùy hứng, thậm chí còn bộc lộ sự tán dương thưởng thức.

Theo cách nghĩ của Tú Hoa, đầu óc Cửu gia chắc là hư mất rồi.

“Ngọc chủ nhân, Tú Hoa không chú ý lắm, hơn nữa.... Ngọc chủ nhân người ăn bánh ngọt như vậy có phần hơi nhiều rồi.”

Từ khi vết thương nàng khỏi hẳn, không biết có việc gì mà mỗi ngày đều tay cầm bánh ngọt ăn không ngừng, giống như hiện tại, vừa ăn xong cửu sáng, nàng đã lại ăn hết ba đĩa bánh ngọt.

“Có can hệ gì chứ? Ngon lắm mà! Liễu Húc cũng thật là chu đáo, mỗi ngày đều thay đổi màu sắc hương vị, ta ăn rất vui vẻ a!” Ngay trước mặt Tú Hoa nàng ngang nhiên gọi hắn là Liễu Húc, cũng không hề cảm thấy ngại ngùng.

“Ngọc chủ nhân, ăn thì không sao, nhưng mà ít nhất cũng phải biết điều độ a! Lỡ như ăn đến hư bụng thì biết sao đây?” Tú Hoa nhin không được đứng lên huấn thị.

“Ai ya! Tú Hoa thật là hung ác! Sao lại nói nhiều như vậy, cẩn thận coi chừng già trước tuổi đó!” Nàng nghịch ngợm nói.

Nghe thử xem, đây có giống lời một chủ nhân nên nói không? Tú Hoa không khỏi cảm thấy chán nản – đã theo hầu hạ Ngọc chủ nhân được vài tháng rồi, ngày đêm ở chung với nàng, cộng thêm tính khí hiền hòa của nàng, ranh giới chủ tớ dần dần mờ nhạt, lúc nói chuyện cứ luôn người người ta ta, không có nô tài, cũng không phải quý, đây là lần đầu tiên Tú Hoa cảm thấy làm người cũng có thể sống có tôn nghiêm như vậy, không cần bị người khác dẫm dưới chân.

Tình hình như vậy đương nhiên là Cửu gia biết – giống như lúc Ngọc chủ nhân giải thích cho Cửu gia nghe, trái tim nàng cứ như bị nhắc lên treo lơ lửng ngay cổ họng, chỉ thiếu chút nữa là bị bật ra ngoài.

Nhưng trái lại Cửu gia cũng không có phản ứng gì quá lớn, chỉ là mặt vô cảm mà quét tia mắt qua nàng, để lại một câu nói –

“Cố gắng phục vụ nàng thật tốt, nếu không thì kết cục người tự gánh lấy!

Trải qua việc này, nàng cuối cùng cũng hiểu được Cửu gia nuông chiều nữ tử trước mắt đến thế nào, hơn nữa còn là sủng đến mức vô pháp vô thiên, nhìn chủ nhân hiện tại không chỉ tư thế bất nhả mà ngồi dưới đất, lại còn cầm lấy đĩa bánh ngọt thứ tư chuẩn bị...

Tú Hoa nhanh gọn bắt lấy tay nàng, giận dữ la to: “Ngọc chủ nhân! Không thể ăn nữa, người ăn như vậy.. có phần quá mức rồi!”

“Nhưng, nhưng mà, quả thực rất ngon a!” Vẫn nắm chết không buông.

Đáng giận! Tú Hoa đành nói những lời có thể đánh lạc hướng sự chú ý của nàng. “Ta biết vì sao sắc mặt Thái Bình khó coi.”

Quả nhiên, Ôn Nhuận Ngọc nói lỏng tay, “Vì sao?”

“Vì Thái tử đã bệnh chết.” Tú Hoa nói ngắn gọn.

“Thật... thật không?” Đây là việc đại sự a! Nhuận Ngọc không nén được cả kinh hãi.

“Điều này là Tú Hoa nghe hạ nhân trong phủ đệ nói, cũng không biết là thật hay giả.”

“Người chết thì chính là chết, làm gì có giả thiết ở đây chứ?” Nàng thật sự cảm thấy Tú Hoa là một mật thám, tuy Tú Hoa luôn nói là người khác báo cho nàng ta biết, nhưng Nhuận Ngọc cho rằng nhất định Tú Hoa là người biết đầu tiên.

“Hiện tại Cửu gia hân là cũng đang suy nghĩ về vấn đề này!”

Nhuận Ngọc nhìn về phía bóng người đứng ở trước cửa sổ, không biết hân đang cúi đầu suy nghĩ những thứ gì.

Đối với hân đây là một cơ hội tốt a! Thái tử bệnh chết, Hoàng Thượng thân thể suy nhược, hiện tại là thời khắc mấu chốt, tin rằng các hoàng tử khác cũng đã bắt đầu rục rịch rồi.

Sau khi đã chuyển đi một lượng tân la diệp thu hoạch được ở mảnh đất phía sau Tây sương vào tháng trước, hân lại không cho tiếp tục khởi công trồng tiếp, nàng từng hỏi hân vì sao lại như thế, hân nói đã không còn cần nữa – lúc đó nàng liền hiểu, hân đã hoàn toàn chuẩn bị sẵn sàng để đánh một trận ác liệt!

Nàng đứng dậy, phủi bụi trên người, cười khổ nói: “Ngồi thật mệt a!” Không quên duỗi tay chân.

“Người đáng ra không nên ngồi dưới đất, thật mất hình tượng.” Tú Hoa cũng đứng dậy theo, tức giận nói. Ngồi lâu, y phục đều nhăn hết rồi.

“Ai, người câu nệ quá rồi.” Nhuận Ngọc xem như không có gì đáng kể nói ..

“Là người quá quỵ tiện thôi.”

“Liễu Húc cũng không nói gì mà!”

“Là Cửu gia quá sùng người thôi.”

“Thật không? Ta không cảm thấy gì cả?”

“Ngọc chủ nhân...” Tú Hoa cơ hồ thở dài.

Ánh mắt Nhuận Ngọc lại liếc về phía cửa sổ, phát hiện đã không còn bóng người. “Tú hoa, người đi làm việc của mình đi! Ta có việc cần tìm Liễu Húc nói.” Dứt lời, chân liền bước đi.

“Ngọc chủ nhân, người có muốn tự mình chọn món ăn bữa trưa không?” Tú Hoa ở sau lưng nàng hỏi.

“Người tự quyết định đi!” Không hề quay đầu lại nàng rời đi.

Tú Hoa vâng dạ một tiếng, cũng xoay người rời đi.

32. Chương 15.2

Nhuận Ngọc đi đến đại sảnh, nhìn thấy hân đang ngồi nhắm mắt trầm tư, nàng nhẹ nhàng bước qua, đứng trước mặt hân nhẹ giọng hỏi: “Đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Hân vẫn nhắm mắt, cánh môi khẽ mở “Bổn vương đang nghĩ.... Làm cách nào để cùng nàng bình an trải qua nửa đời sau.”

Nàng quan sát ánh mắt của của hân, đáp lại: “Điều này khó lắm sao?”

“Trước mắt còn có cửa ải khó khăn phải vượt qua.” Nếu hân dự tính không sai, đêm nay những huynh đệ khác cũng sẽ bắt đầu hành động

“Chàng có nắm chắc không?” Nàng không hỏi cửa ải khó qua là gì, cũng không hỏi hân phải làm thế nào, nàng chỉ muốn biết kết quả.

Hân mở mắt, mắt xanh lục lóe lên. “Có”

“Vây là tốt rồi.” nàng chỉ cần biết mỗi điểm này là được, giơ hai tay ra, nàng nâng khuôn mặt tuần tú của hần, hôn nhẹ lên đấy.

Hần để nàng hôn tùy ý, hưởng thụ cảm xúc trên đôi môi mềm mại, mãi đến khi nàng thấy hết hứng, định buông ra thì tay hần đột nhiên giống như rắn nước trườn đến eo nàng, dùng sức kéo nàng vào lòng, bắt đầu không khách khí hôn trả lại.

Nụ hôn của hần vẫn bá đạo như cũ, nhưng lần này nàng không chịu yếu thế, lập tức ôm lấy cổ hần khích lệ, cùng môi lưỡi hần vui đùa, lúc nhanh, lúc chậm, lúc sâu, lúc nông, hơi thở của cả hai quấn quýt lấy nhau, nhất thời khó chia lìa.

Đến lúc cả hai biết bản thân ngày càng đòi hỏi nhiều hơn nữa từ người kia thì mới thở hắt ra mà buông đôi phương ra.

Hai người trán蹭 trán, ánh mắt đôi bên đều tràn ngập lửa dục vọng.

“Nhuận Ngọc, đêm nay bốn vương có việc cần xử lý, không thể nán lại phủ đệ, nàng hãy để Tú Hoa cùng ở lại với nàng, chờ bốn vương trở về.” Hần khàn giọng nói.

“Àn.” Thân thể nàng mềm nhũn tựa vào hần.

“Nhuận Ngọc, chờ việc này kết thúc, bốn vương lập tức chính thức cưới nàng làm vương phi, nàng.... nguyện ý không?” Giọng nói của hần có chút run rẩy.

Nàng giấu mặt vào bả vai hần cười đáp, “Chỉ chờ câu này của chàng thôi đó.”

Hần vừa nghe, toàn thân nhất thời chấn động, khàn giọng nói: “Cám ơn nàng.”

“Cám ơn gì chứ?”

“Cám ơn nàng đã nguyện ý yêu ta.”

“Chàng thật sự cần ta như vậy sao?”

“Nhuận Ngọc, từ khi tự bốn vương có ấn tượng về mọi vật đến nay, bất kể là phụ hoàng hay mẫu hậu, bọn họ chỉ biết nghĩ tới bản thân mình, cho tới bây giờ trong lòng họ cũng không hề có bốn vương, ngay cả huynh đệ của ta cũng chưa hề yêu thương gì ta, lúc nào cũng xem bốn vương như kẻ địch hơn nữa còn hãm hại ta.”

“Thủ hạ trong phủ đệ tôn kính bốn vương, sợ bốn vương, nhưng không ai thật sự dám đối mặt với bốn vương, tiếp nhận bốn vương, càng không cần nhắc tới hai chữ yêu thích; nhưng nàng lại có thể nguyện ý gả cho bốn vương, nguyện ý tận tâm bên cạnh ta, ta thật rất cảm kích nàng.” Trái tim của hần là vì nàng mà trở nên ấm áp, nếu không cả đời này hần chỉ có thể ôm nỗi tuyệt vọng bằng giá mà xuống quan tài.

“Liễu Húc, về phần phụ hoàng cùng mẫu hậu của chàng, họ đều là người bình thường nên cũng phải có chỗ không có đủ năng lực để quan tâm mọi việc, chàng cũng đừng... hận họ; về phần huynh đệ của chàng, tuy là bọn họ không xem chàng như anh em thì chàng cứ xem bọn họ như không khí, cũng đừng để ý được không?” Nàng ôn nhu khuyên bảo hần.

“Bốn vương không hận, cũng không lưu tâm, vì bốn vương có nàng, cho dù có bất bốn vương phải xông vào dầu sôi lửa bỏng vì nàng, ta cũng không sợ hãi.” hần nhẹ giọng đáp lại.

“Nhuận Ngọc nào có tài đức gì, lại có thể làm cho chàng đối đãi thâm tình như vậy, nếu như không hồi báo, há không phải là vong ơn phụ nghĩa sao? Nhưng mà Liễu Húc, tuy là chàng đã mở miệng nói sẽ cưới ta, nếu đến lúc đó... đến lúc đó có đổi ý, ta cũng sẽ không trách chàng, chỉ là chàng nói trước một tiếng với ta, để ta có thời gian khăn gói lên đường, còn nữa, đừng quên cho ta “phí lên đường” đó! Nếu không, ta mà đối chết trên đường, có biến thành ma cũng nhất định sẽ quay lại tìm chàng.” Nàng chậm rãi nói, bắt đầu vì bản thân tính đến đường hậu rút quân.

Đúng là hần có nói sẽ lấy nàng, nhưng với thân phận của hần, nhất định có vô số mỹ nữ nhiều đến không đếm xuể mà đợi hần, ai biết được trong tương lai hần có lật lọng hay không.

Nàng đương nhiên phải nói trước, tránh để người khác tưởng lầm là nàng nắm hần không buông.

“Đổi ý?” hần bất mãn đứng lên. “Nàng cảm thấy bốn vương là loại người chần chừ do dự sao? Còn nữa... trong lòng nàng còn có dự tính khác, không muốn cho bốn vương biết?” hần không khỏi hoài nghi vặn hỏi.

“Cứu gia hiểu lầm ta rồi, bên cạnh chàng nhất định không thiếu gì mỹ nữ, ta chỉ là loại hoa đại ven đường không có gì nổi trội, chỉ sợ những mỹ nữ đó sẽ oán hận ta, cũng sợ rằng sau này mọi việc chàng sẽ cảm thấy hối hận vì lúc đầu đã làm như vậy, đây cũng là cấp cho chàng đường lui, là nghĩ thay cho chàng đó chứ! Sao ngược lại chàng còn nghi ngờ ta rắp tâm làm bậy?” Nàng không nén nổi kêu oan.

Hần hừ mũi giễu cợt lên tiếng, “Mỹ nữ? Bốn vương không thích các nàng ta.”

“Vì sao chứ?” Nàng cảm thấy rất hiếu kỳ, có tên nam nhân nào không thích mỹ nữ đâu? Nàng thật muốn nghe thử lý do của hần.

“Những vương hầu thiên kim bên người bốn vương, nếu không phải nói chuyện yếu đuối như tiếng ong vo ve của muỗi, thì lại hành động ngạo nghễ thô lỗ như gấu, bốn vương thật không chịu nổi!”

Nàng nghe xong liền cười phì một tiếng “Làm gì đến mức khoa trương như chàng nói chứ? Trước kia trên đường ta cũng đã từng thấy qua các vị thiên kim nhà quan, người ta rất có khí chất!”

“Khí chất? Cái đó gọi là đạo đức giả!” Hần hừ lạnh.

Nàng cảm động nhìn hần, nàng biết hần nói như vậy là để trấn an nàng, cũng để thổ lộ tâm ý của hần, nàng ôm lấy vai hần, ôn nhu hỏi: “Trước đây từng có tiền lệ hoàng tộc kết hôn với ngoại tộc không?”

“Điều này thì bốn vương không rõ, nhưng mà nếu chưa có, vậy thì chúng ta mở ra tiền lệ này đi!” Thần thái của hần quả quyết, không hề có chút do dự.

Nàng mỉm cười, trong đầu tràn đầy một niềm hạnh phúc, khiến nàng cảm thấy chuyện trên thế gian này đúng thật là tốt đẹp.

Hần nhẹ hôn lên má nàng, “Nha đầu Tú Hoa vẫn hầu hạ nàng tốt chứ?”

“Ân, nàng rất tốt, mỗi ngày đều cùng ta nói chuyện phiếm, ta rất vui a. Nói cho người biết một bí mật, có lúc nàng ta còn dài dòng hơn cả một bà già.” Vừa nghĩ tới vẻ mặt lải nhải của Tú Hoa nàng liền bật cười.

Hần chăm chú nhìn nàng cả buổi, mới tình ý sâu xa nói: “Nhuận Ngọc, Tú Hoa dẫu sao cũng chỉ là một hạ nhân, trước mặt nàng ta, nàng cũng phải có dáng vẻ của chủ nhân.”

“Ta có a!” Nàng cúi đầu tự đùa nghịch vạt áo của mình.

“Nếu như nàng thật sự có, thì sẽ không cùng nàng ta đặt ra những quy tắc cái gì không cần quỳ, không cần tự xưng nô tài! Nhuận Ngọc, nô tính của nô tài hoàng triều rất nghiêm, chủ tử nói một là một, rất ít khi làm trái lại, nhưng cũng xuất hiện một số nô tài muốn thao túng chủ tử, cho nên đây là nguyên nhân mà chế độ trọng khinh của bốn vương lại chặt chẽ cẩn thận như vậy.” hần chỉ muốn dẫn dò nàng đừng quá đơn thuần.

“Nhưng, nhưng mà, Tú Hoa vẫn chỉ là con nít mà.” Nàng vẫn thay Tú Hoa biện hộ.

“Hiện tại là trẻ em, sau này không còn rồi, tương lai nàng ta sẽ như thế nào, không ai biết được!” Tính phòng bị của hần rất nặng, chỉ là đối với Nhuận Ngọc ngoại lệ

“Chàng suy nghĩ quá nhiều rồi.” Cũng có thể là hần nói đúng, nhưng dù sao cũng là chuyện sau này, không ai có quyền quyết định tương lai Tú Hoa phải nên như thế nào.

Liễu Húc nhìn thái độ không cho là đúng của nàng, trong lòng biết rõ nàng sẽ không đề phòng việc này, đợi đến lúc bị tổn hại mới cảnh giác; mà hần tất nhiên sẽ không cho phép phát sinh chuyện như vậy, có lẽ phải tìm cơ hội ra oai phủ đầu với Tú Hoa mới được.

Nhưng mà việc này có thể để từ từ, việc quan trọng trước mắt là –

“Nhuận Ngọc, đêm này đừng ra khỏi cổng, biết chưa?”

Nàng gật gật đầu.

“Ngoài ra còn có việc này muốn nói cho nàng biết, bốn vương không làm hoàng đế đâu.”

Nàng kinh ngạc nhìn hắn “Thật... thật không? Nhưng không phải chàng đã nói...”

“Bổn vương thay đổi chủ ý rồi.” Hắn vừa nói vừa dùng ánh mắt thăm dò nhìn nàng.

Về mặt của nàng từ kinh ngạc chuyển sang mừng rỡ, nàng vốn cho rằng việc này không tới phiên nàng chen vào, chỉ giao cho hắn quyết định, tuy rằng cũng từng âm thầm lo lắng, nhưng nàng thực sự không dám nói lung tung, ngộ nhỡ làm không tốt, làm hắn... bị tổn thương thì biết làm thế nào?

“Chàng thật sự vứt bỏ ngôi vị? Nhưng... chỉ là lỡ như huynh đệ khác của chàng ngồi lên ngôi vị thì biết làm thế nào đây? Vậy không phải chàng sẽ gặp nguy hiểm sao?” Đôi mắt vốn lóe sáng của nàng lập tức chuyển thành lo lắng – tuy rằng nàng không hi vọng hắn làm hoàng đế, nhưng nàng lại càng muốn thấy hắn sẽ bình an.

“Việc này để sau đã, nàng đừng lo vội, bổn vương hỏi nàng, chẳng lẽ nàng không thấy đáng tiếc sao?”

Vấn đề nàng lo lắng hắn đã sớm giải quyết, hiện tại hắn chỉ muốn biết đáp án của một vấn đề khác.

33. Chương 16.1

“Đáng tiếc? Đáng tiếc cái gì? Ta không hiểu.” Nàng không phải là người muốn làm hoàng đế, thì tại sao lại phải cảm thấy đáng tiếc?

“Nếu bổn vương thật có thể ngồi lên ghế hoàng đế kia, nàng tất nhiên sẽ trở thành hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, chẳng lẽ nàng không cảm thấy tiếc chút nào sao?”

Ánh mắt của hắn thập phần sắc bén, không bỏ qua bất cứ biến chuyển nào trên gương mặt của nàng.

Nàng hiểu ra, bật cười trả lời, “Còn tưởng rằng chàng muốn nói đến cái gì nữa chứ. Thì ra ý chàng chính là thế này. Ta không ham cái địa vị hoàng hậu gì đó, chỉ huy tam cung lục viện gì đó, mẫu nghi thiên hạ thì đã sao, ta không phải là người đủ sức đảm đương nổi. Nếu chàng thật cưỡng ép ta phải ngồi vào vị trí đó, thật ngại nhưng phải nói rằng có lẽ chàng nên kiếm người khác thì tốt hơn.”

“Lời nàng nói là thật lòng sao?”

“Ta khẳng định lần nữa là thật lòng.”

Liễu Húc đã biết trước hỏi những điều này chỉ là dư thừa – nếu nàng là loại người ham mê vinh hoa phú quý, thì lúc trước hắn đã không cố sức mà lưu giữ nàng lại bên mình, nhưng hắn vẫn muốn phải nghe câu trả lời trực tiếp từ chính miệng của nàng.

“Nếu đã thực như vậy thì bổn vương hành sự không cần phải kiêng dè nữa rồi.” Hắn quả quyết đầy tin tưởng.

“Nhưng mà còn các huynh đệ của chàng...” Nàng vẫn là có chút lo lắng.

“Nàng yên tâm, nguyên tắc của bổn vương rất đơn giản – bọn họ không đụng đến bổn vương, thì ta cũng không gây khó dễ với bọn họ, nếu bọn họ có ý nghĩ muốn công kích ta thì đừng trách ta nhẫn tâm phản kích.”

Nàng xem về mặt kiên định của hắn, hiểu được tình thế hiện tại đã không còn có thể cứu vãn được nữa, cho nên không thêm ý kiến nào, “Trưa nay chàng cùng dùng bữa với ta nhé. Phải ăn cho no lấy sức để chuẩn bị tốt cho tối nay được không?”

Hắn cười gật đầu.

Đến tối, nàng lại nghe được một tin tức kinh hoàng hơn nữa –

Hoàng thượng đã băng hà! Trong hoàng cung bấy giờ -

Vừa nghe thấy tin phụ hoàng đã băng hà, Liễu Húc vội vã chạy tới Tử Hoa môn, trên đường hắn liên tục hỏi han Thái Bình, “Nhân mã của Sài tướng quân đã vào thành rồi chưa?”

“Hồi Cửu gia, Sài tướng quân vừa nghe mật lệnh của nô tài truyền tới liền lập tức dẫn binh mã vào thành, hiện tại bọn họ có lẽ đang tập kết đợi lệnh ở Tử Hoa môn.”

“Có người nào chết không?”

Thái Bình trầm lặng một lúc rồi mới nói, “Tướng quân thủ thành lúc đó là người của Tứ gia, cương quyết không chịu mở cửa thành, khiến nô tài buộc lòng phải.... May mà những người khác thức thời nghe lời, mở cửa thành để binh mã của Sài tướng quân tiến vào.”

“Ta đã rõ.” Sắc mặt hắn không chút biến chuyển.

Cho dù có chết một hay hai người thì hắn cũng chẳng có chút cảm giác tội lỗi nào, nhưng hắn chợt nhớ đến ánh mắt lo lắng của Nhuận Ngọc – ngoại trừ việc nàng lo lắng hắn sẽ bị người khác hại, còn sợ hãi việc sẽ có nhiều người bị giết trong trận thảm sát này.

Nàng biết rõ con người hắn, thấu suốt tính tình của hắn.

“Thái Bình, từ giờ trở đi, bốn vương quyết định không tùy tiện ra tay chém giết, nếu không có lệnh của bốn vương thì một người cũng không được giết, có rõ chưa?” Vì Nhuận Ngọc, hắn thật mong chuyện này có thể kết thúc trong hòa bình êm đẹp.

“Dạ, nô tài tuân lệnh.”

Xe ngựa chạy thật nhanh, thoáng chốc đã đến trước Tử Hoa môn; nhưng bọn họ bị một đội binh lính chặn trở lại, hai bên giằng co quyết liệt.

“Chuyện này là thế nào? Sài tướng quân đâu?” Liễu Húc cao giọng hỏi.

Một gã quân sĩ trẻ tuổi đi đến trước mặt hắn hành lễ bẩm tấu, “Mặt tướng đã đợi Cửu gia thật lâu, bẩm Cửu gia, những người này kiên quyết không chịu mở cửa.”

“Sao hả?” Liễu Húc đi xuyên qua bức tường người dày đặc, đến trước mặt đám binh lính trấn thủ ra lệnh, “Mở cửa!” Thanh âm vô cùng uy nghiêm ngạo nghễ.

Tên binh lính kia khẽ run rẩy, tuy rằng có phần sợ hãi nhưng vẫn kiên trì nói, “Cửu gia, tiểu nhân phụng ý chỉ Tứ gia trấn thủ chỗ này, bất luận là kẻ nào cũng không cho phép ra vào, thỉnh Cửu gia thông cảm cho tiểu nhân, đừng làm cho tiểu nhân phải khó xử.”

“Người tên là gì?”

“Tiểu nhân tên gọi là Lỗ Dũng.”

“Được, Lỗ Dũng, người nghe đây, bốn vương chỉ cần người mở cửa ra, những chuyện khác không cần người quản; nếu chẳng may chọc giận bốn vương, người cho rằng người có còn mạng để tiếp tục đứng đây trấn giữ nữa không? Phạm thượng là tội danh thế nào hẳn người cũng hiểu rõ đúng không? Có cần bốn vương giải thích cho người rõ không?” Đôi mắt xanh lục của hắn tràn đầy sát khí, khiến người khác nhìn sơ đã phải khiếp sợ.

“Nhưng mà Tứ gia đã....” Lỗ Dũng cũng thật rất khó xử, nếu để cho Tứ gia biết hắn to gan mở cửa, thì già trẻ lớn bé mấy trăm mạng người nhà hắn chắc chắn cũng khó bảo toàn.

Liễu Húc khoát tay, “Lỗ Dũng, bốn vương nói thật cho người biết một điều, hiện tại đang có ba vạn binh mã của ta bao vây khắp hoàng cung, chỉ cần bốn vương ra lệnh một tiếng, phá cửa xông vào là chuyện vô cùng dễ dàng, đến lúc đó chỉ trách người sẽ không còn mạng để phụng sự.”

“Ba...ba vạn?” Lỗ Dũng kinh ngạc, đầu lưỡi liến lại vào nhau – toàn bộ Ngự lâm quân trong cung có tập hợp lại thì cũng chỉ có thể được cỡ một vạn, tình trạng này.... căn bản lợi thế đang nghiêng hẳn về một bên rồi.

“Người nên tự biết so sánh thực lực của ai hơn chứ?” Liễu Húc liếc nhìn hắn.

“Dạ, tiểu nhân đã minh bạch mọi chuyện, vừa rồi đắc tội với Cửu gia, mong ngài tha lỗi; còn giờ thì xin mời, cung thỉnh Cửu gia vào ạ.” Lỗ Dũng lập tức mở cửa thành ra.

Liều Húc trước khi bước đến cửa, còn quay lại phân phó Sài tướng quân và Thái Bình, “Thái Bình, người theo bốn vương vào trong, còn về phần Sài tướng quân, lấy ánh lửa làm tín hiệu, hiện tại thì án binh bất động, đã hiểu chưa?”

Sài tướng quân gật đầu nói, “Mặt tướng đã hiểu.”

Dần dò tất cả mọi thứ chu toàn xong, Liều Húc và Thái Bình nhanh chóng biến mất sâu vào hoàng cung, bọn họ liền đi đến trước Lăng Tiêu điện, nơi đó Liều Phong, Liều Nguyệt và cả Liều Vân đang chờ đợi họ.

34. Chương 16.2

“Không tệ nha! Lão Cửu, đệ không đem binh mã mà cũng dám vào đây sao?” Liều Nguyệt lên tiếng trêu chọc, bộ dáng hần vẫn là làng nhàng cầu thả.

Liều Húc không để ý tới, chỉ hỏi, “Phụ hoàng đâu rồi?”

Không ai đáp lại hần.

Một hồi sau Liều Vân mới nói, “Trước khi lâm chung phụ hoàng đã đem ngôi vị trao lại cho ta, ta chính là thiên tử tân nhiệm, đệ còn không mau cúi lạy?”

Liều Húc cười lạnh một tiếng, “Huynh nghĩ lời huynh nói ta tin tưởng nổi sao?”

Liều Vân cứng rắn trả lời, “Đệ không tin cũng chẳng sao, dù sao đây cũng là chuyện có thật.”

Liều Phong cũng không khách khí chen vào, “Không lẽ đệ cũng muốn vọng tưởng vương vị này sao?”

“Vọng tưởng? Là ai vọng tưởng cũng còn chưa biết được nha. Lão Tứ, ta tuyệt đối không tin phụ hoàng đem ngôi vị truyền lại cho huynh, bằng không huynh nói cho ta biết, phụ hoàng tại sao lại mất đột ngột thế?”

Liều Vân khinh thường nói, “Đệ hồ đồ rồi sao? Lão già kia đã hơn 80 tuổi, thân lại lâm trọng bệnh, tất nhiên chết vì bệnh rồi.”

Liều Húc tất nhiên là không tin mấy lời của hần, nhưng chỉ là không tiếp tục truy cứu tra hỏi – đầu tiên bởi vì phụ hoàng trong lòng huynh đệ bọn hần từ lâu đã không còn ý nghĩa gì, về phương diện khác, hần cũng không muốn tiếp tục tranh giành, thậm chí mong chóng giải quyết tất cả mọi việc còn lại, bởi vì trong lòng hần hiện tại đã có vương bản.

“Được, mặc kệ là chuyện phụ hoàng hay đại ca, trước hết chúng ta cũng quên đi, nhưng chuyện huynh kế thừa long vị thì tuyệt đối không thể.” Trước tiên Liều Húc nhẹ giọng tuyên bố.

“Không thể là ta? Chẳng lẽ là đệ sao?” Liều Nguyệt châm chọc.

“Ta?” Liều Húc xua tay cười nói, “Các ca ca đã hiểu lầm Cửu đệ ta rồi, ta chưa bao giờ nói muốn ngồi lên cái vị trí kia.”

“Người rót cuộc muốn nói cái gì hả? Một lần nói thẳng ra cho hết đi.” Liều Phong vốn nóng tính, không kiên nhẫn quát hỏi.

“Ý của ta là.... chúng ta cùng nhau tuyển ra một vị hoàng đế đi.... Chỉ là nhất định người đó không phải là bất kì ai trong chúng ta.”

Liều Vân nhíu mày hỏi, “Người đang nói bậy bạ gì đó hả? Trong số các hoàng tử đã thành niên, chỉ có huynh đệ bọn ta mà thôi, chẳng lẽ người muốn tuyển.... tiểu hoàng tử?”

“Tại sao lại không thể? Sau đó chỉ cần cử một người nhiếp chính phụ tá vương vị là được.” Liều Húc thần nhiên nói – hần cho rằng đó là một phương pháp tránh né tranh chấp tốt nhất, nếu bọn huynh đệ có ai không phục, hần liền sẽ.... Tóm lại, không cần phải lo ngại ai sẽ trở thành hoàng đế!

“Thế.... quyền chính vương sẽ là ai?” Ánh mắt Liều Vân sáng lên.

“Đương nhiên là ta và lão Tứ.” Liều Húc ung dung nói.

Mọi người nghe vậy thoáng chốc trầm lặng.

Một lúc sau Liễu Vân mới chậm rãi mở miệng, “Liều Húc, chúng ta tuy rằng cùng một mẹ sinh ra, nhưng trước giờ ít thân cận, nói thật, ta làm thế nào cũng không thể phục người.”

“Ta biết.” Thần sắc Liễu Húc vẫn rất tự nhiên.

“Sau đại ca, ta tuyệt đối là người đủ tư cách tiếp nhận vị trí của hắn.”

Liều Húc không đáp, đôi mắt xanh lục nguy hiểm khóa chặt từng cử chỉ của Liễu Vân.

“Ta cũng cho rằng như vậy.” Liễu Nguyệt đệm thêm vào.

“Ta cũng vậy.” Liễu Phong phụ họa.

Ánh mắt Liễu Húc lạnh lùng quét qua từng người bọn họ, giọng nói trở nên âm trầm, “Các người xác định mong muốn phải như vậy sao?”

“Đúng vậy.” Từ đáy mắt Liễu Vân cuộn cuộn lên gió lốc.

“Loại chuyện thế này có lẽ phải gây ra tranh chấp.” Liễu Phong bắt đầu xoa tay.

“Đúng vậy. Còn có thể khách khí được sao?” Liễu Nguyệt thu hồi thái độ đùa giỡn, bày ra một tư thế sẵn sàng đối phó kẻ địch.

Liều Húc nhìn bộ dạng mấy huynh đệ của mình, trái lại bật cười, “Xem ra đệ không còn tiếp tục khách khí được nữa.”

Nhuận Ngọc à Nhuận Ngọc, kết quả thế này chung quy vốn không tránh được rồi, nếu hắn thật phải ra tay giết huynh đệ ruột thịt của mình thì chỉ mong nàng đừng cho rằng hắn thật tàn nhẫn, vì chuyện này.... không phải chủ ý của hắn a!~

Vì thế, cuộc đụng độ giữa các huynh đệ bắt đầu dàn cảnh.

=====

Nàng đợi đã lâu, cho đến khi trời nhập nhòa dần sáng, mới nghe thấy tiếng bước chân của Tú Hoa vội vã chạy vào phòng.

“Ngọc chủ nhân, Cữu gia... Cữu gia ngài...” Nàng ta thở hồng hộc, ngay cả nói chuyện cũng không thể tròn câu.

Nhưng Nhuận Ngọc cũng không vội, nhẩn nại chờ đợi – tay nàng chảy đầy mồ hôi, ly trà trên tay nàng cũng bắt đầu sóng sánh run rẩy.

Vất vả lắm Tú Hoa mới lấy lại bình tĩnh nói trọn vẹn, “Cữu gia ngài ấy.... đã bình an trở về rồi ạ.”

“Thật không?” Đôi mắt ướt ươn ướt những giọt lệ của nàng ngập tràn vui sướng, cả thân người cảm thấy lâng lâng bay bổng, chân dường như không chạm đất, hiện tại nàng nên chạy nhanh ra ngoài nghênh đón hắn mới đúng, nhưng mà..... nàng cảm thấy chân mình nhũn ra, không còn chút sức lực, như là bị tàn phế, không thể bước nổi.

“Đương nhiên rồi, nhưng mà bộ dạng ngài ấy có chút dọa người.” Tú Hoa cũng thật hưng phấn, vì nàng cũng lo lắng nhấp nhòm chờ mong cả buổi tối.

Dường như tương thông linh ứng với lời của Tú Hoa, thân ảnh Liễu Húc đã xuất hiện ngay ở cửa phòng, hắn thông thả đi đến trước mặt nàng, “Nhuận Ngọc, ta đã trở về.” Trên mặt còn lộ một nét tươi cười vui sướng.

Nhuận Ngọc ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn hắn – Tú Hoa nói thật đúng a, bộ dáng bây giờ của hắn đúng là dọa người khác mà.

Áo quần hắn rách rưới, máu me bết dính khắp toàn thân, thân hình đi đứng có chút khập khiễng, có lẽ hắn đã bị thương..... Nhưng mà tất cả những điều này chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất chính là... hắn đã bình an trở về với nàng!

Hắn dựa vào người nàng, đem sức nặng toàn thân tựa hẳn vào nàng; nàng có chút chống đỡ không nổi, lão đảo vài bước, khó khăn đỡ được hắn đến giường.

Hắn nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói, “Xin lỗi, đã làm cho nàng phải lo lắng.”

Nàng ôm lấy hắn, vỗ về gương mặt tuấn tú kia, “Không sao, chàng nghỉ ngơi đi.”

Hắn trải qua một đêm mệt nhọc, nàng lại vì hắn thức trắng đêm thâu, cả hai người nhẹ nhõm ôm nhau ngủ một giấc thật sâu.

=====

Phượng Tường vương triều, Vĩnh Hằng nguyên niên –

Hoàng thượng băng hà, Thái tử lâm bệnh qua đời, chúng đại thần dưới sự đề nghị của Cửu hoàng tử Liễu Húc lập Thập ngũ hoàng tử lên kế vị, tân hoàng đế lúc ấy vừa tròn tám tuổi.

Bởi vì tân hoàng đế tuổi còn nhỏ, Liễu Húc lấy thân phận hoàng huynh thay quyền nhiếp chính, phụ trợ điều hành triều đình, đợi đến khi tân hoàng tròn mười tám, chính thức chấp chương, mọi quyền lực sẽ được trao trả.

=====

35. Chương 17.1

Ngày hai người thành thân –

Đầu đội khăn hỉ, Ôn Nhuận Ngọc ngồi ngay ngắn trên giường.

Tú Hoa cẩn thận giúp nàng sửa sang lại áo quần thêm lần nữa rồi nhún nhủ với nàng, “Ngọc chủ nhân, người cần giữ bình tĩnh, tỏ vẻ ung dung một chút, cần phải phát huy hết bản lĩnh trong người, nhất định phải nắm chặt Cửu vương gia trong tay, làm ngài vĩnh viễn không thể rời khỏi người.”

“Nhưng...chuyện này không thể nói trước được, đến lúc duyên phận hết thì tự nhiên sẽ phải chia lìa thôi.” Tiếng nàng vọng ra từ phía dưới khăn hỉ.

“Trời ơi!! Ngọc chủ nhân của ta, sao người lại ngây thơ đến vậy chứ?” Dù cách một lớp khăn, âm thanh sợ hãi của Tú Hoa vẫn truyền đến tai nàng.

Nàng rất muốn nói là, chính Tú Hoa mới là người cần phải giữ bình tĩnh kia! Chỉ không biết vì sao, nàng cảm thấy lúc này tốt nhất là im lặng vẫn hơn.

Tiếng của Tú Hoa vẫn tiếp tục truyền đến, “Người thử nghĩ xem Cửu vương gia là trang thanh niên tài giỏi lại tuấn kiệt, nay lại là đương kim nhiếp chính, quyền thế lớn như vậy, có biết bao nhiêu vương công đại thần muốn đem thiên kim tiểu thư của mình bước vào căn phòng này chứ, vậy mà người lại nói cái gì hết duyên phận? Ngọc chủ nhân, hiện tại người đang giữ vị trí chánh thất, cần phải đề phòng tương lai Cửu vương gia muốn nạp thêm thiếp, bằng không lỡ như người bị thất sủng, cuộc sống sau này biết làm sao đây?”

Ôn Nhuận Ngọc nhú mày dưới khăn hỉ, lập tức có chút nóng giận – cái gì chứ! Nghe khẩu khí của Tú Hoa, việc nàng gả cho Liễu Húc cứ như là được trời cho ân sủng vậy, cũng không nghĩ lại người tổn hại nhiều nhất chính là nàng a!

Nàng từ bỏ cố hương quen thuộc, lưu lại mảnh đất cái gì cũng kém cố hương này, chỗ dựa duy nhất chính là Liễu Húc, nếu có một ngày nàng trở thành một người đàn bà bị phu quân ruồng rẫy, dù không đến nước phải thất cổ tự tử, nhưng đối với nữ nhân mà nói, hao phí đi tuổi thanh xuân quý giá, cũng chính là tổn thất lớn nhất.

Tú Hoa lại không hiểu được tâm tư của nàng, tiếp tục lải nhải không ngừng.

Nhuận Ngọc muốn kêu khổ thấu trời – Tú Hoa không nói thì thôi, mà đã mở miệng thì như nước sông cuộn cuộn. Nàng... tai nàng sắp điếc rồi a~!

Thật không dễ Tú Hoa mới ngừng nói, hỏi nàng: “Người có nghe lọt vào lỗ tai không đấy?”

“Nghe lọt mà.” Nàng uể oải trả lời.

“Sao ạ? Tú Hoa nghe không rõ a.”

“Ta nghe rồi!” Nàng cao giọng trả lời – nàng sắp không phân biệt nổi rốt cuộc ai mới là chủ đây.

Tú Hoa hài lòng gật đầu, cuối cùng mới nhẹ giọng nói: “Ngọc chủ nhân, Tú Hoa thật lòng hy vọng người và Cửu vương gia có thể sống đến bạc đầu, tốt nhất là còn sinh được tiểu vương gia hoặc tiểu quận chúa, Tú Hoa vừa có thể hầu hạ người vừa hầu hạ con của người, vĩnh viễn cũng không rời khỏi người, người cảm thấy như vậy được không?”

Giọng nói có phần ghen ngào – nàng vẫn một lòng cảm kích Nhuận Ngọc, vì tuy nàng khiến Nhuận Ngọc gặp chuyện, nhưng chẳng những khoan hồng, không quy tội cho nàng, ngược lại còn gián tiếp ngăn cản ý định giết nàng của Cửu gia, đến lúc đó nàng biết rằng mình đã gặp được một người chủ tốt, sau này... sau này bất kể gặp phải bất cứ việc gì, nàng nhất định sẽ nghĩ thay cho người chủ thiện lương không hề đề phòng gì với người khác này, để báo đáp ơn cứu mạng của người.

Nhuận Ngọc kinh ngạc, lập tức muốn vén khăn lên, nhưng Tú Hoa nhanh chóng đề tay nàng lại -

“Không được, trước khi tân lang vào, người không được bỏ khăn ra, nếu không cuộc sống phu thê tương lai sẽ không hòa thuận.”

Nàng vừa nghe vậy, đành buông ta, “À.. Tú Hoa, tấm lòng của người, ta thực rất cảm kích, nhưng người không muốn lập gia đình sao? Không lẽ người muốn cả đời cứ ở bên cạnh ta?” Nàng không phải là loại người ích kỷ, nếu Tú Hoa tìm được ý trung nhân, nàng nhất định sẽ tặng đại lễ, vui mừng nhìn Tú Hoa gả đi.

“Tú Hoa không lấy chồng.” Tú Hoa không hề cân nhắc đến việc này.

“Sao lại như vậy? Người còn nhỏ, bây giờ nói chuyện này vẫn còn sớm.” Nhuận Ngọc hơi bật cười.

“Tú Hoa không lấy chồng đâu!” Nàng ta nhấn mạnh, âm lượng có chút lớn hơn.

Tim Nhuận Ngọc đập dồn dập, “Tú Hoa, thực sự ta rất thích có người làm bạn, cho dù là sinh hoạt thường ngày, hoặc là chỉ nói chuyện phiếm, người đều hầu hạ ta rất chu đáo, nếu như người thật muốn theo ta cả đời, tất nhiên là ta rất vui, sao lại nỡ đuổi người đi chứ?”

Trực giác nàng cho rằng cần phải nói ra những lời này, vì tâm tư Tú Hoa đã không còn là một đứa trẻ nữa.

Quả nhiên Tú Hoa đáp lại: “Đa tạ Ngọc chủ nhân đã thành toàn.” Khóe môi nàng mỉm cười, “Bây giờ Tú Hoa phải ra ngoài, Cửu vương gia hẳn là sắp đến rồi, thỉnh người kiên nhẫn đợi.”

“Ừ, người ra trước đi!” Tú Hoa này thật là biết dọa người mà, xem ra suy nghĩ của Tú Hoa đã vượt ngoài sức tưởng tượng của nàng rồi.

Sau khi Tú Hoa rời đi, nàng mới đuổi người – ngồi tới một chét đi được ... Ừc ừc... ừc ừc.

Tới bây giờ nàng mới phát hiện một việc – nàng thật sự rất đói bụng a!

Từ sáng sớm, Tú Hoa đã hạn chế không cho nàng làm cái này không cho làm cái kia, gồm cả không được ăn, có trời mới biết là vì cái gì?

Không thể lo nhiều như vậy được, liền kéo khăn hỉ xuống, phóng tới bên bàn đang bày đủ loại bánh nàng thích, lập tức lấy một cái bỏ vào miệng.

Ngọt quá a, giống như mọi hạnh phúc đều tan cùng miếng bánh trong miệng, nàng khoan khoái đến híp cả mắt, nếu như không ăn thêm tí gì nữa, chỉ sợ là đến lúc Liễu Húc vào phòng, chỉ còn thấy cái xác khô thôi.

Ăn một miếng rồi một miếng, không ngừng tay được, đến lúc nàng ăn hết sạch bốn đĩa bánh, rốt cuộc tân lang mới xuất hiện.

Liều Húc vừa bước vào phòng, đã thấy nàng dựa vào bàn ăn như hổ đói, hân nhện không được thở dài, “Hôm nay là ngày đại hỷ của chúng ta, nàng không thể nhịn được sao?”

Hắn cũng không tham vọng mà mong rằng nàng sẽ ngồi ngoan ngoãn trên giường chờ hắn, nhưng ít nhất cũng không phải là bộ dạng này chứ.

“Nhịn? Chàng muốn ta thành tiên sao? Cả ngày ta chưa có ăn gì hết a! Đâu giống chàng được ăn uống ở ngoài, nào là kính rượu, nào là cặn ly, tự nhiên sẽ không đói rồi!” Nàng trừng mắt kêu la, cũng không quên nhét thêm miếng bánh vào miệng.

Hắn chậm rãi đến gần nàng, ngồi bên cạnh nàng, nắm lấy tay nàng giữ chặt, “Nhuận Ngọc, đừng ăn nữa, nàng ăn nhiều bánh ngọt như vậy, đối với cơ thể không tốt đâu, Tú Hoa thường đến chỗ bốn vương cáo trạng a!”

Hắn biết nàng thích ăn đồ ngọt, nên mới dẫn Thái Bình ra ngoài chọn mua nhiều loại mới, xem ra hiện giờ lại hóa ra là hại nàng, ăn như vậy quả thật có chút quá độ.

Sau này hắn phải cố gắng chú ý đến việc ăn uống của nàng.

Nàng muốn rút tay lại, nhưng chỉ vừa tiếp xúc với ánh mắt của hắn, khuôn mặt liền đỏ lên như hỏa thiêu, tất nhiên nàng biết lúc này là lúc nào, ăn như vậy đúng là có điểm không nên. “Ta... chỉ là ta đói bụng thôi.”

Hắn cười cười, tay kia cầm lấy bình rượu trên bàn, “Nàng chỉ lo ăn đồ ngọt, sao lại không uống rượu?”

“Rượu? Ta đâu có biết uống rượu.” Nàng lắc đầu.

“Vậy là không được, rượu khác nàng có thể không uống, chỉ riêng bình này thì không được.” Hắn rót rượu vào hai cái chén trước mặt.

“Vì sao chứ?” Nàng nghi hoặc hỏi.

“Đây là rượu giao bôi, biết không?” Đôi mắt xanh lục đong đầy thâm tình, nắm lấy tay nàng đặt lên ngực hắn, “Chỉ cần uống xong chén rượu này, mọi thứ của bốn vương đều là của nàng, và toàn bộ nàng sẽ là của bốn vương, cả đời này cũng sẽ không rời xa nhau, được không?”

Nàng ngọt ngào cười nói: “Được, không xa rời nhau, chỉ cần chàng không chê ta, không ghét ta, ta sẽ một lòng một dạ ở bên chàng, hết thảy mọi thứ của ta đều thuộc về chàng.” Tay nàng có thể cảm nhận được tiếng tim đập nhanh của hắn.

Hắn nâng cao chén rượu, uống một hơi cạn sạch, nàng có chút sửng sốt, – đây không phải là rượu giao bôi sao? Không phải là nên...

Chỉ thấy hắn lại nâng chén rượu nàng lên, nàng còn chưa kịp ngăn cản, hắn đã uống cạn.

“Chàng sao lại...” Còn chưa hỏi xong, đã thấy khuôn mặt tuần tú tiến lại gần, nàng liền hiểu hắn muốn làm gì.

Nàng vội nhắm mắt, mở hai cánh môi, lập tức cảm thấy một luồng chất lỏng chảy vào trong miệng.

Hắn không ngừng mớm rượu cho nàng, mà nàng cũng tham lam uống hết rượu trong miệng hắn, cuối cùng hai người hôn nhau mãnh liệt.

Hắn ôm lấy eo nàng, hai tay bắt đầu cởi đi từng lớp quần áo trên người nàng, tay nàng cũng không an phận, máy móc tiến sâu vào áo hắn, chu du trên vùng ngực rộng lớn của hắn.

Hai người hôn nhau một lúc, hắn cúi xuống bế nàng lên, đi đến bên giường.

Không biết nguyên nhân là vì rượu hay là vì nộ hỏa cuồng nhiệt kia mà toàn thân nàng nóng rực. “Nóng quá à!” Lúc này, sống mắt nàng long lanh, dồn dập xuân tình, không ngừng trở mình trên giường.

Trong nháy mắt, từ đáy mắt Liều Húc phát ra tia dục vọng nồng nhiệt, hắn không nói một lời, lẳng lặng bước đến giường, hai người cùng lăn trên giường “Nhuận Ngọc, bốn vương muốn nàng, rất muốn, rất muốn, vẫn luôn luôn muốn nàng....” Hắn liên tục thì thầm bên tai nàng.

Nụ hôn nồng nàn mê người của hắn phủ lên từng tấc da thịt nàng trên người nàng, toàn thân nàng nhuộm một màu đỏ hồng, càng trở nên khiêu khích, kiều mỵ động lòng người.

Theo bản năng, nàng cong người lên, đáp lại nụ hôn của hắn, khoảng khắc hai người kết hợp, nàng bầu vào vai hắn, cùng hắn rong đuổi, một lần lại một lần nữa.....

Trong trường phù dung nhất thời xuân sắc hòa thuận ấm áp, mãi đến khi trời sắp sáng, hai người mới ôm nhau ngủ.

=====

36. Chương 17.2

Sau khi hai người thành thân nửa năm –

“Hắn vẫn chưa về sao?”

“Vẫn chưa, nghe nói gần đây Cửu gia tập trung dạy bảo tiểu hoàng đế.”

Nàng vừa dùng xong bữa tối: “Giáo huấn? Sao vậy? Tiểu hoàng đế lại phạm lỗi sao?”

Gần cả tháng nay nàng không hề thấy đến hắn, nói đúng hơn là, từ khi thành thân đến nay, không ngày nào thấy hình bóng hắn, nếu không phải đi thăm thêm thì cũng là rất khuya mới về, trời còn chưa sáng lại vội vàng ra đi.

“Ai! Còn có nhiều việc người không biết chứ gần đây tiểu hoàng đế lúc nào cũng bướng bỉnh, nháo loạn không thượng triều, nếu không thì lâm triều mà ngủ gà ngủ gật, Cửu vương gia tức giận tới mức muốn đánh hắn một trận!”

Nàng vừa nghe vừa im lặng ăn trái cây – trong lòng nàng thực sự đồng cảm với vị tiểu hoàng đế kia, năm ngoái vừa kế vị, năm nay cũng chỉ mới có chín tuổi, đang ở tuổi hoạt bát hiếu động, sao có thể chịu được việc lâm triều chán ngắt như vậy chỉ có thể ngồi yên bất động chứ! Càng khó khăn phải nói đến việc ngay cả nghe hắn cũng đều nghe không hiểu mấy thứ đại thần báo cáo.

Tương lai của một đứa trẻ hoàn toàn do người khác định đoạt, ném hắn lên trên ngôi vua cao quý đó, không biết nên nói là hắn may mắn hay là bất hạnh đây?

Nhưng mà nàng phải thừa nhận rằng, Liễu Húc để cho đứa trẻ kia ngồi lên ngôi vị hoàng đế là kế sách cao minh – nếu hắn cố đăng cơ, thế lực cũ của tiền thái tử nhất định sẽ gây trở ngại, hoặc các vị cự thần của tiền triều sẽ phản đối cho rằng hắn mưu phản cướp ngôi, hiện giờ để đứa trẻ kia đăng ngôi, không chỉ ngăn chặn được miệng người đời, hơn nữa với tài cán thực lực của hắn, làm quan nhiếp chính cũng là nắm hết quyền hành, quyền khuynh thiên hạ.

Hiện tại thế lực ổn định, những thế lực phản nghịch cũng khó tạo phản được, cho dù có giương cờ tạo phản, nàng tin với bản lĩnh của hắn có thể tiêu diệt toàn bộ.

Nàng lại bỏ thêm một trái nho vào miệng, nhìn mặt bàn, “Tú Hoa, bánh tứ sắc đâu? Ta muốn ăn, người đem ra cho ta đi!”

“Không được!” Tú Hoa quả quyết cự tuyệt “Ngọc chủ nhân, ban ngày người ăn hết ba đĩa rồi, bây giờ không được đụng tới bánh nữa, huống chi gần đây người nhiễm phong hàn, lại càng không được đụng tới đồ ngọt.” Về mặt nghiêm túc cảnh cáo.

“Sao chứ! Mới có ba đĩa thôi mà.” Ôn Nhuận Ngọc bĩu môi, vẻ mặt giống như đứa trẻ không can lòng.

“Giờ mới có ba đĩa? Ngọc chủ nhân, dựa vào tình trạng cơ thể bây giờ của người, căn bản là không được đụng vào, Cửu vương gia cũng ra mệnh lệnh rõ ràng là không cho phép người ăn nữa, là người tự mình đến phòng ăn trộm về.” Lúc đó nàng đang đến phòng ăn để dọn đồ sơ phở chuẩn bị bữa trưa, nào ngờ không gặp sơ phở mà thấy người chủ mình hầu hạ giống như tên trộm đứng nép vào vách tường, ăn lấy ăn để bánh ngọt!

Tú Hoa sợ đến muốn xỉu ngay tại chỗ, không nói một lời lập tức níu lấy chủ nhân giáo huấn một phen, sau đó sống chết cũng ráng kéo chủ nhân ra khỏi phòng ăn, bắt luận chủ nhân có than khóc thế nào.

Nhuận Ngọc xì một tiếng, “Tú Hoa, lúc đó trông ngươi rất là mắc cười a! Giống như một bà già!”

Mắc cười? Ánh mắt Tú Hoa lập tức đầy sát khí.

Nhuận Ngọc nhất thời im bặt, không dám nói tiếp những lời vô nghĩa.

“Nên uống thuốc rồi.” Tú Hoa đưa chén thuốc đã sớm nguội lạnh đến trước mặt nàng.

Nàng bịt mũi tránh xa, trừng mắt nhìn Tú Hoa: “Còn uống? Thuốc này đắng chết đi được! Ta không uống!” Từ khi nàng nhiễm phong hàn, mỗi ngày đều phải uống ba thang thuốc, nàng sắp chịu không nổi rồi.

Tú Hoa không để ý tới vẻ mặt đau khổ của nàng, đem chén thuốc đặt trước mặt nàng đe dọa: “Nếu như người không uống thuốc, Tú Hoa sẽ báo với Cửu vương, thỉnh Cửu vương phế bỏ (sa thải) người phụ trách việc làm bánh trong phủ.”

“Không cần!” Nàng liền đoạt lấy chén thuốc, ừng ực uống hết.

Hắc! Nàng muốn phun ra quá – Tú Hoa đúng là loại người tàn ác, không có bánh ngọt, nàng sao có thể sống qua kiếp này được đây?”

Chiêu này thật lợi hại!

Tú Hoa chỉ cảm thấy chủ nhân không khác gì tiểu hài tử ba tuổi. Ai! Ai kêu chủ nhân nàng yêu đường như mạng, nhiều lúc nàng hoài nghi đường có thật giống như tân la điệp hay không, có thể làm người khác trúng độc ghiền nó đến vậy?

Nhuận Ngọc vỗ vỗ ngực, cho tới khi cái cảm giác ghê tởm đến buồn nôn nơi cổ họng tiêu tán đi mới nói: “Ta mệt rồi, Tú Hoa, ngươi giúp ta đốt đèn đi!”

Đáng ghét! Sau này nàng đi ngủ sớm chút là được, có khi còn thoát được kiếp “được” tai trùng trùng. (ý nói có thể tránh khỏi uống thuốc mãi)

“Vậy người nghỉ ngơi đi! Tú Hoa giúp người sắp xếp thu dọn xong sẽ đi ra.” Yên tâm giúp nàng hạ màn trướng xuống, hầu hạ Nhuận Ngọc lên giường nằm, sau đó phủ chăn, rồi nhanh nhẹn thu dọn chén đĩa lui ra.

Trước mắt Nhuận Ngọc vẫn ngủ ở phòng cũ của nàng, vẫn chưa dọn vào phòng tân hôn, vì Liễu Húc quá bận, có khi đêm khuya trở về sợ đánh thức nàng, nên vẫn trực tiếp nghỉ ngơi ở thư phòng của hắn.

Tuy là nam chủ cũng không thường đến đây, nàng tự nhiên vẫn ở phòng cũ của mình, thỉnh thoảng hắn đến thăm nàng, sau đó lại vội đi.

Đối với cuộc sống chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều này, nàng vẫn không quá để ý đến, dù sao thì nàng cũng thấy tự có phần vui vẻ – thiếu đi một người bạn, nàng chỉ cần tìm việc khác để làm là được.

Nàng nằm suy nghĩ (được) một lát, có lẽ do tác dụng của thuốc, liền nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, không biết qua bao lâu, nàng cảm thấy bên người có động tĩnh, mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, thấy Liễu Húc đang thoát y hài, liền nhanh chóng leo lên giường.

Hơi hơi nhích người qua một bên, còn buồn ngủ nói: “Hôm nay sao lại rảnh đến đây?”

“Xử lý xong mọi việc thì trở về thôi.” Bàn tay hắn xoa thân thể nàng, chậm chậm vuốt ve lên trên.

Nàng có chút bực tức, nhìn đôi mắt xanh lục đầy dục vọng của hắn, lập tức xoay người, nén giận nói: “Ai! Chẳng nên tới sớm một chút, hiện tại ta rất buồn ngủ, chàng cũng nên ngoan ngoãn mà ngủ đi, được không?” Bây giờ nàng không có hứng thú bị “giày vò”, chỉ muốn mau đi tìm Chu công chơi tiếp ván cờ lúc này.

“Bệnh của nàng có khá lên chút nào chưa?” Từ lúc hắn bắt đầu bận rộn công việc, nàng liền bị bệnh nặng, nhẹ không ngừng, tuy rằng không có trở ngại gì, nhưng tình hình sức khỏe quá thật kém đi rất nhiều.

“Àn, ta uống thuốc rồi nên cũng đã đỡ hơn nhiều.” Nàng gật gật đầu.

“Vậy là tốt rồi.” Bàn tay to lớn của hắn trượt vào trong áo nàng xoa bóp, có trời biết hắn nhớ cảm xúc này đến mức nào – từ đêm thành thân tới nay, hắn mãi bận rộn việc triều chính, căn bản không có thời gian gặp nàng.

Mặt nàng nhanh chóng ửng đỏ, cơ thể cũng bắt đầu nóng rực. “Làm sao vậy? Việc triều đình không thuận lợi sao?”

Hắn vừa cởi bỏ xiêm y vương bên trên người nàng, vừa cười đáp: “Sự tình cũng tiến triển tốt, nhưng tên tiểu hoàng đế kia lại không nghe lời, như vậy cũng không có trở ngại gì.” Rất nhanh, cái yếm của nàng đã hoàn toàn lộ ra.

Hắn khiến nàng hoàn toàn tỉnh ngủ, đôi tay bắt giắc ôm lấy eo hắn, bắt đầu đáp lại những khiêu khích của hắn, hắn phủ lên người nàng, sau trận mây mưa, nàng gối đầu lên khuỷu tay hắn.

“Liễu Húc, một người trong hoàng tộc có thể nạp bao nhiêu phi tần?” Nàng đùa nghịch với mái tóc dài của mình.

“Một phi mười thiếp, bắt quá đến lúc này hoàng thượng không ra giới hạn.” Hắn trả lời nhanh gọn (ngắn gọn) một tay vỗ về mặt nàng.

“Vậy ngoại trừ ta ra, còn có thể có thêm mười nữ nhân nhập môn à?”

Hắn kinh ngạc nhướng mày, “Muốn nạp nhiều hay ít phi tử, quyền quyết định là thuộc về bốn vương, Nhuận Ngọc, nàng đang lo lắng sao?” Đáy mắt hắn tràn ngập vui mừng – Tính tình tiểu nữ nhân này trước từ đến giờ đều rất lặng lẽ, chẳng lẽ cũng để ý loại chuyện này sao?

“Lo lắng? Tại sao phải như thế? Nếu trời đã muốn mưa thì ta” Lời nói chỉ mới nói được một nửa, nàng nhìn sắc mặt của hắn, lập tức im bật.

=====

P/S : Mọi người đã lên tiếng hỏi thì ta xin trả lời ạ, bộ này gồm có 20 chương, chúng ta đã đi được 17 chương, như vậy còn lại đúng 3 chương nữa thôi ạ.

37. Chương 18.1

“Ý của nàng là..... nàng không cần bốn vương, cho dù ta có rước thêm bao nhiêu thê thiếp nữa vào cửa thì nàng cũng không để ý sao?” Hắn thật muốn một phát bóp chết nàng.

Tiểu nữ nhân này chẳng lẽ nói một lời làm cho hắn cao hứng một chút cũng không được sao? Nàng vừa thấy tình thế có vẻ không ổn, lập tức liền cười cười dễ dàng, “Ai nha! Sao ta có thể không để ý được chứ? Ta đương nhiên là quan tâm rồi. Ta cũng hi vọng đời này kiếp này chàng chỉ có một mình ta, ta thề, ta thề đó.” Nàng chưa chấy vô cùng tốc độ, giờ tay lên thề thốt.

“Hừ!” Hắn liếc nhìn nàng, vẻ mặt đầy hậm hực, “Nhuận Ngọc, bốn vương không thích nàng đối với bất cứ việc gì cũng không có tỏ ý ham muốn ích kỷ cho riêng mình, nàng cũng có thể giành giật, có thể đòi hỏi, nàng đã quên rồi sao? Toàn bộ con người ta đều thuộc về nàng, và ngược lại, nàng cũng chỉ thuộc về một mình ta mà thôi, không lẽ..... nàng hối hận rồi sao?” Ánh mắt hắn chợt lóe lên một tia nguy hiểm.

“Chàng đang nói bậy bạ gì đó hả?” Nàng vui mặt vào ngực hắn, “Ta thật sự quan tâm chàng, đến nỗi không thể từ bỏ được chàng, bởi vậy mới chấp nhận không trở về cố hương, quyết định ở lại cùng chàng chung sống, tại sao chàng có thể nghi ngờ ta hối hận kia chứ?” Nàng vẫn không quên cùng lúc dụi dụi vào ngực hắn, sau đó môi còn hôn nhẹ lên người hắn.

“Một khi đã thật như vậy thì nàng phải nên nói ra a.”

“Nói? Không phải ta đã sớm chứng minh bằng hành động rồi sao?” Nàng đã nguyện ý gả cho hắn rồi, hắn còn muốn nàng phải làm sao nữa?

“Bốn vương yêu nàng như vậy, không phải nàng cũng nên đáp lại lời thổ lộ của ta sao?” Hắn nhẹ nhàng cụng trán với nàng, chăm chú nhìn nàng thật sâu, đôi mắt xanh lục kia như đang tỏ ý chờ mong.

Nàng nhìn vẻ mặt của hắn liền hiểu ngay được ý tứ, thiệt là, nàng đã cùng hắn thành thân rồi không phải sao?

Tưởng là như vậy là đủ để hắn hiểu rồi, nhưng nàng vẫn rất thích thú khi hắn giận dữ như thế, nàng từ từ thì thầm nhỏ vào tai hắn, “Liều Húc, ta yêu chàng, vĩnh viễn chỉ yêu chàng, chàng có vừa lòng chưa?”

Hắn tươi cười ôm chầm lấy nàng, “Nhuận Ngọc, mặc kệ sau này nàng có hối hận hay không, bốn vương đều nhất định không thả người, cho dù là phải dùng đến dây xích sắt để khóa lại, bốn vương cũng sẽ khóa nàng cả đời bên cạnh ta, biết không hả?”

Nàng lập tức liền trả lời, “Ta không sợ chàng đâu a~.” Nói rồi nàng nhướn mày lên khiêu khích hắn.

Hành động này khiến hắn bật cười vui thích, cả lồng ngực cũng rung rung lên.

Nàng xem bộ dạng hắn vui vẻ như vậy, lẳng lặng áp hai má vào ngực hắn, “Liều Húc, chàng có tin vào cái gì gọi là thiên trường địa cửu hay không?”

“Vì sao lại không tin chứ? Nghĩ đến việc cả đời cùng nàng yêu thương nhau sâu đậm cũng không phải là việc khủng khiếp gì mà.”

“Nhưng cả đời là một khoảng thời gian rất dài a, chẳng lẽ chàng không sợ.... giữa đường sẽ xảy ra chuyện gì xấu sao?” Nàng thử ước hỏi.

Hắn quay người, ngăn lại lời nói của nàng, “Sẽ có chuyện gì xấu kia chứ? Là bốn vương thay lòng đổi dạ hay là nàng phụ nghĩa quên tình? Nếu người đó là nàng trước, thì ta đã từng nói qua, cho dù dùng hàng trăm ngàn khóa thì cũng phải xích nàng lại bên mình. Nhuận Ngọc, đối với tương lai của chúng ta thì nàng phải tuyệt đối tin tưởng, đừng đem lòng nghi ngờ chuyện này, ưu sầu chuyện kia, vạn nhất nghi ngờ quá trở thành tâm bệnh rồi thì phải tính sao?”

“Đừng nói bậy, ta không có tâm bệnh gì đâu.” Nàng bĩu môi.

Hắn không phản đối chỉ nhìn nàng, trong đầu đột nhiên lóe lên một ý niệm, tầm mắt của hắn chợt dời đến chiếc bụng bằng phẳng của nàng, như đang có suy nghĩ gì.

Nàng nhận thấy hắn bỗng nhiên trầm mặc không nói, phát hiện hắn đang chăm chú nhìn bụng nàng đầy xuất thần, liền trêu ghẹo, “Nơi đó có gì đẹp mà nhìn? Chàng có nhìn thì nó cũng không thể nở hoa được đâu nha.”

Hắn ngẩng đầu lên, trên mặt thoáng một nụ cười quỷ quái; không biết vì sao nàng có cảm giác như sắp có tai họa xảy ra.

“Nhuận Ngọc, bốn vương rốt cuộc cũng hiểu được vì sao nàng lại có nhiều hoài nghi như vậy.” Hắn vẫn giữ nụ cười tà quái kia.

Hắn rốt cuộc là hiểu được cái gì? Đầu nàng khê run lên, nhưng không dám cất tiếng hỏi.

“Đây đều là lỗi của bốn vương cả.”

“Chàng thật ra đang nói tới cái gì hả?” Nàng cảm thấy tốt hơn vẫn là phải hỏi rõ ràng.

“Bốn vương gần đây quả thật có chút không quan tâm tới nàng, về sau ta nhất định thường xuyên trở về đây, có được không?” Hắn ôn nhu nói.

“Á... Được.” Trương phu muốn đến gặp thê tử là chuyện kinh thiên địa nghĩa, nàng không có lý do nào để bảo là không tốt cả. Nhưng mà.... Thật sự vẫn cảm thấy hắn là lạ sao đó.

“Nhuận Ngọc, chỉ cần lòng của nàng đừng cứ mãi hoài nghi vô căn cứ, thì tâm tư của ta cũng sẽ bình thản, có hiểu chưa?”

“Hiểu được.” Mới là lạ nha! Nàng căn bản vẫn không hiểu nụ cười bí hiểm kia của hắn là mang ý tứ gì đây, mỗi lần nàng phải chơi đoán suy nghĩ đối phương với nam nhân này thì trước giờ vẫn chưa hề thắng qua....Hay là thôi đi. Về sau rồi cũng sẽ khắc biết được.

Nàng quyết định trước tiên đem chuyện này để sang một bên đã, ngược lại bắt đầu khéo léo chuyển đề tài nói chuyện giữa bọn họ, “Liễu Húc, mọi chuyện trong triều thật sự không xảy ra vấn đề gì chứ?”

38. Chương 18.2

“Có bốn vương nhúng tay vào thì sao có thể xảy ra vấn đề gì.”

“Nhưng mà các huynh đệ khác của chàng...” Nàng cẩn thận chọn lựa từng chữ.

Hắn vừa nghe qua đã biết nàng muốn ám chỉ lão Tam, lão Tứ, cùng lão Ngũ, hắn cũng không muốn giấu giếm nàng nên nói thẳng, “Bọn họ đều đang bị cầm tù.”

“Là chàng hạ lệnh sao?”

Lúc này hắn không lập tức trả lời, chỉ chậm rãi nói, “Chuyện này thật không có biện pháp khác, Nhuận Ngọc, ta mong nàng có thể thông cảm và hiểu được.”

Lúc ấy, khi hắn đang cùng mấy vị huynh đệ kia đánh nhau sống chết thì Thái Bình vì lo tới an nguy của hắn, đã hất ngã ngọn nến đang cháy, tạo nên ngọn lửa bùng cháy dữ dội.

Sài tướng quân thấy ánh lửa hiệu lệnh, lập tức đem quân tấn công vào, Ngự lâm quân không địch lại được, liền tháo chạy hết, trải qua một phen trong ngoài tranh đấu, cuối cùng hắn cũng chế ngự được mấy vị huynh đệ, hơn nữa còn hạ lệnh đem bọn họ cầm tù, để tân hoàng đế có thể thuận lợi đăng cơ.

Hắn tin rằng đây chính là biện pháp tốt nhất, nếu không bọn huynh đệ hắn đột nhiên trở mặt phản công, thì không những khiến cả triều đình rung chuyển mà cơ nghiệp tổ tiên mấy trăm năm cũng sẽ thiêu hủy trong thoáng chốc.

Nhuận Ngọc nghe xong lắc đầu nói, “Ta không có ý kiến gì, chỉ cần không có nhiều người chết là tốt rồi.”

Nàng có thể hiểu được tình cảnh lúc đó vô cùng hung hiểm, nếu Liễu Húc không biết nắm bắt thời cơ, thì người nằm xuống bây giờ có lẽ là hắn.

“Bọn họ dù sao cũng là huynh đệ của bốn vương, bốn vương không nhẫn tâm giết chết họ.” Tuy rằng lúc ấy có động thủ, hắn ra chiêu cũng không lưu tình, nhưng thật ra vì tình thế bức bách, nội tâm hắn cũng không muốn gây ra sát nghiệp.

Nhuận Ngọc gật gật đầu, “Đúng vậy, thân là huynh đệ với nhau thì chỉ nên giam họ vài năm thôi, chứ đừng giam giữ cả đời.”

“Nếu bọn họ từ bỏ hi vọng với ngôi vị hoàng đế kia thì bốn vương lập tức thả họ ra, nhưng mà có lẽ trong vài năm sắp tới thì không thể có khả năng này.” Hắn thật sự rất thấu hiểu huynh đệ mình, bây giờ thả họ ra, sợ là họ vẫn cứng đầu gây nháo loạn triều chính.

Nhuận Ngọc không hề đáp lại – đối với việc cung đình, nàng tốt hơn thì không nên nhúng tay vào, hi vọng duy nhất của nàng chính là Liễu Húc có thể được bình an, và không quá nhiều người phải mất mạng.

“Nhuận Ngọc, việc trong cung nàng không cần phải lo lắng, bốn vương tự khắc có chừng mực.” Hắn chưa từng nghĩ muốn nàng chia sẻ gánh nặng này với hắn.

“Nhưng mà tiểu hoàng đế mà chàng tuyển lựa ra thật có thể đảm đương trọng trách đó sao?” Nghĩ tới việc đứa bé kia tuổi còn nhỏ như vậy, không hiểu sự đời đã bị đẩy lên vị trí cao cao tại thượng đó, trong lòng nàng chợt sinh ra một sự thương xót.

“Làm không được cũng phải làm. Không phải ai trời sinh đã biết làm hoàng đế, hết thầy đều nhờ vào rèn luyện học tập, bốn vương nhất định sẽ không dung túng cho hắn.” Hắn thẳng thừng khẳng định.

“Kỳ thật ta chỉ muốn nhắc nhở chàng, đừng... đừng có quá khe khắt, nếu sau này tiểu hoàng đế kia lớn lên, chấp chương thực quyền, ta sợ hắn ghi thù khắc hận trong lòng, rồi gây bất lợi đến chàng.” Nàng biết rằng trong lịch sử trước giờ công thần có công lớn nhất đều là người bị hoàng đế xử trí đầu tiên hết.

Hiện tại thanh thế của Liễu Húc cao như trời, hoàng đế kia tuổi còn nhỏ chưa hiểu biết gì, nếu qua thêm vài năm nữa, chờ khi hoàng đế kia trưởng thành, thì tình thế nhất định khác xa bây giờ.

Liễu Húc gật đầu nói, “Bổn vương biết được lo lắng của nàng, yên tâm đi, bổn vương sẽ cẩn thận xử lý.”

Hắn hiểu được nỗi lo âu của nàng – trước mắt quyền thế của hắn quả thật cao vút như ánh mặt trời ban trưa, nhưng chỉ có thể tồn tại trong bốn, năm năm nữa, đến khi hoàng đế lớn chút nữa, hiểu được sự đời, hắn lúc đó phải làm đúng với chức danh quyền vương nhiếp chính, và lại chỉ có thể phụ giúp góp ý công vụ, chứ không thể toàn quyền quyết định được.... thậm chí còn phải từ từ rút lui về phía sau, nếu không dân chúng sẽ bàn tán, nói hắn chuyên chính không giao trả quyền vị.

“Liễu Húc, chàng có hối hận không?”

“Hối hận cái gì?”

“Hối hận vì đã từ bỏ ngôi vị hoàng đế. Nếu chàng không phải từ bỏ, thì hôm nay đã chễm chệ ngôi trên long vị kia, tha hồ hưởng thụ được đại thần tung hô vạn tuế, nhưng bây giờ thì tất cả cũng không phải là của chàng nữa.” Nàng hiểu rất rõ tài cán cũng như mưu mô kế sách của hắn, tuyệt đối đủ khả năng đảm nhiệm vị trí kia, chỉ là cuối cùng....

Hắn lại vứt bỏ, cam tâm làm một vị phụ chính.

Hắn búng nhẹ vào mũi nàng, khẽ cười, “Nha đầu ngốc, có gì phải hối hận kia chứ? Lúc trước bổn vương cũng đã suy nghĩ rất cẩn thận rồi mới quyết định thế này.”

Tạm dừng một chút rồi hắn lại nói tiếp, “Nhuận Ngọc, nếu bổn vương muốn thì dễ dàng chiếm được, nhưng phải nói lời này, nàng ở trong lòng bổn vương so với ngôi vị hoàng đế kia thì còn quan trọng hơn ngàn lần, cái gì là đứng trên thiên hạ, cái gì là tung hô vạn tuế, bổn vương không ham muốn; cái ta cần chính là một cuộc sống hạnh phúc bình yên bên nàng đến trọn đời, nếu có ai dám to gan đoạt đi nàng thì ta nhất định sẽ giết chết không tha.”

Nàng ôm chặt hắn, chủ động đưa bờ môi mềm mại của mình chạm rãi hôn hắn.

Nụ hôn này không chứa đựng chút dục vọng, chỉ là muốn biểu đạt tấm lòng của nàng với hắn cũng hết như thế.

Hai người ôm nhau một lúc, nàng mới thành thật nói, “Liễu Húc, trong lòng của ta mãi cũng chỉ có mình chàng, đôi khi ta có sinh lòng nghi ngờ, nhưng không phải là hoài nghi chàng, mà ta đang nghĩ đến hạnh phúc của chúng ta hiện giờ, so với thời gian dài đằng đẳng cả cuộc đời còn lại, so ra chẳng là gì đáng kể.”

“Bổn vương không trách nàng, bổn vương sẽ dùng hành động để chứng minh, sau này chỉ để cho nàng ngất đi trong men hạnh phúc.” Hắn nở nụ cười bốn cợt.

Nàng cũng vui vẻ cười lại với hắn.

Cổ hương à cổ hương, nàng có lẽ sẽ không trở về nữa, chỉ cần nơi nào có hắn, nàng nhất định nguyện ý cả đời ở bên cạnh.

Hắn nhìn gương mặt hạnh phúc của nàng, tay âm thầm dời đến bụng nàng – có lẽ hắn cũng phải nên cố gắng một chút, bọn họ thành thân đã nửa năm rồi, cũng là lúc nên có....

Sự chú ý của hắn trên người nàng đã đổi vị trí, hắn bắt đầu miên man mơ tưởng về ngày sau.

Nàng vẫn còn chưa phát hiện được ý đồ của hắn, khuôn mặt vẫn đang tươi cười mãn nguyện...

-

39. Chương 19.1

“Cái gì?” Nhuận Ngọc không tin nổi mà reo lên.

“Chúc mừng Ngọc chủ nhân, đại phu vừa nói người thật sự đã mang thai cho nên đạo gần đây mới thường xuyên cảm thấy choáng váng, và nôn mửa.”

Tú Hoa hưng phấn hồi báo.

Nàng rốt cuộc cũng đợi được đến ngày này, chủ nhân của nàng đã mang thai, tương lai nhất định sẽ sinh ra Tiểu vương gia, cho dù sau này Cửu gia có nạp thêm bao nhiêu thiếp đi nữa thì thân phận chính phi của chủ tử nàng vẫn sẽ vững chắc không lay chuyển nổi.

Về phần Nhuận Ngọc thì nàng cảm thấy bất ngờ đến choáng váng – đây là tình huống mà nàng hoàn toàn không dự đoán trước, tuy nói rằng nàng và Liễu Húc thành thân đã được nửa năm, nhưng mà...

Nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý để mang thai a!

Nhớ tới Liễu Húc, nàng đột nhiên hiểu ra một việc – một cơn tức giận từ đâu chợt phát sinh trong lòng, tại sao nàng lại không phát hiện sớm chứ?

Đạo gần đây, hắn luôn bận rộn công việc mãi đến tận khuya mới trở về, trước đó thì hắn luôn ngủ lại tại thư phòng, đến sáng ra đã vội vã nhập cung quản việc, nhưng mà không biết từ khi nào hắn lại phá vỡ thói quen thường lệ đó, thường vào đêm khuya là lẳng lặng đi vào phòng nàng, chen chúc ôm ấp nàng trên chiếc giường của bọn họ.

Hắn luôn không để ý đến việc nàng đã ngủ say, mà thường áp dụng những hành động thân mật khiến người khác phải đỏ mặt để đánh thức nàng dậy, sau đó tự nhiên cùng nàng trải qua cuộc mây mưa, khiến nàng càng thêm mệt mỏi rồi ngủ thiếp đi ngay sau đó, căn bản nàng đủ tâm sức hoài nghi ý đồ của hắn.

Hiện tại ngẫm lại, hình như hắn đã lên mưu đồ sẵn trước?

Hắn cố ý muốn nàng mang thai mà!

Nam nhân này thật là bá đạo quá đi! Tuy biết rằng nam nữ đã thành thân, mang thai sinh đẻ là chuyện hiển nhiên của cuộc sống, nhưng nàng với hắn chỉ mới thành thân nửa năm, có phải vẫn còn quá sớm để tính chuyện này không?

Nàng hoàn toàn không cao hứng nổi.

Tú Hoa không nhận thấy được sắc mặt có phần khó coi của nàng, chỉ kính cẩn dặn dò, “Nhưng mà đại phu có nói thân thể của người vẫn còn đang rất yếu, cần phải điều dưỡng thêm, trong tương lai có sinh ra đứa trẻ cũng không cần quá tốn sức, Ngọc chủ nhân, như vậy thật tốt quá đi, có đúng không? Người và Cửu gia đã có con cái, ta tin rằng nếu Cửu gia biết được nhất định sẽ sung sướng đến phát điên đi. Chắc là vậy rồi ha? O? Ngọc chủ nhân, người làm sao vậy ạ?” Cuối cùng nàng cũng phát hiện được thái độ của Nhuận Ngọc có chút khác lạ.

“Người nói Liễu Húc cao hứng thì ta phải cao hứng sao?” Về mặt nàng có chút hờn giận.

“Có chuyện gì ạ?” Tú Hoa thật sự nghĩ không ra – người bình thường khi biết được chuyện này đáng lẽ ra phải rất hạnh phúc chứ, tại sao chủ nhân lại có phần.... như là sinh khí?

“Tú Hoa, người sai người vào cung một chuyến, bẩm báo cho hắn tin tức “tốt lành” này, nói bốn cô nương tâm tình mừng rỡ đến nỗi muốn bay lên trời, mừng rỡ đến mức muốn đập đầu vào tường, thuận tiện cũng nói cho hắn biết, từ nay về sau hắn cứ việc ngủ tại thư phòng, không cho phép bước vào phòng của ta nửa bước.” Nàng lúc này quả thật phát hỏa lắm rồi.

Mặc dù từ trước đến giờ Liễu Húc đối với nàng đã làm ra nhiều hành vi rất bá đạo, nhưng trước đó hắn luôn “cảnh báo” cho nàng biết, mời nàng “lựa chọn”; nhưng lần này hắn lại giở trò đâm lén sau lưng, khiến nàng không có cơ hội trốn thoát mà.

Tú Hoa nhìn thấy chủ tử giận dữ thì vô cùng giật mình – nàng luôn cho rằng tính tình của chủ tử rất đặc biệt, chưa bao giờ thấy qua người biết nổi giận, hơn nữa lần này lại nhắm vào Cửu gia.

“Còn không mau đi?” Nàng trừng mắt nhìn Tú Hoa.

“Ngọc chủ nhân, Tú Hoa muốn hỏi người, rốt cuộc là người...” Nếu đổi lại là người khác, nàng nào dám hỏi thẳng vấn đề này, chỉ vì đây lại là Ngọc chủ nhân, nàng hiểu rất rõ tính tình cho nên mới cả gan hỏi.

“Tú Hoa, đây là vấn đề của riêng ta và Liễu Húc, không có chuyện gì với người cả.” Nàng không muốn nói nhiều – kì thật nói ra cũng thật mất mặt, bởi vì nàng quá tham ngủ, cho nên mới có một kết quả bất ngờ, chính là trong bụng vướng lại cốt nhục của người kia.

“Sao lại không sao chứ? Người không phải đã cãi nhau với Cửu gia chứ? Ngọc chủ nhân, như vậy không được a, dù sao ngài cũng là Vương gia, nếu như người có không vui vì ngài ấy thì cũng phải bao dung bỏ qua, vạn nhất lỡ như Vương gia và người vì chuyện này mà trở mặt, từ nay về sau không thương yêu người nữa, thì người thiệt thòi là Ngọc chủ nhân đó a.” Sắc mặt Tú Hoa có phần lo lắng, ra sức khuyên bảo.

Nàng biết Cửu gia thập phần yêu sủng Ngọc chủ nhân, chỉ là trời trở cơn nổi gió không thể lường trước được, làm người gặp phúc hay họa còn chưa biết nổi, vạn nhất như Cửu gia thật sẽ chán ghét Ngọc chủ nhân, thì nửa đời còn lại của Ngọc chủ nhân sẽ phải sống ra sao đây?

Bao dung? Nhuận Ngọc lạnh lùng nghĩ, nếu địa vị của nàng trong lòng hắn chỉ được như thế thì nàng đã sớm trở về cố hương rồi, cho dù không về được thì cũng sẽ trốn chạy thật xa, đến một nơi mà không bao giờ hắn tìm được nàng.

“Tú Hoa đừng lo lắng, ta rất hiểu hắn a, người chỉ cần chuyển đến tại hắn mấy lời này, nhờ người đó.”

“Nhưng mà...” Tú Hoa vẫn không an tâm.

“Mau đi đi.” Nhuận Ngọc khẽ nhướn miệng cười dịu dàng.

Về mặt Tú Hoa trông rất khó xử, hay là cứ tuân lệnh đi bẩm báo lại với Cửu gia.

Nhuận Ngọc thấy nàng đã đi xa thì thở phào nhẹ nhõm, khẽ nhìn xuống bụng của mình – trong bụng của nàng thật đang có một đứa trẻ sao?

Không biết vì sao nàng cảm giác chuyện này như là không thật vậy – cùng lúc cảm thấy như ngoài ý muốn, cùng lúc thì lại nghĩ.... Có lẽ Liễu Húc sẽ hơn hở vui sướng lắm.

Đây là con của nàng và hắn, thật là con của nàng và hắn, nàng mỉm cười hạnh phúc.

Từ từ đã, bây giờ không phải là thời điểm để hưng phấn nha, phải chờ Liễu Húc trở về, nàng muốn nghe lời giải thích của hắn, nếu không..... nàng nhất định không quan tâm tới hắn nữa!

=====

“Thật vậy sao?” Liễu Húc không kiềm nén nổi sự vui sướng.

“Thiên chân vạn xác, vừa rồi trong phủ có người chạy đến báo tin, Ngọc chủ nhân đã mang thai rồi a.” Thái Bình cẩn thận bẩm báo.

Liễu Húc rót cuộc ngồi không yên nổi, vừa rồi hắn đang quản dạy các đại thần làm việc bất lực, tâm trạng hắn vô cùng tồi tệ, hiện tại đột nhiên tin vui này bay tới, khiến cơn tức giận của hắn như hóa thành hư không.

Hắn đứng dậy phân phó, “Thái Bình, gọi người chuẩn bị xe ngựa, bốn vương phải lập tức hồi phủ.”

“Nhưng mà Cửu gia, ngài còn chưa tiếp kiến hết các vị đại quan, vẫn còn nhiều người trong bọn họ đang chờ đợi ngoài điện a.” Những người đó đã đứng suốt mấy canh giờ dưới ánh mặt trời chói chang rồi nha.

“Hừ! Có gặp cũng vô dụng, tất cả đều báo cáo cho bốn vương những điều vô nghĩa! Bình thường cứ thích tỏ ra thông minh, đến khi làm việc thật thì chẳng ra sao cả, chẳng làm được cái gì ra hồn, vì thế bốn vương còn gặp đám phế vật đó để làm gì chứ hả? Đi ra bảo bọn họ trở về hết đi, ngày mai quay lại bẩm kiến ta.” Không nói tới thì thôi, hễ nhắc tới là hắn lại sinh khí tức giận.

“Nhưng không phải ngài cũng triệu kiến Sài tướng quân sao?” Thái Bình nhắc nhở.

Hắn nhất thời nhớ ra, tay vỗ vỗ lên trán rồi nói, “Người đi báo cho hắn biết một tiếng, bảo hắn ngày mai đến phủ gặp ta, bốn vương gặp hắn ở phủ cũng được.”

“Dạ, nô tài đã hiểu.”

“Tốt, đi chuẩn bị xe đi, bốn vương muốn nhanh chóng hồi phủ.” Hắn đứng dậy đi nhanh ra ngoài.

“Nhưng mà...” Thái Bình vẫn đứng đó bất động.

“Sao vậy? Còn có việc gì nữa sao?” Hấn dừng lại, quay đầu nhìn Thái Bình.

“Dạ đúng, vừa rồi nô tài còn chưa nói hết ạ, Ngọc chủ nhân còn ra lệnh nhắc lại một lời cho vương gia.” Thái Bình thật cẩn thận bẩm báo, lưỡng lự trong lòng không biết có nên nói ra hay không.

Những lời này là đại bất kính a! Cho dù nàng ấy có là chính phi nương nương của vương gia, cũng không thể nói chuyện với Cửu gia như thế.

“Nàng nói cái gì?”

Thái Bình ngáp ngừng đáp ứng một hồi lâu mới nói được hoàn tất câu nhún nhủ, hai tay hấn bịn rịn mồ hôi.

“Thì ra là như vậy sao.... Bẩm vương đã hiểu rồi, thôi mau chóng trở về.” Hấn không có bất kì phản ứng nào, chân càng bước nhanh hơn về phía trước.

Ban đầu Thái Bình tiên đoán sau khi nghe xong có lẽ Cửu gia sẽ nổi trận lôi đình, nhưng ngược lại hoàn toàn không có, thái độ của Liễu Húc vô cùng bình thản, làm cho Thái Bình vô cùng kinh ngạc.

Nhìn thân ảnh Liễu Húc di chuyển ngày càng nhanh, hấn vội vàng đuổi theo phía sau, xem ra nữ chủ nhân mới này đã nắm chặt lấy tâm tư của chủ tử rồi.

Liễu Húc vừa ra tới cửa đại điện, lập tức chuyển sang hướng khác, dọc theo hành lang mà rời đi.

Quan viên vẫn đang chờ ở ngoài đại điện vô cùng sửng sốt, vội vàng kêu lên, “Cửu gia, sao ngài lại rời đi thế ạ? Hạ thần còn có việc chưa bẩm tấu a.... Cửu gia, Cửu gia...” Mọi người liên tục không ngừng kêu gọi.

Thái Bình gấp rút chạy lại, “Đừng la nữa, Cửu gia có việc gấp phải rời đi, thỉnh các vị ngày mai hãy trở lại.”

Các đại thần nghe thấy vậy cảm thấy vô cùng bất mãn, nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ đành tức giận bỏ về.

Thái Bình thở dài một hơi, cước bộ vội vàng đuổi theo Liễu Húc.

Hấn rất nhanh đi đến Tử Hoa môn, phục dịch cho Liễu Húc ngồi yên trong xe, rồi mới ngồi vào vị trí của mình, cầm roi ngựa ra sức quất mạnh, cỗ xe dần dần rời đi về hướng vương phủ.

40. Chương 19.2

“Nghe nói... nàng đang sinh khí sao?” Liễu Húc tiến vào phòng, miệng vừa cười vừa hỏi.

Hai tay nàng đang ôm má chống cằm, ngồi tựa vào bàn, không buồn để ý đến hấn.

Khá lắm còn ráng cười cho được sao? Nàng cắn răng giận dữ.

“Nhuận Ngọc, nàng mang thai con của chúng ta rồi, đáng lẽ ra phải vui mừng mới đúng, sao lại tức giận như thế?” Hấn đi đến phía trước, ngồi xuống bên cạnh nàng, ôn nhu hỏi han.

“Chàng còn dám nói sao!” Nàng trừng mắt nhìn hấn.

“Nhuận Ngọc, chỉ là bổn vương lúc nào cũng cảm thấy sợ hãi, nàng hãy thông cảm cho ta đi.” Hấn vẫn chưa bị cơn giận của nàng ảnh hưởng, ngữ điệu vẫn ôn hòa.

“Chàng sợ hãi cái gì?” Nàng vẫn đang rất bức nhưng không nén nổi tò mò.

“Nàng lúc nào cũng cứ nghĩ ngợi lung tung, bổn vương nếu không nghĩ ra được biện pháp để trói chặt nàng thì có lẽ ngày nào đó nàng sẽ chạy trốn khỏi ta.” Hấn luôn lo lắng đề phòng, đành phải ra hạ sách này để có thể giữ nàng lại cả đời, tránh cho ngày nào đó nàng không nói một tiếng đã bỏ đi mất dạng.

“Chàng đang nói bậy bạ gì đó hả? Liễu Húc, ta đã gả cho chàng rồi, sao chàng cứ hoài nghi mãi vậy?” Lửa giận của nàng càng tăng thêm vài phần.

“Đúng vậy, nàng yêu bổn vương, nguyện ý gả cho bổn vương, nhưng lại không tin tưởng có thể cùng ta đi đến hết quãng đường còn lại, không phải sao?” Hấn nghiêm mặt lại không cười nữa, mắt đột nhiên sáng quắc lên.

Lửa giận của nàng đột nhiên như bị đánh tan, nàng ngập ngừng nói, “Ta, ta không có...” Chẳng lẽ biểu hiện của nàng thật sự rõ ràng để nhìn thấu vậy sao?

“Thật sự không có sao?”

Nàng im lặng không nói gì nữa.

“Nhuận Ngọc, theo cách nói của tên nam tử kia, nàng chính là đến từ một thế giới khác, lẽ như nàng bị trả trở về, thì bổn vương không cách nào đi qua đó được. Bổn vương không biết cố hương của nàng ở đâu, nơi đó thật ngoài tầm với, vạn nhất nàng đột ngột rời ta mà đi, thì nàng bảo ta phải làm gì để chống đỡ được sự mất mát này chứ?” Hấn toàn tâm toàn ý bộc lộ.

“Không có chuyện này đâu, Liễu Húc, ta nói ở lại là sẽ ở lại, chàng đã.... suy nghĩ quá nhiều rồi.” Nàng có chút áy náy không yên lòng.

Biểu hiện của nàng thật kém vậy sao? Lại khiến hấn luôn cảm thấy bất an lo lắng.

Hấn ôm lấy nàng, vùi mặt mình vào sau gáy nàng, nhỏ nhẹ nói, “Nhuận Ngọc, đừng bao giờ làm cho ta hoảng hốt có được không? Hãy sinh ra đứa trẻ này, để cho ta cảm thấy vững tâm hơn, có được không?”

Cả đời này của hấn chưa bao giờ dùng giọng nhẹ nhàng như vậy để yêu cầu người khác, chỉ vì đối tượng kia chính là nàng, nên hấn mới cam tâm nguyện ý – ai cũng không thể chia cắt được hấn và nàng.

Hấn tin tưởng rằng chỉ cần nàng mang thai cốt nhục của hấn, nàng sẽ không tiếp tục suy nghĩ vẩn vơ nữa, mà hấn cũng cảm thấy yên lòng.

“Nhưng.... nhưng mà chàng cũng nên thương lượng với ta trước, tâm lý của ta còn chưa được chuẩn bị tốt thì đã mang thai đứa trẻ rồi, chàng.... Chàng thật là quá đáng mà!” Miệng nàng cứ mắng hấn, nhưng thật ra trong lòng đã nguội ngoai từ lâu.

Liễu Húc nghe ra giọng điệu của nàng đã mềm yếu đi hấn, mũi khẽ hít hít mùi thơm nhẹ tỏa ra từ sau cổ nàng, “Không biết ai đã dạy cho nàng cách làm bổn vương mê mẩn thần hồn điên đảo thế này, mỗi ngày không muốn nàng là không được mà.”

Xác định được nàng không hề sinh khí, tâm trạng hấn như được thả lỏng – hấn bên ngoài là một nhiếp chính vương quyền uy, người người kính sợ, nhưng ở trước mặt nàng chỉ là một nam nhân bình thường, một nam nhân lúc nào cũng bối rối lo lắng khi thê tử tức giận, một nam nhân lúc nào cũng muốn độc chiếm lấy thê tử của mình.

“Chàng thật là ba hoa quá đi.” Nàng không chịu được chỉ liên mồm cười ngọt ngào với hấn.

Đối với việc hấn chuyên quyền độc đoán, nàng quả thật rất giận a, nhưng mà hấn lúc nào cũng thật thà không gian dối khiến nàng chỉ đành tha thứ.

“Nàng phải biết bảo trọng thân thể biết không, nghe Tú Hoa nói, cơ thể nàng rất yếu kém, hơn nữa vừa nhiễm phong hàn, đã uống thuốc chưa hả?” Nghĩ đến đây, hấn nhíu mày lo âu.

Từ lúc hấn lên thay quyền, thân thể của nàng lúc nào cũng sinh bệnh, tuy rằng không nguy hiểm tánh mạng, nhưng luôn làm người khác phải bận tâm.

“Đương nhiên, nhưng mà đại phu có nói qua, hiện tại ta đang mang thai, không thể uống thuốc bậy bạ được; đại phu đã kê đơn cẩn thận, Tú Hoa lập tức y lời đi bốc thuốc rồi.”

Hấn đột nhiên nhớ lại những lời nói của nam tử trung niên ngày nào, người kia đã nói, vận khí Nhuận Ngọc rất yếu, mà vận khí của hấn lại vô cùng mạnh mẽ, cường áp nhược, chỉ sợ là....

Hiện tại nàng lúc nào cũng nhiều bệnh là vì nguyên nhân này sao? Nhưng mà hấn đã nghe theo lời nam tử kia, từ bỏ đi long vị, chẳng lẽ như thế còn chưa đủ?

Nếu thật là như thế, thì địa vị hần bây giờ trong triều không phải đang nguy hại đến tính mạng của nàng sao? Hần đột nhiên cảm thấy thật lo âu.

Nhuận Ngọc thấy hần không nói gì, hiểu kỳ hỏi, “Chàng đang suy nghĩ gì thế? Sao lại ngồi thất thần vậy?”

Hần miễn cưỡng cười cười, “Không có gì, nàng phải nên chú trọng thân thể, ăn nhiều hơn để tắm bổ, phải mập lên thêm một chút, như thế mới có đủ sức để sinh em bé.”

Hần không định nói cho nàng nghe nhiều, nhất là mối quan hệ giữa tên nam tử kia và cổ hươu của nàng, nếu không cần thì hần nhất định không nói.

Nhuận Ngọc tuy rằng cảm thấy sắc mặt của hần có gì đó rất lạ, nhưng không thể hỏi ra được, “Tối nay chúng ta cùng nhau dùng bữa nha, đã lâu rồi mình không nói chuyện nhiều với nhau, có được không?”

“Tất nhiên là không có vấn đề gì rồi.” Trên thực tế mọi việc chính sự đã được gác qua một bên – vừa nghe được tin tức nàng mang thai, hần lập tức rời đi, quốc gia đại sự hần đều không ngó ngang.

“Tốt, như vậy để ta kêu Tú Hoa chuẩn bị bữa tối.”

Nhiếp chính vương thật vẫn còn chưa thỏa đáng sao? Hần phiền não suy nghĩ – kì thật hần không phải ham muốn luyện tiếm gì cái vị trí này, chỉ là hoàng thượng còn quá nhỏ, cần phải có người ở bên phụ trợ, nếu hần tùy tiện rời đi, triều chính nhất định sẽ trở nên hỗn loạn, nội chiến chắc chắn bùng nổ, vạn nhất ảnh hưởng đến cơ nghiệp hoàng triều thì hần sẽ trở thành tội nhân thiên cổ.

Hần trước sau vẫn không đem điều phiền não này nói cho nàng biết, cũng vẫn chưa có quyết định dứt khoát, mãi cho đến....

=====

Ngày lâm bồn –

“Tình hình như thế nào rồi?” Hần lo lắng chạy lại hỏi Tú Hoa vừa từ trong phòng bước ra.

Về mặt nàng đầy lo âu trả lời, “Hồi Cửu gia, Ngọc chủ nhân đang..... sinh khó ạ.”

Hần vừa nghe được câu trả lời này thì trời đất dường như đang rung chuyển, “Nàng còn chống chịu được không?” Làm ơn đi, không lẽ ông trời đối xử như vậy với hần sao? Hiện tại hần như có lửa đốt trong tâm, nóng nảy sốt ruột không thể bình tĩnh nổi.

Sắc mặt Tú Hoa vẫn rất căng thẳng, thậm chí như muốn khóc rồi, “Hồi Cửu gia, nô tỳ ... nô tỳ thấy Ngọc chủ nhân đã ngất đi hôn mê rồi ạ.” Nàng đem tình hình thực tế nói ra.

“Người nói cái gì?” Hần hét lớn như sấm nổ, lập tức muốn chạy vào phòng trong.

Chỉ có Thái Bình liều mạng giữ lấy hần, la lớn khuyên răn, “Cửu gia, trăm triệu lần không thể! Thân thể ngài đáng giá ngàn vàng, không thể bước vào phòng sanh được đâu, nếu không sẽ gặp xui xẻo.”

“Câm đi.” Liễu Húc gầm lên giận dữ.

“Cửu gia, không thể.” Thái Bình vẫn sống chết giữ lấy hần.

“Nhuận Ngọc, nàng không thể đối xử với ta như thế. Nàng đã hứa cả đời phải ở bên bổn vương, nàng không thể nói mà không giữ lời. Nhuận Ngọc, hãy mau tỉnh lại cho ta. Chẳng lẽ nàng là người yếu đuối như vậy sao?” Sắc mặt hần dữ tợn như quỷ, ở ngoài phòng rồng to gào thét điên cuồng.

Bầu trời vốn dĩ vẫn âm u, đột nhiên vang lên một tiếng sấm lớn, thoáng chốc mưa đã rơi nặng hạt.

Liễu Húc đứng trong sân đình, từng giọt mưa thấm ướt cả người hần, nhưng đôi mắt xanh lục vẫn kiên định nhìn chằm chằm vào gian phòng, không hề dịch chuyển.

Toàn thân hần tỏa ra một luồng khí u uất, mái tóc dài xám bạc không biết từ lúc nào đã ướt đầm xòa tung bám chặt vào người, nước đọng lại khắp nơi từ trán cho đến tận chân, hần vẫn đứng đó, tay nắm chặt thành quyền, biểu hiện một sự quyết tâm chờ đợi cao độ.

Hắn bỗng nhiên cười thật lớn, “Nhuận Ngọc à, nàng trốn không thoát đâu, chưa được sự cho phép của bốn vương, nàng không được quyền đi đâu hết! Nàng đã nhận lời suốt đời chung sống bên cạnh ta, nếu nàng dám nuốt lời thì bốn vương lập tức.... giết người! Ta sẽ giết hết mọi người có mặt ở đây, ha ha, kể cả ta nữa, ta sẽ đi theo nàng, cho dù kiếp sau, hay kiếp sau nữa, ta mãi mãi sẽ đi theo nàng, nàng là của ta, vĩnh viễn thuộc về ta!”

Mấy lời của Liễu Húc âm vang khắp một góc trời!

Thái Bình và Tú Hoa đứng ở hành lang run rẩy nghe hắn tuyên bố mà không dám hé răng nói một lời.

Mấy ngày gần đây, bọn hắn đều đã nhìn rõ được sự mê luyện và độc chiếm của Cửu gia đối với Ngọc chủ nhân mãnh liệt như thế nào – hắn đối với nàng quả thật là ngoan ngoãn phục tùng, sùng đến tận trời.

Đặc biệt Thái Bình là người nhận rõ nhất, bởi vì hắn đã hầu hạ Liễu Húc nhiều năm qua, hắn biết rõ Liễu Húc là một người cực kì lạnh nhạt, đối với các vị thiên kim tiểu thư, Liễu Húc chưa từng ngó mắt liếc nhìn; nhưng khi Ngọc chủ nhân vừa xuất hiện đã lấy hết mọi sự chú ý của ngài, thậm chí chiếm đóng toàn bộ trái tim Liễu Húc, cả hạ nhân cũng nhìn thấy được chủ nhân bọn họ điên cuồng yêu luyện nữ nhân không rõ lai lịch kia đến thế nào, thậm chí tìm mọi cách lấy lòng nàng, ăn nói với nàng lúc nào cũng dịu dàng, tất cả đều bởi vì chủ tử quá yêu nàng!

Yêu càng sâu thì càng cố chấp, Thái Bình hiểu rõ, chủ tử của hắn đã không còn có thể buông tay được nữa, một khi bắt đầu dĩ phải từ bỏ có nghĩa là hủy diệt phải bắt đầu.

Cho nên.... Ngọc chủ nhân à Ngọc chủ nhân, người đừng như vậy mà buông tay rời đi, chủ tử đã phát điên lên rồi, sinh mạng của mọi người đều trông cậy hết vào người đó, Thái Bình âm thầm cầu nguyện.

41. Chương 20

Trong phòng Nhuận Ngọc vẫn hôn mê bất tỉnh, ý thức của nàng bay tới một nơi rất xa, nàng nghe thấy một giọng nói ôn hòa của ai đó —

“Nhuận Ngọc, đến đây trở về đi.”

“Người là ai?” Nàng nghi hoặc hỏi, nàng hiện tại đang ở trong mộng sao? Hay là. đã chết rồi?

“Nhuận Ngọc, ngươi vốn không nên xuất hiện tại...thế giới này, hiện tại vận khí của ngươi đã kém đến cực điểm, cho nên lần này mới gặp hung kiếp, ngươi hãy nghe ta khuyên bảo, nhanh trở lại nơi thuộc về ngươi mới có thể đảm bảo chắc chắn một đời bình an.”

“Người rốt cuộc là ai? Vì sao ta phải nghe lời ngươi?” Nàng nhìn ngó khắp bốn phía, xa xa có một ánh sáng yếu ớt, lại không phát hiện ra một bóng người.

“Lần trước ngươi gặp chuyện, ta nhờ hắn đem thuốc giải về cho ngươi, vốn nghĩ rằng chỉ cần hắn từ bỏ long vị, có thể vãn hồi vận khí suy nhược của ngươi; ai ngờ ta đã đánh giá thấp hắn, vận khí của hắn quá mức hung mãnh, không những nuốt trọn vận khí của ngươi không sót lại một tia nhỏ nhoi, lại khiến ngươi hiện tại phải.”

“Hóa ra là ngươi..... có thể là do chàng chưa cẩn thận thi hành thôi; nhưng mà ta không thể nghe lời ngươi, bởi vì ta đã đáp ứng chàng sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh chàng, nếu ta bội ước, chàng nhất định sẽ nổi giận phá hủy tất cả mọi thứ.” Nếu là nổi giận thôi thì tốt, chỉ sợ hắn sẽ không ngần ngại mà giết người?

Nhớ ngày đó, hắn từng lấy tính mạng của Thái Bình uy hiếp nàng, bắt buộc nàng ở lại bên cạnh hắn. Nếu nàng hiện giờ lâm trận bỏ chạy.mà khoan đã, không được! Tuyệt đối không được, với cái tính ngoan cố của hắn, sẽ có nhiều người liên can trở thành vật tuấn táng theo nàng.

Nàng. Nàng phải trở về thật nhanh mới được.

“Sự cố chấp của hắn quả thật là rất sâu, sâu đến mức có thể chống cự quy luật của trời đất, cương quyết cứng rắn phải giữ ngươi lại! Mặc dù lúc thấy ngươi bị thương, bản nhân có thể ứng biến mang ngươi đi,

nhưng vì chấp niệm của hắn quá mạnh, bản nhân không thể làm theo ý mình; nhưng hôm nay, chung quy hắn chỉ là một phạm nhân, cho nên con đường hồi hương của người lại lần thứ hai xuất hiện, Nhuận Ngọc, người sẽ trở về đúng không?”

Nàng nhớ tới mọi thứ quen thuộc ở cổ hương, khỏe mắt thoáng chốc đã ướt ướt, nhưng khuôn mặt tuấn tú của Liễu Húc lại nhanh chóng hiện lên trong đầu nàng.

Nàng lắc đầu, “Thực xin lỗi, người vẫn nên đưa ta trở về đi! Ta. . . . Ta phải về bên cạnh chàng.”

Một tiếng thở dài chán nản, “Nhuận Ngọc, người vốn không phải là người của vương triều Phượng Tường, lại cố chấp lưu lại tại địa phận của vương triều Phượng Tường, vận mạng của người hoàn toàn không thể tiếp tục kéo dài, những rủi ro liên tiếp tìm đến người cũng không phải là chuyện ngoài ý muốn nữa, người cần phải hiểu rõ điều này, cho dù người thoát được lần này, nhưng lần tới khí lực kia nhất định sẽ càng thêm hung mãnh, một ngày nào đó, người nhất định sẽ chết oan chết uổng, đã như vậy người còn nguyện ý lưu lại sao?”

“Mặc kệ người nói như thế nào, ta đều phải quay về!” Thái độ của nàng rất kiên định.

Nàng là không hiểu cái gì vận khí với không vận khí, chỉ biết là nàng không thể cứ như vậy bỏ Liễu Húc, bởi vì nàng bây giờ cho dù thật muốn trở về cổ hương, trong lòng cũng treo mối trở ngại, nàng không thích như vậy.

“Là vì hắn?”

“Đúng vậy!”

“Người yêu hắn như vậy sao?” Giọng nói ẩn chứa đôi chút nghi ngờ — cảm tình là gì, lại có thể có thể làm cho nàng đến sống chết cũng không màng?

“Đúng vậy! Ta yêu chàng. Cho dù ta thật sự bởi vậy mà chết, cũng muốn chết ở bên cạnh chàng, xin người đem ta trở về đi!” Ngữ điệu của nàng cương quyết mạnh mẽ, không dễ bề bác bỏ.

Ngoài ra, trong lòng nàng cũng có chút bối rối, nàng nếu không trở về, hắn không biết sẽ gây ra chuyện gì.

Tiếng nói kia im lặng một hồi lâu rồi mới trả lời, “Nhuận Ngọc, đây là chính lựa chọn của người, bỏ qua lần này, con đường hồi hương của người có thể sẽ mãi mãi biến mất, cho dù ngày sau người hối hận, cũng không thể trở về, biết không?”

“Ta hiểu được, nhưng ta cũng muốn hỏi người, vì sao người lại muốn giúp ta?”

“N gười rơi xuống thế giới này chính là sai lầm của ta, ta đương nhiên phải cố sức bù đắp lỗi lầm đó; người không muốn nhìn thử cuộc sống của mình nếu quay về cổ hương thì sẽ thế nào sao? Người sẽ thấy được sự khác biệt rất lớn đó!” Thanh âm kia lại lên tiếng khuyên bảo dụ dỗ.

“Không cần, ta muốn trở về.” Nàng quả quyết cự tuyệt — nếu nàng đã vì Liễu Húc mà lưu lại, thì trong lòng cũng không nên ôm giữ hai tâm nguyện song song như vậy, đắn đo không minh bạch vốn không phải bản tính của nàng.

Thanh âm kia lại khẽ thở dài, “Ta hiểu được, người trở về đi thôi! Nhanh nhanh trở về, không thể chần chờ không thể chần chờ. . . .” Hắn giống như đang niệm thần chú.

Nàng cảm thấy được bản thân nhẹ hẫng đi, rất nhanh sau đó bị hút vào luồng ánh sáng phía trước rồi biến mất đi.

Nhìn theo thân ảnh của nàng càng lúc càng xa, giọng nói kia lại vang lên như từ một nơi thật xa: “Hồi thế gian tình là gì! Bản nhân thật sự không bao giờ có thể lý giải được.”

Nàng cảm thấy được chính mình bị quán vào một luồng ánh sáng, bốn phía hiện ra một màu vàng lóa, chói mắt hoa cả lên khiến người không thể mở mắt ra được; đợi cho ánh sáng kia dần đi xa, nàng mới mở mắt ra, cảnh vật quen thuộc lập tức đập vào đôi đồng tử đen bóng.

“Tĩnh rồi! Ngọc chủ nhân tĩnh lại rồi! Nhanh! Nhanh đi thông báo Cửu gia!” Một tiếng gào tràn ngập bên tai nàng, nàng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, khiến nàng muốn xoay mình cử động nhưng hoàn toàn không thể.

“Ngọc chủ nhân, xin đừng nhúc nhích cũng đừng dùng sức.” Đại phu đứng hầu bên giường nhìn thấy liền lập tức kích động khuyên can, “Ngọc chủ nhân, chuyện tiếp theo mà tiểu nhân muốn bẩm cáo xin người phải thật trấn tĩnh, đừng vì nó mà thương tâm quá độ, hủy hoại sức khỏe. ” Đại phu vươn ống tay áo khế lau lau mồ hôi trên trán.

Nàng như có được dự cảm những điều hắc sấp nói.”Ta không muốn nghe những lời dư thừa. Chỉ cần nói cho ta biết kết quả là được.”

Đại phu sửng sốt, nhưng vẫn e ngại cúi đầu bẩm báo: “Ngọc chủ nhân, người. đứa bé. không còn nữa ạ!” Hắc nói rất nhỏ.

Quả nhiên là như vậy! Nàng hít sâu một hơi, vừa vặn lúc đó nàng nhìn thấy một tỷ nữ bưng một chậu máu loảng đi ra ngoài.

Cũng không tệ lắm, tâm tình của nàng cũng không quá mức kích động, chính là sực sực mũi, hốc mắt ửng đỏ, còn chưa đến nỗi nổi dấm chân kêu trời.

“Tất cả đi ra ngoài đi!” Không biết khi nào, Liễu Húc đã tới đến bên giường.

Nàng yếu ớt giương mắt nhìn thấy hắc toàn thân ướt đẫm, tóc tai bù xù, một đôi mắt xanh lục phẳng phất chút hoang mang sợ hãi, hắc nhanh chóng truyền lệnh cho bọn hạ nhân thối lui ra ngoài cửa.

Nàng cực kỳ đau lòng, nhưng vẫn cố gắng gượng an ủi hắc, “Đừng quá đau lòng, đây đều là thiên mệnh, chẳng trách người khác.” Nàng biết khi nàng cận kề sinh tử, hắc nhất định đã nóng ruột đến phát điên lên rồi.

Hắc hạ thấp nửa thân dưới, ngồi xuống bên mép giường nhìn nàng nói : “Thiên mệnh? Vì sao bổn vương phải chịu đựng một định mệnh như thế chứ?”

So với bất kì kẻ nào, hắc luôn là người mong chờ đứa bé này hơn cả! Vì cái gì ông trời muốn đoạt lấy hạnh phúc nhỏ nhoi của hắc như vậy? Hắc thật hận mà!

Nàng nhìn thấy nỗi uất hận dâng trào trong ánh mắt của hắc, trong lòng cả kinh, gượng vùng vẫy ngồi dậy khuyên can: “Đừng, đừng như vậy, Liễu Húc, chàng muốn có con, chờ khi thân thể ta tốt lên một chút, chúng ta thử lại lần nữa , cơ hội sau này còn rất nhiều, có được không? Nhưng mà làm ơn. Đừng hận, đừng oán, chàng như vậy chỉ làm bản thân thêm đau khổ, ta... ta sẽ đau lòng lắm , Liễu Húc à.” Nàng ôm chặt lấy hắc.

Hắc cũng không nói gì, vòng tay qua ôm nàng, mặt hắc khế vùi sâu vào cổ nàng, đôi vai rộng lớn của hắc bỗng chốc rung rung co rút.

Hắc khóc —— Lần này đã là lần thứ hai, hơn nữa đều là vào thời điểm tính mạng của nàng được cứu về từ lúc nguy cấp nhất.

Nàng để mặc hắc dựa vào người mình, một tiếng khóc nho nhỏ rầm rức vang lên bên tai nàng, nàng nhẹ nhàng xoa xoa lưng hắc, một lần lại một lần, dường như thật giống một người mẹ đang dỗ dành con mình.

Một lát sau, hắc mới giương đôi mắt sưng đỏ nhìn nàng, hoàn toàn không e ngại nàng thấy được.

Nàng ôm mặt hắc, dịu dàng hôn lấy từng nước mắt đang còn vương lại trên gương mặt khô ngô kia, lúc này mới cười trừ nói: “Xem chàng kia, một đại nam nhân lại khóc như một đứa trẻ, chàng không thấy xấu hổ sao?”

“Nhuận Ngọc, cương vị nhiếp chính vương này ta muốn từ bỏ.” Đối với cái loại vận khí gì đó mà nam tử trung niên kia nói, hắc chỉ là bán tín bán nghi, nhưng sau khi trải qua kiếp nạn lần này, hắc đã không thể không tin tưởng, vận khí của hắc thiếu chút nữa trấn áp hết hi vọng sống của nữ nhân hắc yêu, chuyện này hắc không thể nào có thể chấp nhận được!

Ngay cả long vị hắc cũng đã từ bỏ thì nhiếp chính vương này có là gì đâu chứ?

“Không cần như thế, chàng không cần phải làm như vậy.” Nàng lắc đầu, sau khi được giọng nói của người lạ kia chỉ bảo, nàng mới biết được hần vì nàng mới bỏ đi ngôi vị hoàng đế.

Liễu Húc là kiểu người thông minh, lập tức phát giác được điều gì khác lạ, hần thử ước hỏi: “Nàng. . . .
. đã biết điều gì sao?”

“Cái gì nên biết cũng đã biết.”

“Nàng đã gặp hần?” Hần hoảng hốt hỏi.

“Tóm lại. cứ cho là vậy đi! Ta và hần đã nói chuyện qua.” Tuy rằng nàng vẫn chưa cùng chủ nhân của giọng nói chính thức đối diện gặp mặt, nhưng nàng thực xác định người kia và nam tử Liễu Húc nói là cùng một người.

“Vậy —— nàng.” Hần kinh ngạc đến nói không ra lời.

Nàng thở dài một hơi, “Ai! Liễu Húc, giống như ta đoán, người kia là đồng hương của ta, nhưng vì sao hần có khả năng qua lại dễ dàng giữa cố hương và nơi này, ta cũng không rõ ràng, và. ta cũng thực không muốn biết, nhưng hần đã khẳng định với ta, bây giờ ta rốt cuộc không thể trở về được nữa.” Bởi vì nàng cự tuyệt cơ hội trở về cố hương duy nhất.

“Thật. Thật sự?” Hần không giấu được vui mừng, chỉ không lâu trên mặt hần lại xuất hiện vẻ nghi ngờ lưỡng lự, “Nàng sẽ không cảm thấy được đáng tiếc sao?” Hần thật muốn xác nhận nàng có đúng là đã chết tâm hoài cố hương chưa.

Nàng lại thở dài một tiếng, bệnh đa nghi của hần thật đúng là nặng!

“Ta cũng không cảm thấy đáng tiếc, bởi vì ta đã là vợ của chàng, tương lai sau này ta sẽ cùng chàng ở một chỗ, cố hương nơi đó không có chàng, ta còn nghĩ đến nó làm gì?” Nàng cảm thấy được nhất định lần này phải nói rõ ràng, nếu không nàng sẽ bị hần phiền chết.

Về phần cố hương, thôi. đôi khi ngẫu nhiên trộm hoài niệm một chút là tốt rồi.

Hần vừa nghe đến câu trả lời của nàng, giống như đứa trẻ được kẹo, vui mừng nói: “Như vậy nàng vĩnh viễn đều là của bốn vương, vĩnh viễn đều không thoát khỏi cuộc đời của bốn vương nữa.”

Nàng vừa nghe phần còn lại liền trợn trắng mắt —— trong quá khứ nàng đã thổ lộ với hần không ít lần, hần lại luôn không chịu tin tưởng.

“Nhuận Ngọc, bốn vương nhất định sẽ cùng với nàng đầu bạc răng long, cho nên bốn vương không muốn mạo hiểm nữa! Ngày mai lâm triều, bốn vương muốn chiêu cáo quần thần, ta sẽ từ chức nhiếp chính vương này, sau đó sẽ chọn ra một vị phụ thần thích hợp cho cương vị này.”

“Được, nhưng Hoàng Thượng không phải còn nhỏ sao? Chàng thật yên tâm sao? Hay là. Trong lòng chàng đã tìm ra được người kế thừa thích hợp cho chàng?” Nàng cảm thấy được việc này không dễ dàng giải quyết như vậy.

Hần nở nụ cười, “Nàng thật là hiểu ta nha Nhuận Ngọc; bốn vương đã chọn được một nhân tuyển rất tốt, chính là Sài tướng quân.”

“Hần rất lợi hại sao?” Muốn đảm đương chức đại thần phụ chính Hoàng thượng cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

“Yên tâm, hần tuyệt đối có thể đảm đương trọng trách này, thuận tiện cũng coi như cho hần một cơ hội để rèn luyện. Hần nhất định sẽ rất vui mừng tiếp nhận.” Liễu Húc đánh giá rất cao vị tướng quân thiện chiến từng sát cánh bên hần Đông chinh Bắc phạt này.

Sài tướng quân này văn tinh võ luyện, cơ lược mưu trí, quan trọng nhất là hần một mực trung thành phụng sự, là người thích hợp nhất đảm đương vị trí này.

“Sau đó. chàng định dự tính thế nào?” Nàng hỏi thẳng vào vấn đề mấu chốt nhất —— hần đem cương vị nhiếp chính vương này tặng cho người khác thì hần sẽ làm gì đây?

“Bổn vương quyết định rời khỏi tông tịch hoàng thất, từ bỏ họ Liễu, nguyện ý trở thành một bình dân bá tánh.” Bởi vì vận khí của hần quá cương thịnh, cho nên bằng mọi cách hần phải hạ thấp nó đến mức cuối cùng, có như vậy thì hần và nàng mới có thể chung sống hạnh phúc trọn đời.

Nàng bị dọa đến khiếp sợ, miệng lắp bắp, “Chàng. Chàng muốn. Muốn làm bình dân? Không lầm chứ? Bình. Bình dân. Chuyện này, cuộc sống của họ như thế nào , chàng. Chàng cần bản không. chưa bao giờ hiểu đúng không?”

Nàng cảm thấy ý nghĩ của hần thật là quá viễn vông!

Nàng dám khẳng định nam nhân này trời sinh chính là quý tộc, sớm quen cuộc sống cầm y ngọc thực*, tuyệt đối không có khả năng thích ứng được loại ngày muốn có phải chính mình làm việc. (* cơm no áo ấm sang trọng không lo lắng)

“Bổn vương biết nàng không tin, nhưng bổn vương sẽ chứng minh cho nàng thấy!” Hần đối với vẻ mặt xem thường phản đối của nàng cũng không thèm để ý, dù sao hần có tự tin chắc chắn sẽ làm được.

Nàng cảm thấy không có gì để nói, hần không còn là nhiếp chính vương, nàng cũng không để ý, nàng lo lắng chính là, vạn nhất sau này hần hối hận thì làm sao bây giờ?

Hần khê di chuyển ngón tay chặn ở đầu môi nàng, “Hiện tại nàng đừng nên nói gì cả, chỉ cần yên lặng ở bên cạnh đứng xem, bổn vương nhất định phải cùng nàng bình an sinh sống quãng đời còn lại, sau đó lại sinh một đứa trẻ, đây là chính là ước mơ khát vọng duy nhất trong cuộc đời của ta; về phần vinh hoa phú quý, tranh giành quyền lợi, bổn vương cũng không muốn nghĩ đến nữa , bổn vương chỉ muốn cùng nàng. duy nhất có nàng. vĩnh viễn hạnh phúc cùng một chỗ.”

“Được rồi! Chàng đã kiên quyết như thế, ta sẽ nghe theo chàng, đến lúc đó chàng muốn làm sao thì ta liền làm vậy, có được không?” Bằng không nàng còn có lựa chọn khác sao?

Kỳ thật hai người lưu lạc chân trời, chu du thiên hạ cũng rất hấp dẫn, chỉ là. Tiền đâu? Không có tiền thì phải tính sao đây? Đây là vấn đề thực tế nhất.

Lời còn chưa kịp hỏi ra, chợt nghe đến hần nói: “Ngày mai bổn vương sẽ đem chuyện này thông cáo với văn võ quần thần, trong vòng một tháng tới, chúng ta lập tức sẽ rời kinh thành, quyết định như vậy đi.”

Phượng Tường vương triều, Hưng Yên năm thứ không rõ—

Nhiếp chính vương Liễu Húc triệu tập quan lại, viên trù từ bỏ tước vị và chức quan, trao chuyển quyền phụ chính đại thần cho Sài tướng quân.

Hưng Yên năm thứ hai —

Bởi vì làn sóng phản đối quá mạnh khiến việc từ bỏ tôn tịch kéo dài hơn một năm, Liễu Húc rốt cục chính thức thoát ly hoàng thất, đổi họ Liễu thành họ Ôn theo vợ, đồng thời cũng cùng với Nhuận Ngọc rời khỏi kinh thành chu du thiên hạ, cả đời cũng không quay trở lại nơi thị phi đó.

Từ nay về sau, tuy rằng triều chính trong cung thiếu đi Ôn Húc, nhưng vẫn chưa trở thành đại loạn, bè phái cái cựa đại thần theo dưới trướng Sài tướng quân ra sức chống đỡ sự suy đồi của quốc gia, ngược lại khiến đất nước vẫn tiếp tục ổn định theo quy luật tự nhiên của nó.

Hưng Yên năm thứ bảy —

Ôn Húc cùng Nhuận Ngọc định cư ở một trấn nhỏ tận biên giới phía Đông; hai năm sau, hai người sinh hạ một nữ nhi, từ nay về sau bình an, hoà thuận vui vẻ đến già.

=====

“Người dù sao cũng đã làm sai, tuy rằng chỉ vô tình không chú ý.” Một thanh âm già nua vang lên.

“Thuộc hạ biết tội, nhưng cô bé kia rõ ràng có cơ hội trở lại cố hương, nàng ta lại từ bỏ đi, thuộc hạ thật sự không hiểu được.” Hần nhíu mày.

“Thôi quên đi, dù sao nàng ấy không chết nơi tha hương, vẫn đang bình an sinh con dưỡng cái, hạnh phúc mỹ mãn đến già, âu cũng là tạo hóa của nàng. Nhưng mà về sau tuyệt đối không cho phép lại có loại chuyện

này phát sinh, bởi vì không phải người nào cũng có thể may mắn được như vậy, nghe rõ rồi chứ?” Mỗi người đều có không gian riêng của mình, vọng tưởng nghĩ rằng xuyên qua sẽ đổi khác thì chỉ mang đến bất hạnh cho bản thân.

“Tuân lệnh, thuộc hạ không dám tái phạm.” Hắc đồ mồ hôi ròng ròng.

“Đi thôi! Lập tức đem thông đạo không gian tu sửa cho hoàn hảo lại, đừng để cho người khác lại làm lạc sa chân vào.”

Người kia lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Lão giả nhìn xuống giữa cái chậu, bên trong còn thoáng hiện thân ảnh một cô gái, hắc lẩm bẩm nói: “Người cũng thật may mắn a!”

Không lâu, người biến mất, chậu nước cũng dần yên tĩnh lại.

[Toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-gia-ba-dao>